

کلیات شوکمار

شوکماریٹالوی

کلیاتِ شوکار

شوکارِ بٹالوی

فکشن ہاؤس

۱۸- فرنگ روڈ، لاہور

سارے حق محفوظ

ناں کتاب	=	کلیات شوکار
شاعر	=	شوکار بنالوی
پبلشرز	=	فکشن ہاؤس

18 - مزنگ روڈ، لاہور

فون: 7249218, 7237430

پردکشن	=	ظہور احمد خان / رانا عبدالرحمان
معاون	=	ایم سرور
پرنٹرز	=	زاہد بشیر پرنٹرز، لاہور
کھچر	=	ریاض
ایڈیشن	=	1997ء
مل	=	500/- روپے

نعیم احسن

صدف فاطمہ

تے

ابرار نعیم

وے ٹال

فہرست

مرجاں دے پتر 12

مرجاں دے پتر
شرینہ دے پھل
کنڈیلی تھور
اک گیت ہجروا
تلیاں
چپ دے باگیں
ہنجواں دی جھیل
من مندر
گیت - ہائے فی انبر لے لے
چاندی دیاں گولیاں
پچھی ہو جاواں
بدایس
غماں دی رات
نوراں
گیت - تینوں دیاں ہنجواں دا
ہے رات کئی کو دیر چلے
حیاتی نوں
غزل - جالچ مینوں آگئی
پریت لہر
اپنی ساکرا تے
ہنجواں دے گاہ

یار دی مڑمی تے

ہلک

تہا کو زلفاں والیا

لا جوئی دھوں

88

گیت - واسطی ای میرا

یاد

گیت - مائے فی مائے میرے گیتاں

لا جوئی

گیت - اچیاں پہاڑاں دے

اک کر تک اک کہانی

گیت - چڑے دیئے پونے

گر بھولی

میل

چہن

تیرھ

غزل - مینوں تاں میرے دوش

آس

گیت - سیونی سید

تقدیر دے باکیں

گیت - ادھیں راتیں

روڑے

سواگت

شیشو

گیت - جتھے عطران دے وگدے

بچ پڑا

پرہی و سن والیا

گیت - اک ساہ جہاں دا

الزام

آنے دیاں چڑیاں

جیسی دی جی

اک شہر دے ناں

میرا کرا

چترین

ماں

مڈی دل

بن واسی

راکھ دانی

جہاں

لوٹاں

اک شہر

سلی کر

بہرہ

شکرا

اک شام

بہا

تھہ چتر

دش دابت

سیماں

اجنبی

شکرا

بہروپے

پہا خون

میل چتر

بہا توں سلطان

عرضی

ادھارا گیت

چہر ہرن

لوہے دا شہر

زخم

قرض

غزل - کون میرے شہر آکے

غزل - میتوں تیرا شباب

گیت - ڈھولیا وے ڈھولیا

سورج دا مرقعہ

ڈر

334 مینوں وداع کرو

میرے رام چو

مینوں وداع کرو

ودھوا رت

دھری باللا

عمران دے سرور

رات چاخی میں ٹراں

اساں تے جوں رتے مرنا

جئے دا پھل

ریشم رو پہلی

جئے دی خشبو

جندو دے باگیں

مٹی

ایہ کسے دن آئے

میری عمر اجی جائے

جند مجاہن

ایہ میرا گیت

بابل جی

سانوں نور انہیے نور
 انہیے سنگد مڑیے
 میں کل نہیں رہتا
 میرے رنگ واپانی
 گونیاں
 نریاں واہ وچھونیاں
 بولی وے کموں بول
 مٹھی دے پلوے

402

لوتاں

لوتاں

598

آرتی

بھکیا سیس

سفر

پڑھا گھر

مبارک

کواہی

پڑھا شہر

سوگ

یاد

اک چرا

حادثا

سنیا

پچھوڑا

میجا

آواز

برٹرا

والن

اشتہار

ادھالا

قسمت
 گیت - کیہ جھڈے او حال
 گیت کچھ دہر سرتے
 غزل - روگ بن کے رہ گیا
 غزل - میں او صو رے گیت
 غزل - اج فیروز غریب اک
 غزل - میرے نامراد عشق
 غزل - رات گئی کر نارا تارا
 غزل - شہر تیرے ترکالاں
 غزل - جد وی تیرا
 غزل - توں وداع ہو یوں
 مہمان بنکر

678 میں تے میں

میں تے میں

756

مر تو توں مگروں دیاں فطماں

فرق

پرالی اکھ

غدار

دودھ دا قتل

بڑھی کتاب

پھانسی

پچی دھرتی

سدا

کنہ حیاں

چھتاں

لفظ

کھوٹا رہیا

کتے
رکھ
سپ
شرمسار
چپ
گم نام دن

چیرے والیا
اکھ کاشنی
بچھی کڑی
کوہ کوہ لے وال
راتاں کالیاں
ساون نکھ گیا
میری جھانجھر
ہائے نی

مرچاں دے پتر

مرچاں دے پتر

پُچھاوے چن نوں کوئی مسیا
کیکن ارگھ چڑھائے وے!
کیوں کوئی ڈاچی سا گر خاطر
ماڑو تھل چھڑ جائے وے!

کرماں دی مہندی دا بھنا!
رنگ رکویں دس چڑھداوے
جے قسمت مرچاں دے پتر
پیٹھ تلی تے لائے وے!

غم دا موتیا اُتر آیا
صدق مرے دے نہیں وے!
پریت گمراہ اوکھا پنڈا
جدڑی کنج مکائے وے!

ککراں دے مٹھلاں دی اڑیا

کون کریندے را کھی وے!
کد کوئی مای مہیاں اتوں
ہر مل آن اڈائے وے!

پیڑاں دے دھر کوئے کھا کھا
ہو گئے گیت گیلے وے!
وج خروئے پیچی جند و
کلیکن سوہلے گائے وے!

پریتاں دے گل چھری پھریندی
وکیکھے کج گراواں دے!
لے چاندی دے بنگ قصائیاں
میرے گلے پھسائے وے!

تڑپ تڑپ کے مر گئی اڑیا
میل تیرے دی حسرت وے!
ایسے عشق دے ظلمی راجے
بد ہوں بن چلائے وے!

چنگ چنگ روڈ گلی تیری دے
گھٹکا گھٹیاں وت چب لئے وے!

کٹھے کر کر کے میں تھے
بُکھل و بچ دھکھائے دے!

اک چلی وی پی نہ سکی
پیار دے نرے پانی دے!
وہ ہندیاں سارے بچ پورے
جہاں میں ہونٹھ چھو ہائے دے!

شرینہ دے پھل

دل دے جھلے مرگِ نول لگی ہے تیرے
پر نہیں دسدے ہر طرف ویران تھیہ

کیہ کراں؟ کتھوں بچھاواں میں پیاس
ہو گئے بخر ہے دو نین ایہ

تھل ہوئے دل چوں غماں دے قافلے
روزِ لنگھدے میں اُڈا جان دے میں کھیہ

دوا رول دے کھا گئی ہٹھ دی سیونک
کھا گئی چندن دی دیہ پر ہوں دی یہ

رتن خوشیاں دے مناں موئے پی لئے
اک پراگا روڈ پر ہوئے نہ پھیہ

من موئے داگا کھ نہ ملیا کوئی
تن دی ڈولی دے ملے پر روزیہ

چڑھو یا میرے مُہانے ڈُب گئے
ہُن سہارے خضر وے دی لوڑ کیہ؟

جانندے بُجھدے یرودے رہنما
چڑھ گئے میں بے گناہ سولی مسج

میریاں گیتاں دی مینا سرگئی
رہ گیا پندھی مکا پہلا ہی کوہ

آخری پھل وی شریٰ نہ واؤ گ پیا
کھا گیا سر سبز جو ہاں سرود پوہ

چن دی روٹی پکائی تاریاں
بدلیاں مرجانیاں گئیاں لے لکھوں

گوند ویں آساں دی ڈوری ٹٹ گئی
دھان چڑیاں ٹھونگ لئے ہتھو تھے نہیں توہ

پے گئیاں پھولاں دے مُونہہ تے تھہرڑیاں
جھلیاں دی ہو پئی دھندلی نگاہ

بُھوک گتھتہ زکسے اج مور دے
ہف گئے کسے بھور دے اڈ اڈ کے ساہ

وگ رہی ہے اوپری چھی اج ہوا
وگک اوشادے دی ہے، گجھ ہو رہا

بُھوک لینے میں ڈھارے آپنے
بھل جانے میں میں اپنے آپ راہ

دور ہو کے بہہ ولے میے خسرتے
چھوہ نہ پراں مارے مینوں نہ چھوہ

کھان دے جند وٹوں کھر سوگ دے
مہکیاں روہیاں دے ول لہہ ہوں نہ دھو
تھک گئی مونہہ زور جند لاہ لے لگام
نرڈ کے پنھ لے میری بے چین روح

بین دے آڈاں وٹوں پانی بین دے
بھرنسا راں ویسن دے نیٹاں دے کھوہ

کنڈیا لی تھوہر

میں کنڈیا لی تھوہر وے جی!

اُگی وچ اُجاڑاں

یاں اڈی بدلوئی کوئی

ورھ گئی وچ پہڑاں

یاں اوہ دیو تہہز ابدہ

پیراں دی ڈھیری تے

یاں کوئی کوئل کٹھ چھدے دیاں

سوتیاں جاو ناناڑاں

یاں چنے دی ڈالی کوئی

جوبالمن بن جائے

یاں مروے دا پھل بنی

جو ٹھنگ جان گٹاراں

یاں کوئی بوٹ کے جس دے حالے

نیں نہیں سن گھلے

ماریاں کس گلہ

لے داتھاں دیاں آڑاں

میں کنڈیلی تھوہروے بھنا!

اُگی سٹے گرا ہے

نہ کسے مائی بھیا مینوں

نہ کوئی بھنا چا ہے

یاوتیری دے اُچے محلیں

میں بیٹھی پئی رداں

ہر دروازے لگا پھرا

آواں کہڑے را ہے؟

میں اوہ چھدری جس دی ڈوی

سٹ لئی سہپ کہاں

بھنن دی تھاں ہا بل جس دے

سہپ کلیرے ا ہے

گولی پٹ عمر دی چادر

ہو گئی لیراں لیراں

جھوک گئے وے ڈھواں والے

ہلنگھ و صل لئی ڈا ہے

میں کنڈیلی تھوہروے بھنا!

اُگی وچ جو نیلے

نہ کوئی میری چھو ویں بیٹھے

نہ پت کھاؤن لیلے

میں راجے دی بروی ٹپ
 ٹوں راجے دا جایا
 تو تہوں دس وے تہرں ساویں
 مل کیہ کھوون دھیلے؟
 سکھر دپہراں جیٹھ دیں ٹوں
 ساؤن کوں میں آ کھاں
 چوہیں کوٹیں بھاویں لگن
 لکھتیاں دے میلے
 تیری میری پریت دا اڑیا
 اوہو حال سوہو یا
 جیوں چکوی پچن نہ سکے
 چن چڑھیا دینہ ویلے

میں کنڈیالی تھوہروے بھنا!
 اُگی وچ جو باغاں
 میری منڈھ بنائی ورمی
 کالے پھنیر ناگاں
 میں مرگائی مانسراں دی
 جو پھڑلئی کسے شکرے
 یں کوئی لالھی پیر سندھوری
 نوچ لے جہدے کاگاں

یاں کسی دی بھین وے دوجی

کھچھدا بس رونا

سٹ کھڑیا چھہ نہوں ہوتاں

پرآیاں نہ جاگاں

باگاں والیا تیرے باگیں

ہن جی نہیوں گدا

کھلی کھلوتی میں واڑاں وچ

سوسوڈ کھڑے جھاگاں

اک گیتہ بھردا

مونیہ رنگی چانی دی بھر پکاری
ماری فی کس نکھ میرے تے ماری

کس لائی میرے متھے چن دی دوئی
کس رتی میری سوہی گٹ مھلکاری

رہن دیونی ہنس ولے دافاتے
جانندی نہیں میتھوں مہنگی چوگ کھلاری

توڑو ماہر ترکل، چرنی پھو کو
کس میری ویرن کوڈاں نال بھلکاری

کس، قولان دے آن سمجھو لے پانی
کس تھڑی نے آن مرٹیاں چھاواں

کس کھو ہے بہ دھوواں دا غولے دے
کس چوگی پہ مل وٹنا تھاواں

کیہ گندال ہن گڈیاں دے سرموتی
کیکن عمر نیانی موڑیاواں

کس سنگ کھیڈاں اڑیونی میں گجکا
کس سنگ اڑیوراڑے پچن جاواں

اڈ گئیاں ڈاراں سھے، ننھ قطاراں،
میں کلی وچ پھس گئی جے نی پھیاں

لکھ شہیناں اوسیاں پاپا مویاں
بات نہ پچھی ایس گراں دیاں راہیاں

پر ت کدے نہ آئے محرم گھرنوں
ایویں عمر اں، وچ اڈیک وہاکیاں

آ کھونسو چن میاؤں نہیں چڑھدا
مسیاوندی آئی دھروں سیہیاں

تھپ کر اڑیئے! توں وی اڈ چلے
بہنیں محلیں بتیارے نہیں وسدے

ایس کھیت وچ کدے نہیں اگدی کٹنگی
ایس کھیت دے دھان کدے نہیں پکدے

بھل نہ بولے کوئل اینہیں ابیں
اینہیں ہتھیں مور کدے نہیں نجدے

اڑیونی میں گھر رہوں دے جانی آں
رہن گے ہونٹھ حشر تک ہنچو چلدے

کیہ روواں میں گل جناں دے بل کے
کیہ ہساں میں اڑیو مار چھڑ پیاں

کیہ بیٹھاں میں چھاویں صندل رکھ دی
کیہ بن بن چوں چلک دی پھر اں میں رتیاں؟

کیہ ٹیراں میں سوت غماں دے کھدے
کیہ کھولاں میں گندھاں پچھلیچیاں

کیہ گاواں میں گیت بھر دے گنگے
کیہ چھیڑاں میں موک دے دیاں نیاں

تتلیاں

میں تتلیاں پھڑدی پھراں
میں تتلیاں پھڑدی پھراں

زندگی دی خوبصورت
پشپ۔ ہستی مہندی چوں
سون رنگیاں نیلیاں
ہمکیلیاں تے پیلیاں
سوچدی جاں ساریاں توں
ون سونی پھڑواں
تے تھلے جے کھنھڑاوس دے
میڈھیاں وچ جڑواں

پر جدوں وی پھڑن لگان
اس طرحاں دل کٹب جائے
جس طرحاں کوئی شاخ مہندی دی
ہوا وچ تھر تھرائے
دور تلی اڈ جائے

مُہل گنہ دے گھپ کا سے
سُفلیاں وچ کھڑن لگن
مہک کھنڈے عطر بھنی
دھڑکتاں وچ پسر جائے

اُڈوی اُڈوی تتلیاں دی
سواہل جہی پٹنا آئے
مُہل گناہ دے ویکھ چکے
مست جہی ہو بیٹھ جائے

میں اجمانی مُہل سارے
توڑ جھولی پالواں
پر جدوں میں خُرن لگاں
جھولی میری پاٹ چائے
تے دُور تتلی اُڈ جائے

میں ولّی سوچدی جاں
کیہ پھڑاں گی تتلیاں
بھر غنہ دی سرد پوہ وچ
مُہل خوشی دے سڑ گئے
وکیل ساوی آس دی دے
پت نروئے جھڑ گئے

دیکھنی اوہ شاہ سیاہیاں
واویاں وچ ڈھلک آئیاں
چلن گئیاں دُور ڈاراں
حسرتاں دیاں پرت آئیاں

زندگی دی شام ہوئی
کنول دل دے سوں گئے
تریل قطرے تما دے
ڈُبھ گئے، گجھ پی گئیاں
نی، سوار لہا قنیاں

جد کدے وی رات پٹو
سوچدی ہاں دن چڑھے گا
مرد بھلیکا کا لکھاں دا
سُورجاں توں نہ رہوے گا

سانجھ دا کوئی کنول دودھی،
دھرتیاں تے کھنڈ پوے گا
آس ہے کہ فیر اڑیے!
بہکدی اُس گلفشاں چوں
تھلی میں پھڑسکاں گی

چپ دے باگیں

نہیں ترے کیوں آج ہوئے گہرے
نیچھاں گئیاں کیوں آج گھولیاں وے

تھیہ حسن دے سن مسدیاں توں
کہنے ٹھیکر اس سن ورولیاں وے

کن باں دیوے دیہری عشق دی تے
اکھاں مندیاں چھم چھم ڈولھیاں وے

ہارنٹ کے کیوں آج کالکھاں نے
ول چن وے بھیتیاں کھولھیاں وے

کہنے آن گیزے گھوہے کالکھاں دے
روہیاں وچ کیوں راون ٹیریاں وے

ساون بتتیاں دے کہنے کھنڈھ توڑے
وڈھ لئیاں کس سول بھنھیراں وے

کہنے آن بیجے ہو کیوں دے
کہنے لائیاں چاسوگ چیریاں دے

کاہنوں چند وٹوں چین نہ شہنشاہیاں،
منگدی پھرے کیوں دست فقیریاں دے

کدوں ڈٹھی ہے کسے نے ہوند وادی
پنا کٹھیاں، بکراں، بیریاں دے

داکھن چین نہ کدے وی غریبوں
ڈوہی ہوں نہ کدے وی گیریاں دے

چھلاں اٹھدیاں سدا نہیں سگراں چوں
ماڑو تھلاں چوں سدا اٹھیریاں دے

رتھوں نال میں وصل دے موت کتے
تنداں رہیاں پر سدا کچیریاں دے

تتی، مان کیہ کراں گی جگ اندر
تیرے لاریاں دی موٹی ماری آں دے

چارے کنیاں کوریاں عمر دیاں
رنگی راک نہ لیر لاریاں وے

رہی نجدی تیرے اشنا دیاں تے
چوئیں پھلیاں تھہمداریاں وے

رہیاں رُلدیاں کالیاں بھورڈ لقاں
کدے گند نہ دیکھیاں باریاں وے

پانی غماں دی باؤلی چوں رہے ملدے
رہیاں کھڑپا آساں دیاں کمیاں وے

نہ ہی تانگھ مکی نہ ہی عمر مکی
دوویں ہو گھیاں لم سلماں وے

آوے ہانیا ہیک لا گیت گائے
واٹاں جان سکوڑیاں میاں وے

رل مل ہسے رکھلیاں گھیسے وے
با ہواں کھوپے گلےں پلایاں وے

ہنجواں دی سبیل

یہ دتیری دے تپدے را میں
میں ہنجواں دی سبیل رئی
میں زندگی دے دھوا نکلے ہوٹھاں
نوں روز غم دی گلو پیائی

میرے گیتن دا ہنس زخمی
میں سوچدی ہاں کہ مر جائے گا
جے جدائی واصل دے موتی
اج آپ ہتھیں نہ لے کے آئی

ورہ رہیاں بدوئیاں تے
تاں چا ترک لوں رگلہ نہیں کوئی
ایہ اوس دی اپنی ہے بد نصیبی
کہ چھوڑا بدی رہی تہائی

نمودی دے کیلے مٹلاں

دے وچ جٹاوے! شہد ہوندا اے
قسم ہے تینوں توں مڑ نہ آکھیں
وے بھوریاں نوں کدے شدائی

یا دتیری دے تپدے راہیں
نیں ہر قدم تے اُجاڑ کھولے
بے چین ہونے جے اڈوے پھر دے
نیں یاں اُمیداں دے واء ورو لے

ایہناں راہاں توں گھر جاندا
ہے روز پھوٹوں نوں روندی کوئی
کدے کدے یاں گور نہیں جاندا
وے کھٹے ہیراں دے لے کے ڈولے

یاں ایہناں راہاں دے میل پتھراں
تے روز پر ہوں دے باز پٹھن
یاں ماس خوری کوئی ڈاگد ہاں
دی ہڈ وروڑے پئی ٹولے

اک سماں میں سمجھدی ساں
وے اپریت اگنی دا گند تینوں

پر اک سا ہے توں بچھ گیا ہیں
وے وانگ دھکھدے پیاری گولے

یہ تیری دے تپدے راہیں
وے ہوڑیا تھوں نہ ریا جاوے
کون تھو ہراں نوں بچھ کلیاں
وے جان بچھ کے گلے لگائے

سریند لدی ہوا سے دی
چچ کون خوشیاں دے عطر چھو کے
کون رگر جھاں تھیں حسرتاں دے
وے دھندلے عرشیں ہما اڈائے

کون عٹھے دی ٹوٹی مٹی
چچ سپیاں دے وے چچ بیجے
کون دل دی ویران دھرتی
تے رکھ منہ ہاری دی قلم لائے

کون زخماں چوس پیک بسدی
تے دھوڑے تھیں دے آپ مرچاں
کون ڈالیاں دے مہکے لچھیاں

جھنجھو نہ رہا ہواں دی کھیہ ملائے

یہ دتیری دے تپدے راہیں
میں اوسیاں واہ واہ عمر گالی
اک میل تیرے دی میلی جھگیوی
وے گھول کھر میں دت انگھالی

ست اڈیکس دی اک پی پی
کے دس داپچا میں ساڑتا
میں آپ اپنی خوشی دے چہنے
دی چھہ نگ سٹی ہے ڈالی ڈاں

تیل ہوندیاں وی میری محفل
دے سارے دیوے کیوں نہجھ گئے نہیں
پتا نہیں مالی توں ہر لگڑوں
کیوں سوہنا لگدا ہے اج ایالی؟

ٹھہر موتے نی لے جامیتوں
نہ اس ہو کے کیوں مڑ چلی ایس
خالی موڑن توں جی نہیں کردا
ہن ورے آ یا کوئی سوالی

من مندر

بل بل فی میرے من مندر دیئے جوتے
ہس ہس فی میرے سواں و بے دیئے کلیے

تک تک فی اوہ نیم عنابی دھوڑاں
آ اوہناں وچ کورٹور ہو رہیے

رُن جھن رُن جھن ٹنکن ساز میری
جیوں جھنکن پیچ شریذ وی ٹکی پھلے

فر فروگن ہواواں مل خشبو نیاں
آ ایہناں سنگ دُور کئے ٹر چلیے

اوہ ویکھ فی اہلی لال سب جھی اڈدی
جیوں دُہرا گھنڈ کدھ پنجاہن آئی

تک دُور دو میلیں دھرت عرش نوں مل گئی
جیوں گھٹئی راہا سنگ سا تو لے پائی

اوہ دیکھنی کاہیاں کڈھ لئے پنبل پیرے
ہائے دیکھ ساؤن دیاں جھڑیاں دھرت نہائی

ہر دھڑکن بن مردنگ ہے ڈگ ڈگ وچدی
ہر ساہ وچ وچدی چاپے نی شہتائی

اج پھیرے کیہ کوئی اڑیے من دے مکے
اج پر بھتا دے من دی ہے ٹیک گواہی

اج دھرتی میری سچ ری ہے تاندو،
اج بھارہ ہیا دسدی ہے پاک حیاتی

اج حُسن دی اڑیے کچ۔ کچوئی ویٹی
اَن عشق دی اڑیے پتھر ہو گئی چھاتی

اج روٹی ہے بس جگ دا اشت۔ منارا
اَن مُتکھنا توں ملے مہنگی چپاتی

میں آ پے اپنی؟ وب لینی ہے ہیزی
میںوں چھ دے نہیں فی اڑیے! حُسن کنارے

میرے رتھتاں اڈسکدے سن تارا گن وچ
پرکیہ کرنے سن اڑیے! میں ایہ تارے

کدے پو رب نہیں ہوسکدے اڑیے! پچھم
نہیں ہوسکدے فی! رتھ پو رکدے ہزارے

تک پریت چ چکوی آپے ہوئی پوری
کسے چن بھلیکھے پھلکی پی انگیارے

جین جین کوئی آخر کد تک لوڑے
موت موت وچ وٹ جاو نہ چاہاں

ڈولھ ڈولھ میں چٹاں کد تک ہنچو
کھور کھور کے پیو اں کد تک آہاں

ساتھ وی ویندا کد تک میرا ساتھی
ات لمپاں ہن اس زندگی دیں راہاں

عشق دے ونجوں کیہ گچھ کھٹیدے؟
دو تھیاں دو تھنڈیاں تھنڈیاں ساہاں

گیت

ہائے فی! اج افر لے لے
ہائے فی! اج تارے سے سے
ہائے فی! اج مویاں مویاں پوناں
ہائے فی! جگ وسدا قبر اں دے
ہائے فی! اج پتھر ہوئیاں جیہاں
ہائے فی! اول بھریاں پل پل پھسے
ہائے فی! میری ریت نہ کری کوئی
ہائے فی! اچھے دی پانی رے
ہائے فی! یہ ڈاڑھے پیٹھے لے لے
ہائے فی! فریاں سولاں گئے گئے
ہائے فی! اچھے سبھ گھر لکھا جاندا
ہائے فی! اچھے موت آندی ہے
ہائے فی! اچھے بیت دے نغے کوڑے
ہائے فی! ایہ ہر نہیں ٹھٹھے

چندی دیاں گولیاں

شام دی میں پھکی پھکی
اڈی اڈی دھندو چوں
نہے نہے ٹاویں ٹاویں
تارے پیادیکھداں

دور راج پھرتوں
میں ڈنڈیاں تے کھڑا کھڑا
مندریاں دے گلے تے
منارے پیادیکھداں

ہوں ہولی اڈ اڈ
رڈیاں چبے رکھاں اُتے،
بہندیاں میں ڈاراں دے
نظارے پیادیکھداں

میں وی راج رانجھے وانگوں

ہیر کھنڑیں ٹور کے
تے سُنچے سُنچے اپنے
ہزارے پیادے بکھداں

پون وے فرائے
میرے کولوں روندے نگھ رہے نہیں،
چاپدے نہیں ہویں اج
وے رہے نہیں الاہیاں

پہلی داڑکھ
جھدے تھلے دوویں پٹھدے ساں
اوبدیاں ایالی کسے
چھا نگ لیاں ٹاہنیاں

گولھاں کھان گھگھیاں
جو وونت آوندیاں سی
او ووی اج سارا دن
آسیاں نہیں نمائیاں

دھرتی دی پک تے
رمائی میرے دکھاں دی دھونی

اک سما میں لڑکی
ہو کیاں نے ہانپا

ایہہ اُکا دکھ نہیں
کہہ ان ٹٹوں پر آیا ہو یوں
دکھ ہے کہ تیشو مینوں
کو ڈیاں میں پیاریاں

دکھ ہے شکاری کسے
مچلاں او لھے لگتے
چاندی دیاں گولیاں
نشہ نے نہہریاں

دکھ نہیں کہ تیرے نال
کھیڈنگی کھیڈی نہ
دکھ ہے کہ یہاں کاہنوں
ریتاں اُسا ریاں

دکھ نہیں کہ راہیاں پیریں
لکھاں سولاں پڑ گئیاں
دکھ ہے کہ راہواں ہی

فلکھٹیاں و چایاں

منیا پیار بھاویں
رُوحاں وای میل ہوندے
دیر پا کے سیونک
لگ چاندی ہے سیراں ٹوں

لنگھدا جوائیاں وا
ہاڑ بڑی چھیتی چھیتی
ساون اے زنگال دیندا
خیناں دیاں تیراں ٹوں
پر نہیں وے ہوندے سہپ
موتیاں وے رکڑاں جج
اکو چہ نہیں بہت پیندے
بوڑھاں تے کریراں ٹوں

سیون ٹوں تاں لکھ واری
سیتیاں وی جاندیاں نہیں
نال پر لیراں رہندے
سیوں کے وی لیراں ٹوں

ٹھیک ہے کہ چن تارے
بھاویں آج بندے دے نہیں
بند پر حالے تیک
ہو یہ نہیں دے بندے دا

سسی دا ہنھو
سٹ پٹ کے دی حالے تیک
ہوتاں ساتھ چھڑیا
نہیں ڈاچیاں دے دھندے دا

حداں بنے ہنھ کے وی
گوریاں تے کالیاں نہیں
ہتھوں رسا چھڑیا نہیں
مہ ہاں دے پھندے دا

لوٹے پنی اکھاں دے دا
حالے کوئی نہیں مل پیندا
مل بھویں پیا پیندا
پنی گندے مندے دا

رہ جانے رنا اہجے

ہو میرا پیٹہا رہندائے
کدوں جا کے مٹنے
کوہ میرے سہواں دے

کنا چر حالے ہو
سوہنیاں نے دینا اے
کنا چر تھنے
طوفان نہیں چھواواں دے

کنا چر ہیلکاں نے
کھولیاں بچ اگنا اے
کنا چر راہیاں دس
ٹھگنے میں راہواں دے

کنا چر ڈولیاں
تے رکھاں بچ جنازے جاتے
کنا چر سو دے ہونے
دھیاں، بھیناں، ماواں دے

پنچھی ہو جاواں

جی چاہے پنچھی ہو جاواں
اڈوا جاواں گوندا جاواں
ان چھوہ سکھراں توب چھوہ پاواں
اس دنیا دیاں راہواں بھل کے
فیر کدی واپس نہ آواں
جی چاہے پنچھی ہو جاواں

جا اثنان کراں وچ زم زم
رڈیاں پیاس ڈان دا پانی
مان سر دورو سپہ کٹڈے
ٹھہر پیا اک گیت میں گاواں
جا بیٹھاں وچ کھریاں روہیاں
پھک پوناں عطر نتوئیاں
ہم۔ عیسیاں مویاں مویاں
یگاں یگاں توں کھرہوئیاں
گھٹ کلجے میں گر ماواں
جی چاہے پنچھی ہو جاواں

ہوئے آکھن وچ شہوتوں
 یاں وچ جند کریر سرونوں
 تون پڑے دے سیت قرآنے
 لچکارے ایوں لین ڈالیاں
 جیوں کوئی ڈون کھیڈے جڑیاں
 وال اُری لے لے جھوٹاں
 اک دن ایسا جھکھڑ جھلے
 اُڈ پڑ جاون سبھے تیلے
 بے گھر بے در میں ہو جاواں
 ساری عمر پیاں رس غم دا
 ایسے نشے وچ جند ہنڈاواں
 جی چاہے پیچھی ہو جاواں

بدائیس

یا رڈیا! رب گر کے مینوں
بچن پر ہوں وے رکھو وے وے!
نیناں وے دو صند لیو ہے
جان سدائے بھیر وے وے!

یہ داں داک چھنب مٹیا
سدائے تنک جائے وے!
کھڑیاں روپ مرے دیاں کھیاں
آ کوئی ڈھور لیو وے وے!

بھتتری چوون دیدے
جد تیرا چیتا آ وے گا
ایہ سر دھراں اک ہوکا
ٹٹ چاون میرے پڑ وے وے!

ایوں کر کے میں گھر جاں اڑیا

وہج کسبیاں چھیاں وے!

جیوں رگر جھاں داٹول کوئی

مویا کرنگ دھر پڑے وے!

لال بمب ہوٹھاں دی جوڑی

کھول وساراں پیوے وے

بہریاں بن رلن کراہیں

من مند روے پیوے وے!

آسماں دی پئی رب کر کے

توڑ جڑھوں سک جائے وے!

ڈارھنک دے ٹوٹرواں دی

گولھاں باجھ مر پوے وے!

میرے دل دی ہراک حسرت

دن واسی ٹر جائے وے

بت کوئی ناگ غماں دا

میری ہک تے گنج لہائے وے!

بچھے چاؤل عمر دی گنتہیں

ساہواں وے ڈلھ جاوے وے!

چاڑھ نماں دی پنھنجیں قسمت
رو رو روز چھینوے وے!

ایسی پہڑ رچے میرے ہڈیں
ہو جاواں جھل ولی وے!
تاں لکیراں چوں بھالن دی
مینوں پے جائے چاٹ اوٹی وے!

بھاسن رات دی کھتے تارے
سمدے سمدے چھالے وے!
وے بدلی دی ٹکڑی
جیوں زخم پیک اتھلی وے!

بھنا! تیری بھال چ اڑیا
ایوں کر عمر و نچاواں وے!
جیوں کوئی وچ پہاڑاں بدھرے
وگے کو لھ اکی وے!

منگاں گل وچ پکے غلی
درد رموت دی بھکھیا وے!
اڈیاں رگڑ مراں پر مینوں

ملے نہ موت سولی وے!

گھولی نگہاں دی میری مہندی

یاں دودھی ہو جائے وے!

ہر سنگرا ند میرے گھر کوئی

پیڑ پر کاٹی آئے وے!

لپٹو ہنچو منٹھ کو پیڑاں

ہو وے پیار دی پونجی وے!

جیوں جیوں کراں عمر چوں متی

جیوں جیوں ودھدی جائے وے!

زندگی دی روہی وچ جنت ایوں

ودھدی اں جان اُجاڑاں وے!

جیوں بھکھڑے داک بھل پک کے

سولاں چار بنائے وے!

جیوندے جی اسیں کدے نہ ملیے

بعد مویں پر جتا وے!

پیارا ساڈے دی کتھ پھڑی

عالم گل سنائے وے!

غماں دی رات

غماں دی رات لمی اے
یاں میرے گیت لے نہیں

نہ بھڑی رات مُکدہ دی اے
نہ میرے گیت مُکدہ لے نہیں

ایہ سرکنے کو ڈونگھے نہیں
کسے نے ہاتھ نہ پائی

نہ برساتاں جچ چڑھدے نہیں
تے نہ اوڑاں جچ سکدے نہیں

میرے ہڈی اُٹلتے نہیں
جواگ لایاں نہیں سڑدے

نہیں سڑدے ہو کیاں دے نال
ہاواں نال دھکھدے نہیں

ایہ پھٹ بہن عشق دے
ایہناں دی پارو کیہ وواہو وے

ایہ تھ لایاں وی دکھدے نیں
ملھم لایاں وی دکھدے نیں

جے گوری رات ہے جن وی
تاں کالی رات ہے کس وی؟

نہ لگد اے تاریاں وچ جن
نہ تارے جن وچ لگدے نیں

نُورِاں

روز اُس قبر تے آیا کرے
 بال کے دیواتے مُرد جاپا کرے
 نُورِاں اُس داناں، پر دل دی سیاہ
 سیاہ ہی برقعہ ریشمی پیا کرے
 کھدے نیں وچ جوانی گرجھ اوہ
 ہت نوں دل مار کے کھاپا کرے
 کھدی اک رات اوہ جس آ لھنے
 عُمر بھر پنچھی اوہ گر لایا کرے
 بُھورے بُھورے کیس تے تھکھورے واہیل
 ساری ہستی ویکھ لچاپا کرے
 بدل جاندا رُخ ہواواں واہدوں
 ہیک لمی لا کے جد گاپا کرے
 سڑ کے رہ جاپا کرے دند اسڑا
 تال ہوٹھاں دے جدوں لاپا کرے
 دھکھن لگ جاپا کرن کلیاں دے دل
 شرتی جد نین منکاپا کرے

آکھدے نہیں نو جوان اک چھدا
 پیار پا کے دے گیا اس ٹوں دعا
 جوک بن کے پی گیا اس داہو
 پو پرتن مر مر میں انگاں چوں تاء
 زخمی کر کے سٹ گپیناں دی نیند
 ڈولھ کے سیتے ٹر گیا گھلی حنا
 چاروی سی روز جس ٹوں دل داماں
 شکر ابن کے اڈ گیا سی اوہ ہما
 یاد آ جاندی جدوں اُس دی نہار
 آندراں وچ رڑکدا اوہدے سر کڑا
 سوچدی کہ بے وفا ہے آدمی
 بے وفائی ہی تاں ہے اس دا شیوا
 بن کے رہنا سی جے آدم دی غلام
 جنم کیوں لاس تاں مائی حوا
 ٹھیک ہے ہر چیز جے ہے بے وفا
 اس واقعہ سی اوہ وی ہو جائے بے وفا
 دے کے ہوکا دے پجری ستے وہ سہا
 فجر داتا راہے اج تیکن گواہ
 جسم اوہد اہرف نالوں وی سفید
 لیکھ اوہدے رات نالوں وی سیاہ
 نت نوال پتن تے توپیاں بیڑیاں

رست نویں اوہدے پادپاں، اوہدے ملارج

رات ہر لہدی توں تارا کوئی

ہر صبح لہدی تہیں منزل دی راہ

پیندی موی ہینیاں دی رست تریل

چندی ہوٹھاں توں حواساں دی سواہ

بن نہ سکی کر ہلا سینے دی پہر

ہون نہ سکی فیروی تجرنگاہ

ہو کیاں دی اوہدے گھر آئی برات

ہنجوواں سنگ ہو گیا اُس دانکاج

یہ اکلے سندی ہجراں دے سوت

گا ہندی رہندی رات دن یاداں دے گاہ

سد یا اس نامور اک چتر کار

یا رڑے دی اوس نوں دتی تہار

چتر دوا اک اپنا اک یار دوا

خون اپنے نال کروائے تیار

قبر پٹ کے چتر دفنائے گئے

نال دفنائے گئے ہنجوواں دے ہار

قبر نیڑے گھوہوی گھد وایا گیا

چاندی دی اج تیک ہے اس دی نہار

آکھدے نیں اج وی کوہ قاف توں

غصاوت آوے روز اک پریں دی ڈار

بالدی اس قبر تے اوہنت دیا

روندی رہندی رات دن رُلقاں کھل ر
 اوس رہے جو دی رانی انگھدا
 جھلیاں وت پچھدی اُس تُوں کھلھار
 ڈٹھا جے کتے میرا بودیاں واڑا
 نیلے نیناں واڑا کتے اوہدایا ر؟
 آکھدے نیں سال کئی ہوندے چلے
 اوداں ہی ارج تیک اوہد پوہا بلے
 جد کدے دی چیز وگدی ہے ہوا
 وچ ہوواں مہک جہی اک آر لے
 ہچکیاں دی ارج وی آوے آواز
 قبر نیڑے جے کوئی عشق کھلے
 ہر اماوس دی اُھیری رات تُوں
 آکے او تھے پٹھدے نیں دل چلے
 لے کے اس دیوے چوں بوند اک تیل دی
 یروے ہوٹھاں تے ہر کوئی ملے
 روندے لاکے ڈھانسا اس قبر نال
 بھر دی دھوئی جہناں وے پڑ گلے
 دُور اُس وادی چ اوہنیاں توں پار
 نال میرے جے کوئی ارج وی چلے
 کُوجھے پئی ارج تیک وی نور اں دی رُوح
 اوداں ہی ارج تیک اوہد پوہا بلے

گیت

تینوں دیا پنجواں دا بھڑا
 فی پڑاں دا پراگا بھن دے
 بھٹھی والیے!
 بھٹھی والیے چنے دے ڈالیے
 فی دکھاں دا پراگا بھن دے
 بھٹھی والیے!

ہو گیا کویلا مینوں
 ڈھل گیاں چھاواں فی
 بلیاں چوڑا آیاں
 مجھیاں تے گاواں فی
 پایا چڑیاں نے چیک چھاڑا
 فی پڑاں دا پراگا بھن دے
 بھٹھی والیے!
 تینوں دیں پنجواں دا بھڑا
 فی دکھاں دا پراگا بھن دے
 بھٹھی والیے!

جھپتی جھپتی کریں

میں تے جانا بڑی دُورنی

جھکے میرے ہانپاں دا

ٹو گیا پورنی

اوس پنڈ واسنند اے راہ ہڑا

نی پیراں دا پراگا بھن دے

بھٹھی والیے!

تینوں دیں پنجاں دا بھاڑا

بھٹھی والیے!

میری واری پیتاں دی

پنڈ سلھی ہوئی

مٹی دی کڑا ہی تیری

کاہنوں پلی ہوئی

تیرے سیک نوں کیہ وجیہ دگاڑا

نی پیراں دا پراگا بھن دے

بھٹھی والیے!

تینوں دیں پنجاں دا بھاڑا

نی دُکھاں دا پراگا بھن دے

بھٹھی والیے!

لپ گواے چنگ میری

میتوں پہلاں ٹورنی

کچے کچے رکھ نہ نی

روڑ تھوڑے ہو رہی

کر اس ہنساں نکادے نی پڑا

نی پڑاں دا پراگا کھن دے

بھٹھی والیے!

تینوں دیاں ہنجاں دا بھاڑا

نی دکھاں دا پراگا کھن دے

بھٹھی والیے!

سوں گھیاں ہوواں رو رو

کروراپ نی!

تاریں نول چڑھ گئی

مٹھا مٹھا تاپ نی!

جج ساہواں دی دائر س گیا لاڑا

نی پڑاں دا پراگا کھن دے

بھٹھی والیے!

تینوں دیاں ہنجاں دا بھاڑا

نی دکھاں دا پراگا کھن دے

ہے رات کنی گودیرِ حالے

منڈیوں دی تے ناں تیرے وے

میں رت چو چو نیں ویپ ہالے

میں ڈر رہی ہاں کہ تیرا بلا

کوئی زندگی دانہ آہ سالے

یاں پو پھٹا لاسکھتا دا

نہ ہن جیکر لوہ ساتھ پالے

یاں نیل رتے دو منیں سلھے

وے جان کدھرے سو نہ زنگالے

وے دُور دوسری ہے بھور حالے

وے دُور دوسری ہے بھور حالے

سے دے تھپتے وے! ویکھ اڑیا

کوئی بل تیوری پئی بولدی ہے

وے امر جگنو کوئی آتھرا دا

چراں توں دنیا پئی ٹولدی ہے

بے تال شوکر وے راکٹاں دی

سن سن کے دھرتی پئی ڈولدی ہے
وے ویکھ الہز منکھ حالے وی
گھکھیاں دی تھاں ہز پلے
وے گھورکا لی ہے رات حالے
وے گھورکا لی ہے رات حالے

وے ہاجھ ریتاں نیں پھوگ صحر
وے دن سکوں وے ہے پھوگ مستی
وے دل مصو روے بن اجنت
ہے پتھراں دی بے جس ہستی
وے چا ترک لئی تاں پاک گنگا
دے پیاں دی ہے خاک ہستی
وے چن دی تھاں چکوریاں توں
ہائے جان ساگر کوں اُنگھالے
وے دل ولاں توں نیں دُور حالے
وے دل ولاں توں نیں دُور حالے

وے ہووی سکد اے کہ پون مٹھی
جو دگ رہی ہے طوفان ہووے
یاں ہووی سکد اے کہ مرے گھر
کل دُھکنی میری مکان ہووے

یاں ہووی سکھ اے کہ گل تہکن

نہ ہون ڈالاں نہ ڈان ہووے

یاں گوراندہی ہون بدھرے

نہ مردیاں لئی دے رہ سنبھالے

ہے دُور نظر اں توں انت حالے

ہے دُور نظر اں توں انت حالے

میں سوچدی ہاں کہ وں کالی

اُھیریاں دی نوں کون پوے

وے اتکم تنگی جی دھرت بھکھی

دے ہو رکنی گودیر جوے

گیگ و ہائے میں بالدی ٹوں

ہائے رت چوچو کے روز دیوے

پر نہ ای بیتی اے رات کانی

ہے نہ ای بہوڑی اشیر حالے

ہے رات کئی گودیر حالے

ہے رات کئی گودیر حالے

حیاتی تُوں

چمک لئے چہرے میں چلنے سن
مانسراں چوں موتی
اُسں تاں مانسراں وچ میرا
دوون ہو رہی میرا

گھوڑیاں ہیاں نال پے گھیاں
ہُن گجھ اڑیو سا نچھاں
تاہیوں چا عنیاں راتاں وچ
جی نہیں لگدا میرا

عمر ایالن چھاگک ے گئی
کھناں دے پت ساوے
ہُن تاں بالن بالن جس دے
اڑیو چارہ پھیرا

بُھوکونی! ہُن لیر پٹو لھے

گڈیاں دے سر سازو

مارو تھرو اپونی!

ہُن مر گئے میرے ہانی

پریت لہر

ہاں یہ روپ ہاں
ساگراں وے دل انگھال
زندگی وے پنڈیاں دا
میٹ قہرتے انھیر
ہر جگرچ سانجھ
حسرتاں دے خون دی اشیر
ہر اُمٹک زندگی دی
کمر بلا دے وانگ لاں
ہاں یہ روپ ہاں

روم روم زندگی دا
دو زخاں دی ہے اگن
جگت بیتراں چوں
چوری ہے پڑتے جھکن
سواہل ہلیاں تے
مون ہو کیاں دے کھن

نفرتاں بچ پھو ر
 خُشناں دے بچ رہے بدن
 رو رہی ہے رُوح مری دی
 جھوم جھوم کے وفا
 ویران آتما دے
 کھنڈراں چوں چمکدی ہوا
 بے رزندگی چوں
 ہمداء ہے سوگ دا گلال
 بل یارو پپ بل

پٹیاں بچ نفرتاں دی
 سول جی ہے پڑ گئی
 منکھتہ دی واٹ
 ریت ریت ہو کے گھر گئی
 گمناہ تے حرص ہو س نے
 جوہریاں اُڈاریاں
 بے انت پاپ دی چٹھاں بچ
 سوہنیاں گکھاریاں
 انیک سیاں
 سماج ریتاں نے ساڑیاں
 آذرانگو چھینر

زندگی دے بے سُرے چھ تال

الاپ موت دا خیال

گھلن دھوکھیاں وی میں

نظر نظر چ شوکدی

ہزار مندراں چ جوت

خون پئی ہے پوسدی

آنصیب توں اٹھل

آتما توں لوء و کھال

عشق توں وی کر حلال

پالیاں دیپ پال

اپنی سالگرہ تے

برہن چند میری فی سیو!
کوہ اک ہور نکائی فی!
پکا میل موت دانظرین
اے جی نہ پرسیا فی!

ورہیاں نال عمر واپا سا
کھیڑ دیاں میری دہی نے
ہور سے ہاتھ سا ہواں دا
اک صندلی نزد ہر اپی فی!

آتم ہیا دے رتھ اُتے
جی کرد اے چڑھ چاواں فی!
کارتادے دماں دا
پر کتھوں دیں کرایا فی!

اج قبرں دی کلری مٹی

لامیرے متھے مائے نی!
اس مڑی چوں مڑی مڑی
اج خشبوئی آئے نی!

لا لالو ن کھوائے دل دے
ڈکڑے کر کر پڑاں ٹوں
پر اک پیڑ وصل دی تاں وی
بھکھی مڑی جائے نی!

صدق دے گو لے پنڈے تے
اج پے لگیاں ایوں لاساں نی!
جیوں تیرے بگے وائیں کوئی کوئی
کا نظر میں آئے نی!

نی میرے پنڈ دیو گو دیو چڑیو
سومینوں دیو دل سانی!
پی چلیا مینوں گھٹ گھٹ کر کے
غماں دایر گ پیا سانی

ہنجوواں دی اک سیک سیک کے
سر چلیاں جے پٹکاں نی!

پر پیراں دے پوہ دا اڑیو!
گھٹیا سیت نہ ماسانی!

تا پ تیرے قبریں دے نے
مارمکانی چندڑی نی!
نوس گئی، ہر حسرت میری
لکھا پھر چما سانی!

پیراں پایا پو رلیا
میں دل دا گھوہا کھارانی!
پر بد بخت نہ سکيا اتھرا
ایہ کرماں داہارانی!

اوہی راتیں اٹھ اٹھ روواں
کر کر چیتے مویاں نوس
مار دو تھرواں پٹاں جد میں
ٹٹ جائے کوئی کوئی تارانی!

دل دے ویڑھے پھوڑھی پاواں
یہ داں اوں نکانے نی!
روز غماں دے تھر سوں سوں

جوڑی سیدہ گیانی!

سیوڑکھ جیاتی دے نوس
کیہ پواں میں پانی؟
سیونک عشق دی پھوکی کر گئی
ایہدی ہر اک ناہنی!

یہ داں دا کر لوگر کوسا
کیہ میں کراں نکوراسی!
پئی ہوں دی سوچ کلیجے
مویں با بھ نہ جانی!

ڈولھہ عطر مری زلفیں مینوں
لے چاوتقیراں ولے نی!
خورے بھوت بھتانے ہی بن
چھیڑ جاو نہانی!

ہنچو آں دے گاہ

تیری یاد دی رسوند دے کٹورے بھر بھر
بدو بدی ہاں میں دل تُوں پیالہ دی پئی

ہت پپرڑی میں پیڑاں دے سنگ توڑ توڑ
کدھ بلیاں ہاں جھو تُوں کھوالہ دی پئی

جڑی ہنچوواں دے موتی چنا! پکھی جھول جھول
دے دے لوریں میں دیدے ہاں سوالہ دی پئی

لے لے پانی میں نبھس کان راتوی دے کیس
مل مکھنی میں رتجھاں ہاں ٹہالہ دی پئی

دوئی دے دی چوں کوڑا دودھ اُگ وا کزنگھا
اکھن میچ کے وے ہانیا میں سارا پی لیا

وے میں توڑ کے دھوڑے دا بھل کھ لیا
وے میں جیھ اُتے پوچھے دا ہت سی لیا

وے میں غماں وے دُکھیندے غنیں گنج ہے چھوہائی
میں توں میاں کاکھاں دا مل بی لیا

میرے ویزھے وچ اُگڑ کدے سورجے دا رُکھ
ایسے آس دے سہارے اج تیک جی لیا

تیرے پیار دے نیاز بو دی مٹھری سنگدھ
میری ہکڑی وچ اچے وی ہے جاگدی پئی

بھاویں گھگھکی مازی چندری دے ٹٹ گئے نہیں پر
پر اچے وی اڈاریاں نوں جھاگدی پئی

میں اوہ چندری ہں جہدی پہاں سینت ہو گئی
دیکھوں تک وچ نتھ نہ سہاگدی پئی

میرے لیکھاں دے شہوتیں بھاویں لکھا لکھیر
میںوں سدا مٹی چوٹی ہے اگ دی پئی

جہناں کھیتاں دج بیجے سی تاریاں دے ہیں
اوہناں کھیتاں جج بکھڑا بکھٹا اُگیا

جہڑی لڑی میرے کالجے برہوں دی دھوڑی
میرے جیریاں دا عرش تے پتال سجیا

میٹھی کڈھ رہی ساں آس دا ہلنھری زمال
تیز غماں دی ہوا دے نال دُور اڈیا

مینوں دُکھ ہے کہ دُبی میری رکڑاں جج جہڑی
ایہ نہیں دُکھ میرا پور کیوں نہ پار بچیا

مینوں جدوں میرے دُکھاں دا خیال آ گیا
گیتاں میریاں ایمانیاں نوں غش پے گئی

میرے ہاسیاں دے مکھ تے تریلی آ گئی
میری سوچ مینوں تاریاں دے پر لے گئی

میری چُپ دے سرووراں جج چھہ دُب موئی
گاہ گاہ ہنجواں دے گاہ میری اکھ چو پئی

اک تیری دُوبے تیری ساری دھرتی دی پہڑ
تیری ٹھٹھڑ میرے ناں اِج تھپیہ کر گئی

تیرے میل دی اسٹاں چن جی تھوڑ گئی
میرے سہاں دیاں مُنجران چوں دُودھ سکیا

میرے والاں دیاں تھپیاں ج رات سو گئی
میرے غمناں دیں بولیاں چوں نیر ٹکيا

میتھوں پُچھی جدوں کسے میرے پیار دی کہانی
گی پُھلیں بیٹھے بھوریاں دا نل ٹکيا

تیرے پیار دی نشانی اِج چھلا ایویں لگے
ہویں چچی اُتے غم دا پہر چکيا

رَب اک واری حیرا میرا میل جو کرائے
سونہ تیری سارے تھلاں دی بھڑاس سیک لاں

میرے ساہویں کھڑی ہوٹ نوں میں گولی مارداں
نکھی لیکھاں دی لکیر چنا! آپ لیک لاں

ہتھیں لھوں اُتے ماکھیوں دی چاشنی چڑھاواں
وے میں کچیاں ٹھولیاں چوں زہر ڈیک لاں

اک چھال مار ٹپ جاں سمندراں توں پار
ڈُب مراں جے میں پائیاں نوں پیر تیک لاں

یار دی مڑھی تے

روز پلکاں مند کے میں ہاتیا!
جھلیاں تیری یادوں میں چوریاں
پے لگیاں میری مجھ دے ہتھ چنڈیاں
بن گئیاں ہتھواں دسے پیریں بھوریاں
روز دل دیاں دھڑکتاں میں پٹھیاں
لے غماں دیاں شکر فی لکھ دوریاں
گوجھدی مرگئی پھر دیاں اڈیاں
پر نہ لگیاں ایہ بیانیاں کھوریاں

تاں میاوے تیرا مونے مٹرا
دس میرا گجھ اس طرحاں اج مولدائے
جس طرحاں پر بھات ویلے چاننی
وکیہ کے گلر دا بھل اکھ کھولدائے
جس طرحاں کھنڈراں چوں لگھدی ہے ہوا
جس طرحاں شہد چ کوئی بولدائے
جس طرحاں کہ ساؤن دی پہلی گھٹ
وکیہ کے بگلاہراں توں تولدائے

اس قدر ہے خوبصورت غم ترا
 جس قدر کہ کنول پتیاں تے تریل
 ٹھاؤں ہوئیں دگدی ندی وچ گوریاں
 مرمری دیہاں توں مل صندل داتیل
 پورے چن دی چاننی قتل داسفر
 ڈلچیاں دے گل ہوئیں چھٹکے حیل
 بدلیاں توں اک لگ جائے ہوئیں
 ہو جائے پتیاں جہاں سا را دھیل

اج میں تیری مڑھی تے ہانیا
 پورا کوتر سوتی دیوا ہالیا
 پروکھ لے تہن تیک بس اکو بلے
 باقیوں توں ہے ہواووں کھالیا
 اوس دی وی لاٹ ہے کنبدی پچی
 ڈردیاں میں ہے مڑھی توں چالیا
 ویکھ لے ایہ وی وچا رانجھ گیا
 دوش کیہ قسمت دا کرماں والیا!

عمر دی گوجی نوں کھیرا سہ دا
 غم نہیں جے کھارہیا ے میر ے ہانیا!
 غم نہیں سنے بادیاں تے جیڑیاں
 رڑھدا پتوں چارہیا ے میر ے ہانیا!

غم نہیں ہے کراۓ میداں دامنکھیر
 بند اٹھا جا رہیا ہے میرے ہانپا!
 غم ہے آج ساہاں دی ڈولی توں پارود
 سوٹ کیتا جا رہیا ہے میرے ہانپا!

ٹھیک ہے کلر ہے تیرے باجھ دل
 پر میں پیڑاں دے کیوں پالاں شیش ناگ
 کس لئی فکر ایں دی پھکاں سکھیا
 کس لئی نیٹاں ٹوں لال ہنجوں دی جاگ
 کس لئی میں کیش کا لے پنڈگو
 کھول کے دسدی بھراں رلیا سہاگ
 سوہنیا! مینوں سل ہے تیری میل دا
 پر نہیں تیری موت واسینے ج داغ

ہے گلا مینوں تاں بس ایہو ہی ہے
 مر گیاں دی یاد کیوں مردی نہیں
 آس جی پھلی دا زہری ٹوٹو!
 سوچ دی ہرئی کوئی چر دی نہیں
 کیوں کوئی بھلی لے پھلاں دی کنار
 کیوں جھروے آ جڑی دی ہنری
 گیت نکشیاں را کوئی جھری نہیں

مہک

اساں نجم لئے! اج فیر کسے دے ہو دے
 اساں رات گزاری بیٹھ بچن دی گودے
 اج ساہ چوں آوے مہک گل پاسی دی
 اج کون پیلا کچھ کنڈا غم دا کھو دے
 اساں پچانی اوہدے بنجواں دا چرنامت
 اساں بندے نی اوہدے پیرنوا کے گوڈا
 آئے نکل نی اڑیو کل سسے دے مکھ تے
 اساں نین اوہدے جد نیناں دے وچ ڈوبے

گھلیانی! اوہدی دیدار روزہ گھلیا
 پڑھیاں نی! اساں دل دیاں آیتاں پڑھیاں
 کرے نال نزا اکت با تڑپاں جد مانی
 ہو جاون پڑے دیں سیدت ہوواں کھریاں
 اوہدے مکھ دے لئے پروکھنا چن مرگھی دا
 اوہدے نیناں دے وچ راہو یاں ڈب مریاں
 اوہدے والاں دے وچ کھیڈے پوہ دی مسیا
 اوہدے ہلھیں سوہیاں چچ و وہیاں کھریاں

مولیٰ فی ساڈے دل دی ویدن مولیٰ

پتی فی اساں پڑجلی بھر پتی

پے گئی فی میرے ڈول کھجے پے گئی

اساں توڑکلی ست بر گے دی اج لیتی

سُن مسنی سنگھنی دل دی جھنگی

ٹوک ٹوک اج موراں بوری کیتی

ہوئی فی میری کچھ شرابن ہوئی

گئی فی! ساڈی جیھہ حشر لئی سیتی

جُڑیاں فی! یاداں دی پتیں چھنجاں

پائیاں ی میرے دل دے تھیرے تے راساں

لاپانی! میرے دل دے ویدے ہرے مرے

گنگھی فی! میں بھر بھر مہک پراتاں

میرے ساہیں کولھ و گے فی اج تھیاں دی

پیما رے فی! دریا مدھراں داٹھ ٹھاں

ہوئی فی میرے دل وچ چائن ہو یا

میٹھوں منکن آئیاں خیر فی اج پر بھاتاں

تھبا گُوڑ لقاں والیا

تھبا گُوڑ لقاں والیا!
میرے سوہنیا، میرے لاڑیہ
اڑیا وے تیری یونے
کدھ کے کیچی کھالیا
تھبا گُوڑ لقاں والیا!
تھبا گُوڑ لقاں والیا!

اوہ مار لہندے ول نگاہ
اج ہو گیا سورج ذبح
اکیم دا جن پھٹکا بہیا
اج بدلیاں نے کھالیا
اساں دیدیاں دے ویہ ہڑے
ہنجو واں دا پوچا پلایا
تیرے شہر جاندی سڑک دا
اک روڑ چنگ کے کھالیا
تھبا گُوڑ لقاں والیا!

آنیاں وے سر تے ویسے نکلیاں
 راتاں اسجے نہیں رہندیاں
 کرناں اسجے میں مہنگیاں
 پھکیاں اسجے میں مہندیاں
 اساں دل دے اُجڑے کھیت وچ

مُوسل غماں دا یہ
 مٹھا وے تیرا ہڑا
 گیتاں نے کچھڑ چالیا
 تھہا کوڑاھاں والیا!
 تھہا کوڑاھاں والیا!

جتنا وے دل دیا کالیا
 اساں روگ دس توں لالیا
 تیرے زہر موہرے رنگ دا
 بانہہ تے ہے ناں گھد والیا
 اس بانہہ دوالے موچے دا
 ہار ہے حاج پانیا
 قبر اں توں نکراں مار کے
 متھے تے روڑا پالیا
 اساں پھر دی سنگر اندنوں
 اتھر کوئی کونا کھالیا

کوئی گیت تیرا گالیا
تھبا گور لقاں والیا!

میرے ہانیا میرے پیاریا
پیڑاں دی تھلکن موز کے
گیراں اسان بنوالیا
ہڈاں دا پن پال کے
نمراں دا آواتا علیا
کچا پیا عشق دا
ان تنگرنی رنگوالیا
وچ زہر چپ داپالیا
جندو نے بلھیں لالیا
تھبا گور لقاں والیا!
اڑیوے تیری یاد نے
کڈھ کے کلچا کھالیا
تھبا گور لقاں والیا!

لَا جُنْتِي

گیت

واسطا ای میرا
میرے دل دیا محرم اوے
بھدیاں کنیراں گھرا
لگی تیری دیدیاں دی
وے تیرے ساڈے دیدیاں توں
اک گھٹ چانی پیا

کالے کالے، گان وچوں
چن منگانی آں وے
دینی آں میں چوکیاں گھرا
سوئے دا میں گڑوا
تے رنگا جل دینی آں
مل مل وٹناں ہا

سوہارنگ آتھنا
للا رتاں توں منگ کے وے

دینی آس میں چیراوی رنگا
 ہیشا بن بہنی آس
 میں تیرے ساہویں ڈھونڈوے
 اک تندسُرے دی پ

نت تیرے رہے ہوں
 چھچھڑے وے آندراں دے
 ہوندے نہیوں ساڈے توں کھوا
 ٹک چلے بیرپاں دے
 راتو تے روپ دیاں
 ماسپوے آن کے اڈا

زَہاں سنگ رس کے
 بے گڑگئی پکڑے وے
 ساوی ساوی پتیاں دی بھاء
 رُتاں (اسپیر) اج
 بھوریاں دی جیھ اُتے
 گیا ای سپوٹیاڑا

ٹھکی تھکی دتیری
 آئی ساڈے ویڑھڑے

دے تے اسہاں پلنگھ وچھا
بٹھی بٹھی بہک

چنیلیاں دی پہر ادیندی
اوہی راتیں گئی اوچکا

ماڑی ماڑی ہووے دے
کلچوے جی پو جی

ٹھنڈی ٹھنڈی وگدی اوہا

پین پیس دندراں دے

ندی دیں پونیاں نوں

نہاؤندی کوئی دیکھ کے شمع

ہنڈ دیں ڈھکیاں تے

لک لک اسیوے

پیل پیل کرناں داگھا

رُگ رُگ ہونیاں

ترکالاں سافنوں چنناوے

ہور ساقھوں رُکیا نہ جا

کھیڈے تیراؤ کھڑا

انجی ناساؤے آنگے جے

دینی آس تراگیں بنا
مار مارا لڑیاں
جے نیچے تیری ویدناوے
دینی آں میں جھانجھراں گھڑا

اڈی اڈی روہیاں وول
آئی ڈارن لھیاں دی
ولے دا گئی بوٹھا ہلا
تھک گئی چباریاں تے
کنگنی کھاروی میں
بیٹھ گئی اوچھکیاں جج

سوہنیاں ومیلاں دی
بلوری جی اکھ اُتے
بدلاں دا محل پوا
سو رے جے تے جن دیں
ہاریاں رکھاوے دج
تاریاں دا موتیا لوا

واسطا دی میرا
میرے دل دیہنر ماوے!

پھلیاں کیراں گھرا
لگی تیری دیدی
وے تیرے ساڈے دیدیاں نوں
اگ گھٹ چاٹنی پیا

یاد

ایہ کس دی اج یاد ہے آئی
جن والو نگہ جیاں والا
پاکے تک وچ رات ہے سنی
پتر پیٹھی داسیرا ہر ہا
پھرے چانی کچھ چانی
ایہ کس دی اج یاد ہے آئی

اڈ دے بدلاں دا اک کھنڈر
وچ چنے دی مٹری بیٹھی
بٹ بٹ ویکھے بھکھی بھانی
تاریاں ولے مجھ لگائی
رشناں دا اک جال وچھائی
ایہ کس دی اج یاد ہے آئی

اتنی جو میں سونے دی مند ری
جن جو میں وچ تچا تھیدا

دھرتی نوں اج گناں بھجی
پر دھرتی دے مچ نہ آئی
ورنھا ساری گئی گھڑائی
ایہ کس دی اج یاد ہے آئی

رات چوں کوئی کڑی جھوڑی
پا بدلاں دا پونا تھکا
ٹھکی چن وی چھی گاگر
دھرتی دے گھو ہے تے آئی
ٹرے وچاری او ندھی پائی
ایہ کس دی اج یاد ہے آئی

اغیر دے اج کھری تھیہ تے
تارے جینک زلدے ٹھیکر
چن کھنھے فقر دی ویہری
وچ رشناں دا میلانگا
پہر میری اج دکھن آئی
ایہ کس دی اج یاد ہے آئی

ایہ کس دی اج یاد ہے آئی
چن والو لنگ بُرجیاں والا

پا کے تک وچ رات ہے آئی
پتر پیٹھی دامپر لہ رہا
پھرے چاننی بھڑ چائی
ایہ کس دی اج یا د ہے آئی

گیت

مائے فی مائے!

میرے گیتاں دے نیتاں وچ

برہوں دی رڈک پوے

اوہی اوہی راتیں

اُٹھ روں موئے معراں ٹوں

مائے سائوں نیند نہ پوے

بھیں بھیں سنگدھیاں ج

بھیاں بھیسے چاننی دے

تاں وی ساڈی پیڑ نہ سہوے

کو سے کو سے ساہاں دی

میں کراں جے کلور مائے

سگوں سائوں کھان ٹوں پوے

آپے فی میں ہ لڑی

میں حالے آپ متاں جوگی

مہر کہڑا ایس نوں دوے؟

آکھ سونی مائے لبھوں

رووے بکھ چتھ کے نی

جگ کتے سن نہ لوے

آکھ سونی کھائے ٹنگ

بجراں دا پکیا

لیکھاں دے نی پٹھوے توے

چٹ لے تریل نوئی

غماں دے گلاب توں نی

کالے لچے نوں حوصلہ ہوے

کہڑیاں سپیریاں توں

منگاں گنج میل دی میں

میل دی کوئی گنج دوے

کہڑا ایہناں دماں دیاں

بو بھیاں دے دراں تے

واگ کھڑا جوئیں رہوے

پڑے نی پیرے

ایہہ پیرا ایسی تھلی ہے

جہڑی سدا سول تے بہوے
 پیارا ایسا بھور ہے نی
 جہدے کولوں واشتاوی
 لکھان کوہاں دُور ہی رہوے

پیارا وہ محل ہے نی
 جہدے ج کھیر وواں دے
 پا جہدے بھور نہ ہوے
 پیارا ایسا آ لکھتا ہے
 جہدے ج نی وصلان دا
 رتڑا نہ پلنگ ڈ ہوے

آکھ مائے، ادھی ادھی راتیں
 موئے متراں دے
 اُچی اُچی ناں نہ لوے
 متے ساڈے مویاں تھکھوں
 جگ ایہ شریکڑانی
 گیتاں اُنوں وی چندرا کہوے

مائے فی مائے
 میرے گیتاں دے نیناں وچ

پر ہوں دی رڑک پوے

اوجھی اوجھی راتیں

اُٹھ روں موئے مگر اں توں

مائے سانوں نیند نہ پوے

لا جوتی

میرے گیتاں دی لا جوتی ٹوں
تیرے پرہے نے تھہ لایاے
میرے بولاں دے ذرد پیتاں نے
تیری سرول تے سر نوایاے

ایہ کون مالی ہے دل میرے دا
چمن جوہن کن چ وچ چلیاے
ایہ کون بھورا ہے جس نکھتے نے
میرے غم دی کلی ٹوں تالیاے
ایہ کہڑی کھجک سی پڑ مری دی
جس دے دنیا نے پیر دھوتے
ایہ کہڑی حسرت ہے جس نے دل دے
ویران دیڑھے ج چوک و ہایاے
میرے ساہاں دی پٹون دی دا
کہڑا کھاج گھلیاے
ایہ کہڑا پنجو ہے میرے نیناں دا

شہر چھڈ کے جو مسکرایاے
میری عمر اس دی لاجوتی ٹوں
تیرے بر ہے نے تھ لایاے
میرے ساہاں دے زرد پتیاں نہیں
تیری سر دل تے سر نوایاے

میل تیرے دے مکھ سندھوری تے
پے گئیں نہیں وے ہور چھائیاں
ہور غم دے حسین مکھ تے
وے کل فرقت دا نکل آیاے
ٹر جی ہے بہار جو گن
وے کرن پت جھڑا پاک تیر تھ
تھلیاں نے ملوک منجری دا
بیٹھ متھے تے تلک لایاے
ننگے پوناں ج سوال پیراں ج
کرن چائن دی چھہ گئی ہے
بیار بدلاں دے گل ج راتاں
کرا کے چن دا تویت پیاے
یہ دیری دی لاجوتی ٹوں

تیرے ہر پہنے ہتھ لایا ہے
پہڑ میری دے زرد پتیاں نہیں
تیری سر دل تے سر نوایا ہے

پتے ورھیاں دے گہرے ساگر ج
فیر آیا ہے جوار بھانا
صدق میرے سنکھ گھوگھے
ملاح سمیاں داچنگ لیا یا ہے
راتڑی دے سیاہ میرے ج
کھوہ چائن دا گڑھ رہیا اے
پُپ دی میں ملائم گا دھی تے
بھر تیرے دا غم بٹھایا ہے
ہنجواں دی جھلازتری ج
دید تیری دا سوال سُہنا

دے شوق میرے نے مُردنہایا ہے
آس میری دی لا جوتی ٹوں
تیرے ہر پہنے ہتھ لایا ہے
صبر میرے دے زرد پتیاں نہیں
تیری سر دل تے سر نوایا ہے

اج اُمید اس نے ابھراں تھیں
ہے سون رشناں دی لاب لائی
اج حیاتی دے کالے کھیتاں ج
تاریاں دا میں کن پچھا اے
اپنی عمر اس تے تیرے ساہاں دی
مہک ٹوں ہے میں شربِ دنی
یا دتیری دا اک حاصل
تے صفر باقی جواب آئیائے
میرے گیتاں نے درد تیرے دی
خانگاہ تے وے پڑھ کے کلمہ
خُہرتاں داوے مُرغ کالہ
حلال کر کے نذر چڑھایائے

گیت

اُچیاں پہاڑیاں دے
اٹھے اوٹھے سُرچا
رشناں دی لائب پیا لائے!
ہیلی ہیلی دھپڑی ٹوں
بھن بھن ٹونیاں تھیں
ہیسیاں نوں باکڑی لوائے

گئے گئے پوناں وچ
وگن سنگدھیاں فی
نیند پئی کھیر وواں نوں آئے
ساوے ساوے دکھاں دیاں
جھکیاں چ کول کوئی
ٹیٹھی اغوزڑے وجائے

پانیاں دے ششے وچ
مکھ ویکھ کیاں دے

رون چے نی پت کلمائے
نئے نئے گھنگرونی

پون شہ پیراں وچ
اڈیاں مریندی گر جائے

گُویاں گرو نبھاں تے
سُتے جل بندواں وچ
کرناں نے دیوڑے جگائے
آؤندے جاندے راہیاں توں
پٹو لھا جی سون چڑی
مار مار سیلیاں بھائے

نیسے نیلے انہراں وچ
اڈے ہا نیل کوئی
کرناں دی کنگھنی پچی کھائے
مٹھوئی تریل دی
سہیل لاکے بھل کوئی
چھٹ چھٹ بھوراں توں پیائے

ہو ہے کھلی تھی
فقیر نی نوں موسری

خیر پئی سکندھیاں دی پائے

ایس رتے پیرڈوں

پیوند لادے ہو کیاں دی

واسطائی دھیاں وائی مائے

تھکی تھکی پیر کوئی

نیچھاں دیں ڈنڈ پیرتے

پولے پولے اوسیاں پئی پائے

ٹٹ پیا مٹھا مٹھا

برہانی اتھرا

وچو وچ ہڈیاں ٹوں کھائے

جنناں دے میل دا

کڈھا دے چھیتی ساہیا کوئی

چمین ساڈے دیدیں ٹوں آئے

جنناں دے باجھ جگ

اساں ٹٹ بوریں ٹوں

آکھ آکھ چھلیاں بھائے

ایس پنڈ کوئی نہیوں

سکا ساڈا ایسے نی

جہڑا سا ڈی پیر ڈٹوں ونڈائے

ایس رتے جتنا توں باجھ

تیرے پنڈ مائے

اک پل کنیا نہ جائے

اُچیاں پہاڑیاں دے

اٹھے اوٹھے سو رچا

رشناں دی لاب پیا لائے

ہیلی جیلی دھپڑی ٹوں

بھن بھن پوٹیاں تھیں

ہیسیاں نوں ہاکڑی لوائے

اک کرنگ اک کہانی

ہانیا! تیرے شہر و لوں
آ رہی ہے آج ہوا
مار ڈھنڈیں مکیاں ہے
رو رہی ساری فضا!
بُکھل آئی ہے چھپا کی
تاریں دی عرش تے
مار پلا ابردا
گئی چن دا دیوا کجھا
رات ایہاں سوں رہی ہے
جس طرحاں جہن کوئی
بُکھ امت س دے
پیلے جے جوڑے وچ لا
دیکھ کے پگنڈنڈیں
تیرے شہر و لے جانیاں
آ رہیاں میرے جگروچ
پڑ دا اک زلزلہ

ہنص سو ہا آتشی
 گٹوڑھ گلا بی بھر دا
 فیراج میو سیں دے
 عدن وچ ہے کھرگی
 فیرنیاں دی نائیں
 ہو رہی ہے اج میراب
 فیرگھو ہا ہکوی وچ
 اگ دا ہے گورہیا
 لے لصردیاں چھاپیاں
 سی دل ٹوں واڑاں کیتیاں
 غم والا جز فیر ہے
 دس دے کیا رے بھرگی
 فیر میرے کالجے ٹوں
 ڈھونڈی ہے پے رہی
 یاد کر بیٹے دیہوں
 ہے دل وچ پالا چھڑ رہیا

یہ دے ہاک واراید اس ہی
 ہو اسی چل رہی
 رات رانی رات دے
 پنڈے مہک سی مل رہی

تیریاں مُٹکی لٹاں وچ
 میرے ہوٹھاں دی کلی
 ویکھ ساری گلہشاں سی
 تاریاں دی جمل رہی
 آندراں وچ تیرے میرے
 ہو رہی سی ک جمن
 مہک ساڈے جسم دی سی
 کہکشاں وچ رل رہی
 ساڈیاں گلاں ج دو دھدا
 چارویا سی اک سواو
 بدلیاں دے محل حق
 چن دی سی بل رہی

ساں آسیں اوہ رات ساری
 بل گے روندے رہے
 رات بھر نیناں دیاں
 جوگاں آسیں چوندے رہے
 رگڑ متھے دے بہریاں تے
 روٹ کئی سکھے آساں
 بھر کے پلایا پنجواں دا
 تیل ساں چوندے رہے

شکستہ چہ کبوتر
 واکنن تیرے محل و کچھ
 میریاں جھکیاں دے جالے
 رات بھر روندے رہے
 گھوس کھر چانی دا
 انبرال دے داہڑے
 آس دامیلا وچھوٹا
 رات بھر دھوندے رہے

وقت پاکے ہولی ہولی
 ساہ میرے پھلے گئے
 ہو گئی جھوٹھی جوانی
 نین ہو گد لے گئے
 ہوس دا پی پی پھلیرا
 عطر کڈھ کے لے گیا
 بکھس ہنکے روپ دے
 ہوش رٹی پھلے گئے
 چڑھ گئی تیرے دیدی س تے
 سونے چاندی دی دے پان
 لکھ ساماں تے میں لائے
 پر نہ مڑ بدلے گئے

جھنڈ تیرے عشق دا

اک روز رکڑ ہو گیا

مر گیاں وے فچر اں

تے دور اڈ بٹگے گئے

فیر اک دن میریاں

کناں دے پروے چیر دی

لنگھ گئی آواز

شبہائی وی ٹوکاں مار دی

گھس گئی سارے گراں دی

پون وچ تیرے سہاگ

چارنی سی پالکی

ویہویں صدی دے پیار دی

موتیاں دے بھاتیرا

بیہا جسم سی وک گیا

پت جھڑاں وچ پے گئی

قیمت تیری گلزار دی

پجی دی رہی عمر میری

میل دے راہونجھ دی

بھٹک دی رہی رنجھ میری

بجر دے وگ چار دی

رات دن لیندے رہے
 تیرے گل دی پر دکھنا
 شہد تیری دید دا
 پر مڑ نہ جو یہ چکھنا
 ہر سال بلیں بیٹو و
 گرنے وٹیں پکدے رہے
 پر نہ آیا توں کدی وے
 کھان میرے کھنا!
 دیکھو میرے ہو دیں
 بونیاں چکھدے رہے
 ہو گیا پتا وی میرا
 خون توں وی سنگھنا
 فیروں ایہ بھوک پھلا
 جسم میرا لاش چھیا
 لوچھد ہی مر گیا
 تیرے شہر جا کے وسنا

ات تیری یہ دوا ہی
 اک ہمارا رہ گیا
 گل لکائی دا جو نم ہے
 ہکوی وچ نہ گیا

پائیاں کنڈھے چھو رہی ہیں

لہلہا ننداؤ بیو!

بھیاں تے لہلہا ندا

در دھیرے رہ گیا تے

نظر دے اسمان موہ دی

چیل ہے منڈارا رہی

آس دی مٹی تے کوئی

آکے شکر پہ گئے

ہنچواں دے ساؤن وچ

ایسا چہ سا لنگھیا تے

جسم میرا جھلسیا

اک کرنگ بن کے رہ گیا تے

کارواں دے زاویے

توں ضرب دتی ہے سزا

آ! کہ بچیا خون دی

جدے فی تینوں دیاں پیا

آ! کہ بھاویں جوک ہے

شاہ رگ تے تینوں لالواں

آ! کہ کلری نا گئے

تینوں چھہ اُتے لاں لڑا

میری غربت نوں تیری دولت

تے کوئی روس نہیں

چارہ پیا ہے پر لوک میری

الوداع! الوداع

ان شفق خانے چ شاید

آخری امیرات ہے

کیہ پتہ نہ دیکھ سکاں

نجدی پہلی جھعاع

گیت

ہرے دیئے پونے
اک چمن دے چا
چھٹ ساری دے چا تشبوئی
ات سانوں پیدادی
اودری تھی چاننی دے
ہورنہیوں ویکھدائی کوئی

اج میرا ہانی
ہو یہ میرا حرم
پیڑ سہیاڑی سوہوئی
کنہیا سورج گئے
پر بت پر بت
ون ون رڑی سوروئی

سک بنے ساگر
تھلنی تینڈے اج

بُھلاں چوں سگندہ اُج مونی
گنگناں دے رُکھوں اُج
لُٹے پتہ بدلاں دے
ٹِپا ٹِپا چانسی سو چونی

اُج تاں فی گویے
ساڈے دل دارا بُھڑا
کھوہ سا تھوں لے گیا ای کوئی
اُج میرے پنڈ دیاں
راہاں تے تیز اب تکھا
نگھہ گیا ڈولہہ ای کوئی

سوئی حال ہو یا اُج
پریت فی اسا ڈی دا
نُکھے ماری کیہیں کوئی
نتاں نگر من
رہی اونی ڈوڈی
نتوں میا رکھر ہوئی

بُھلاں دے خراسے
رکھڑے مالی اُج چندرے فی

تعلیٰ ملوک جہی جوئی
 لشکر دے میں کاہنوں بھو
 جوہی دیاں پھلاں اُتے
 کالی جہی اوڑھ کے فی لوئی

کرناں داوہاگا
 سائوں لہراں دی سوئی وچ
 نیناں دا اپا پوے اج کوئی
 لیجھے نہ فی نکا
 ساڈی نیچھ تم نری نوں
 رو رو و اج دھندلی سوہوئی

سدیس فی جھپیا کوئی
 جہڑا ساڈی ژری
 من لوے اج عرضوئی
 ٹھوک دیوے بیکھار دی
 جو کوری چادر
 پدے پھس تشی دانی کوئی

ہرے دیئے پونے
 اک چمن دے جا

چھٹ ساری دے چٹھوئی

اج سہانوں پکیادی

اودری چھی چائی دے

ہورہیوں ویکھدانی کوئی

گر بھرتی

تن دی صندلی گیلی وچوں

ایہ کھیٹھیو پئی آوے

جیکن ہنگ کتھوری دے وچ

چھٹ ساری ڈکھ جائے

تے مرن سکندھیاں

لکھ دی کالی دھرتی اندر

چانن دا اک ٹوٹا اُگیا

اس ٹوٹے دے پھل نیں وے

زہر کوڑیاں پھلیاں

گھٹن سنگھیاں

لکھ دی سوڑی دھرتی اندر

ایہ ٹوٹا نیں کیکن سا بھاس؟

ایہ ٹوٹا نیں کیکن چھانگاں؟

بست بست ہوندیاں جان

ڈالیاں لسیاں

لکھ دی دھرت کواری اندر

سچ دنیا دی میلی اکھٹوں

ایہ بُونا نظریں سپے جاسی

ست جہانیں رنج کے

ہوسن بھنڈیں

جاواں تے میں رکھ ول جاواں

کس مریم ٹوں حال سناواں

اک پڑو پی آئے خاطر

وکن جو ادیاں جائیاں فی

وچ منڈیں

ایس شہری چوڑی ہک تے

میرے جہیاں لکھاں کجکاں

اک تو اتانے دی خاطر

وچ چوراہے وکن فی

ہو ہونٹیاں

غربت ک سنگھن جنگل

بھکھاں وچ پون وگیندی

عشق چوہیں اک بانس دلیونا

نکوئی لگ پھیں

نہ دوے سنگدھیاں

آس دیں اک اچا پر بت
من چو میں ہووے سر گھگی ویلا

یا دو میں سورج دی تھی

وچ سوچاں دیں پھیلاں

اؤ اؤ ہنسیاں

مات لوک دی دو گٹھ دھرتی

کھیاں اگے گئے رکھی

پر نہ مینوں اک وی ہلیا

دوے تھیں جہڑا

مُو ہوں سنگیاں

نہ لبہ دی قیمت چاندی تھی

نہ لبہ دی قیمت سونا سنگی

اک سنگیا بس ساتھی سنگی

کھا جائے بھاویں جہڑا

وڈو وڈو دھندیاں

ٹھیک کسے درو پردی جائی

جنگ پانڈو داں نال وی ہی

جھوٹھ ہے اوہنوں ارجن با جھوں

ہو روی شکلاں لگدیاں

ہوسن چنگیاں

عورت تاں اک اوہ پنچھی ہے
جس ٹوں سونے دے پنہرے وچ
مٹھ ساری بس کنگنی پکے
ٹنگ دتا ہے چندا

اولھے کندھیاں

پرایہ فروی بھول پنچھی
کھا کنگنی دے اک دودا نے
پنچھ بھر پی کے تھنڈا پانی
رے دُعاواں دیندا

عمروں لبیاں

ہے آدم دے کامی مٹرو
یاں ایہ پنچھی مار مٹکاؤ
یاں اس پنچھی دا گجھ سوچو
چھڈ دیو لہہ ہوں کھادا

وچ جھنکیاں

میں کنتی ہاں اج دے جگ دی
میری ککھ وچ رکرن ہے کوئی
یاں اوہ چائن دا ہے اک ٹوٹا
جان میتھوں شاخاں

اس دیں جھنیاں

اس ٹوٹے دے ٹو لے مڈھ وچ

میں متہ واپاساں پانی

میں لپساں پر دکھنا اس دی

جان عصمتاں بھاویں

سولی سنگیاں

مات لوک دی دھرتی اندر

جس سال ایہ یوٹا لایاے

خورے اون تے کتھے سی اوہ

دبھر دی اوہدے نال میں

اج توں سنگیاں

اج میرے اراوے اندر

اوہ میر ناوا وقف مالی

اج توں میر اکھت ہے ہو یا

کراں گی دن پورے

واکن رنڈیاں

تن دی ہندلی گیلی وچوں

ایہ کہی تشنہ پئی آوے

دیکھن ہنک کٹھوری دے وچ

چھٹ ساری ڈنھ جائے

تے مرن سکندھیاں

میل

اج فیر کوئی لے گیا
میرا غم اُدھال کے
وہ رھیاں توں بعد گود وچ
دو پل، بھال کے
گھنٹیاں سیاہ کالیاں
صندلی شوریاں
سُندا رہیا کوئی رات بھر
بانہہ تے سوال کے
کر دارہیا اوہ کیرنے
پاپا بنیاں
ہنجواں چ ساڈی پیڑ دا
مُردا بھال کے
یا دواں زنگالیاں نوں لا
بھسیاں دی سان تے
کر دارہیا گلوڑیاں
ویدے ہننگال کے

آئی ہے مُسکراہن دی
 آئی ہے رتزی
 اج مسیادی زلف چوں
 کا لکھ ہے چُجی
 ہے فیرو کا لشکیا
 گوری اشیر دا
 آتھن نے فیرو بھڑی
 کرناں دی مُٹھوی
 اج ہر ہڑے دی اکھوچ
 پھولا ہے پے گئی
 دلی درودی، سوکناں
 تھیاں ہے لٹوی
 ساہاں چ فیرو گیا
 چنن داڑ کھڑا
 نیناں چ فی کھڑی
 سورج دی پھٹوی

نیچاں دے عقل چ موہ دیاں
 بے انت ڈاچیاں
 ہنچو کچا دیں ہال کے
 دھوڑیں گواچیاں

مردِ مودِ حسرتاں دے کلریں

پھر یہ سہا گڑا

ساں وی پھکی جیھرتے

گھکیاں الاچیاں

مڑتیاں چاواں دیں

بھورے اُمید دے

آئے دل دے باغ چوں

بیون اُاسیاں!

سوچاں وی بھرا جاڑ چوں

ہاواں دے بوڑے

ان فیر کوئی لے گیا

کر کر کے گچیاں

برہوں دے اج چٹلے دیں

گھڑیاں نیں پگیاں

من ہو خوشی وچ کھیوڑا

پندا بے لڈیوں

دی خلاج فیر اک

جھٹی ہے پھلجھڑی

روح دی پلاڑتیک اج

کرناں نیں بھیاں

دھڑکناس دی ہر آواز وچ

گجیا ہے میگھلا،

مُرد کے جگر چ کاشنی

ڈھوڑاں نیں اڈیاں

سُننے چ ملیا فیراج

ماہی اسا ڈرا

گیتاں دی سول جیھتے

سُونیاں نیں چھیاں

پُچھن

اُچے پئے پنڈ بسوہلی
 نیڑے جموں شہر سنیندا
 کسے گوی دی گوری ہک تے
 کالے تل دے وا نگ دیندا
 یاں مندر دی ممی اُتے
 گھر دے دیوے وا نگ بلیندا
 روز تو دی دے پانی پیندا
 اُتے پئے پنڈ بسوہلی
 نیڑے جموں شہر سنیندا
 ایس پنڈ وچ ہاڑ مہینے
 اڈاڈون ہر چھنے
 بیٹھی پون و جاوے ٹیاں
 بانس دے وچ خالی سینے
 راون پہاڑیں ایکن پنی
 جیکن بڈھیاں تے ٹھیا راں
 روون پٹھیاں وچ ورھینے

یاں جیوں حاجی وچ مدینے
 کدے کدے ایہ محلاں اُتے
 کالے کالے کھنڈھ مریندے
 لنگھ جاوے کوئی کاگ اڈیند
 اُچے اُچے بول ہیندا
 اُچے پئے پنڈ بسوہلی
 نیڑے جموں شہر سنیندا
 کسے گوی دی گوری ہک تے
 کالے تے دے وانگ دیندا

ایس گراں دیاں صندلی راہواں
 چھاواں دے گل پاکے بہواں
 دیکھن آندے چاندے راہی
 ہنچھن ہر اک داسرناواں
 تھینکو گلر پنج پھلیاں
 ٹر ٹر دیکھن آؤن شعاواں
 ادھی راتیں زکھاں وچوں
 لنگھ لنگھ چاون تیز ہواواں

کدے کدے لہناں راہواں اُتے
 دے کوئی وگ چہیندا

یں کوئی الیلا پالی،
 مٹھا کوئی ساز و چیندا
 اُچے پے پنڈ بسوہلی
 نیڑے جموں شہر سنیندا
 کسے گوی دی گوری ہک تے
 کالے تل دے وانگ دیندا
 ایس پنڈ دیاں گویاں چڑیاں
 وانگ موہیے تڑکے کھڑیاں،
 نینیں ویر وار دیں جھڑیاں
 جیکن ساؤن مہینے ہون
 رتھ دے گھوہ دیں مالھاں گویاں
 ہک ہک کنیس پاؤن بندے
 والاں دے وچ پاؤن پڑیاں
 تین اوہناں دے گٹھ گٹھ لے
 جیوں بھوراں دیاں لمیاں ڈاراں
 چیت مہینے آتھن ویلے
 پوہی دے مٹھلاں تے جڑیاں
 ہوٹھ دیں روہی دے ہر
 وچوں مٹھا دھو گیندا
 کوئی کوئی کرماں والا چیندا
 اُچے پے پنڈ بسوہلی

نیڑے جموں شہر سیندا
کسے گوی دی گوری ہک تے
کالے تل دے وانگ وسیندا

ایس گراں وچ سرگھی ویلے
اُچے پئے دودھ چبارے
ایکین لگن پیارے پیارے
دیکھن کالی ہلی دے وچ
چٹا بگلاتا راری مارے
کدے کدے ایہدے محلاں او لھے
رہی ستون چوئی اک بولے
یاں کوئی لم سلمیٰ نڈھی
محلاں دے دروازے کھولھے
کسے کسے باری دے پچھے
بیٹھی کوئی تر بیت دے
رکھی پٹاں دے وچ شیشا
کوہ کوہ لے واں ورو لے
پر نہ ہوں گچھ وی بولے!
کدے کدے یاں چوٹاں والا
ساٹو پتلی بھاسریندا
دے محلاں وچ اڈیندا

پوناں وچوں مہک پھنسیندا
اُچے پے پنڈ، سوبلی
نیڑے جموں شہر سنیندا
کسے گوی دی گوری پک تے
کالے تل دے وانگ وسیندا

ایس گراں دے آل دو آے
کولان، کسیاں، ندیاں، نالے
نھاؤن گراں دیاں رل مل پریاں
والیں تنگ چنے دیاں کلیاں
پکڑ دیں دے ہتھ کٹورے
چھتک اٹلس دے ہنگے کالے
کدے کوئی جے فُس وچارا
مان سر دور چاون والا
ایس گراں دا پانی پیندا
اوتھے ای اوہ ڈب مریندا
مُردن موتی اک چکیندا
اُچے پے پنڈ، سوبلی
نیڑے جموں شہر سنیندا
کسے گوی دی گوری پک تے
کالے تل دے وانگ وسیندا

ایس گراں اک مگوی سیکینہ
 کوہ قاف دی پری حسینہ
 پری حسینہ جہد آئینہ
 ستیاں کیاں ورگا سینہ
 سارے پنڈ دی مندری اندر
 سُچا اکو اک نگینہ
 ایکن ہسے نکوچ کوکا
 جیکن کوئی عاشق جھوٹھا
 کا مہینہ ہراہلی کے
 اپنی سبک جھی بجنی سنگ
 ہس ہس گلاں کرے کمینہ
 یاد بے مینوں جینھ مہینہ
 پہلی واری ملی مہینہ
 مکھ تے سو ہوئے ان پینہ
 ہویں کراہی دے چتاں تے
 کتک دے وچ صبح سویرے
 شبنم دا اک ہوئے نگینہ
 اوس نگینے دی اکھ اندر
 سورج ہووے مکھ دکھیند
 ر کرناں دے پیا نے اندر
 چھٹ چھٹ ہووے چائن پیند

اُچے پئے پنڈ، سوہلی
نیڑے جموں شہر سنیدا
کسے گوی دی گوری ہک تے
کالے تل دے وانگ وسیدا

ایس گراں ورہادی زرتے
کچھکاں دے اک میلے اُتے
دو جی واری ملی شکینہ
میںوں پنڈ دی لہندی گٹھے
اباں دی اک تھنگی او لھے
جھے دن بھر کوئل بو لے
روندی روندی آئی ہمینہ
دے گئی دو کو تھمن چے!
اس دن گروں کدے شکینہ
کوہ قاف دی پری حسینہ
پری حسینہ جہد اسنیدا
ستیاں کیاں ورگا سینہ
میںوں کدے وی مہن نہ آئی
پنڈ سوہلی دی اوہ جائی
اکھاں دے وچ سا نہ اٹیندا
راتاں توں رہیا کھیندا

ترنجناں دے وچ رہیاڈھوٹھیندا

ہستی ہستی رہیا پھریندا

راہیاں کولوں حال پچھیندا

اُچے بے پنڈ بسوہلی

نیڑے جموں شہر سنیندا

کسے گوی دی گوری پک تے

کالے تل دے وانگ دیندا

ایس گراں دیاں گویاں چھو یاں

اک دن تیرندی دے ملیاں

ہناں ہلایاں جھول میری وچ

رگ رگ کلیاں دھر کے مڑیاں

مکھ اوہناں دے سگی تکے

کجلے نیوں ہنجاں چٹے

ہونٹھ اوہناں دے ہوئے کھٹے

چھڈ چھڈ رات دے سہا تے!

اوس دن مگروں گویاں چھو یاں

فیر کدے نہ مینوں ملیاں

دیاں دل توں رہیا پچھیندا

سوہل شکنینہ رہیا پچھیندا

اکھاں دے وچ سا نبھانیندا

اُچے ہئے پنڈ بسوہلی

نیڑے جموں شہر سنیندا

کسے گوی دی گوری پک تے

کالے تل دے وانگ وسیندا

ایس گراں برکھا دی رُتے

کچھیاں دے اُس میے اُتے

کدے کدے میں اج وی جاندا

واوی دے وچ بکھر داریندا

انجاں دی اس جھنگی او لھے

جتھے اج وی کوئل بولے

روندا رندا میں سوں جاندا

ولھ ولھ ہریاں گھاواں اُتے

اوس اُوس واچاں مارنیا وندا

کھا پینکو دے کوڑے پتے

اپنے مونہہ داسو دگواؤندا

اوہدے چمن بھلنا چاہندا

ادھی ادھی راتیں اُٹھ سکے

چانینیاں توں راہاں پچھ کے

دھند لے جے اک سائے چکھے

کوہاں تیکن ہو کے آؤندا
پراوہ مویا نہیں پھڑیندا
نہ کوئی میری گل سنیندا
نہ کوئی مٹکھوں بول بلیندا
نرا شکینہ وانگ وسیندا
اُچے پئے پنڈ بسوہلی
نیڑے جھوں شہر سنیندا
کسے گوی دی گوری ہک تے
کالے تل دے وانگ وسیندا

تیرتھ

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
تیرتھ ہاں اج چلے
کھوئے دم محبت والے
بجھ عمرں دے پلے
سد سنیا رے پریت نگر دے
اک اک کر کے موڑاں
سونا سمجھو ہاں جے کن جو
میں چل دے پھلے

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
تیرتھ ہاں اج چلے
پاداں دا اک مسانگر
بجھ عمر دے پلے
کراں ہر ادھ پروہت سداں
پہرے جے دل دی
دیاں دکھتاں سچے موتی
بھرن زخم جے لکھے

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
تیر تھ ہاں اج چلے
گیستاں دا اک ہاڑ سپندا
بجھ عمرں دے پلے
تاؤڑی ماراؤ بندے نہیں
بدلں دے مانی توں
اج کرناں دے کاٹھے طوے
دھرتی نوں ٹک چلے

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
تیر تھ ہاں اج چلے
مہک بھن دے سماں دی
اج بجھ عمرں دے پلے
کوتر سو میں کنجکاں بھاواں
نال لکٹاں پوجاں
جے رب یا رملائے جھپتی
جھپتی موج جاں گھلے

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
تیر تھ ہاں اج چلے
چڑھی جوانی دا ہس کال
بجھ عمرں دے پلے

شہد سو آواں دانج پیوے
 کالی رات مکتوری
 کن دے کھکھیوں چاخن چوں اج
 لے گئے بیگھ گلوے

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
 تیر تھ ہں اج چلے
 بھھل تپدی دل دے تھل دی
 بنھ عمرں دے پلے
 ہیک کللیاں ورگی لا کے
 گاؤن گیت جھروے
 اج پردیسن پوٹاں تھکیاں
 پہ رکھاں دے تھلے

مائے فی اسیں کرن برہوں دا
 تیر تھ ہں اج چلے
 بنجوواں دی اک کول وگیندی
 بنھ عمرں دے پلے
 اک ہتھ کاسراک ہتھ مالا
 گل وچ پاکے بنلی
 جت ول یارگیں فی مائے
 ٹر چلیاں ات ولے

غزل

میںوں تے میرے دوستا میرے غم نے ماریاے
ہے جھوٹھ تیری دوستی دے دم نے ماریاے

میںوں تے جیٹھ ہاڑ تے کوئی نہیں گلہ
میرے چمن نوں چیت دی شبنم نے ماریاے

سیا دی کالی رات وا کوئی نہیں قصور
ساگر نوں اوبدی اپنی پونم تے ماریاے

ایہ کون ہے جو موت نوں بدنام کر رہیاے
انسان نوں انسان دے جنم نے ماریاے

چڑھیا سی جھڑا سورجا ڈہنا سی اُس ضرور
کوئی جھوٹھ کہہ رہیا اے کہ پچھتم نے ماریاے

مٹیا کہ مویاں مٹراں دا غم دی مارداے
بھتا پر دکھوے وے ماتم نے ماریاے

قاتل کوئی دشمن نہیں میں ٹھیک آکھداں
شو نوں تاں شو دے اپنے محرم نے ماریاے

آس

نیو جندے تیرایار
میں تینوں کچھ ملاواں
کھٹوں نی میں ست بر گے دی
تینوں مہک پیواں
کہڑی نگرے چ تیرے چن دی
ڈلی وسدی ہے چندے؟
کت ولے نی انجیجھاں دے
میں کاگ اڈواں؟
چنگا ہے حشر تک نہ مے
موتیاں والا
دوروں ہی شید بیہری دا
لگدا ہے سہاواں
اسوں چ تاں پھل سن دے وی
لگدے نیس پیارے
رکڑاں چ نیامت نیں
کھیریاں دیاں چھاواں

زندگی دی ندی کنڈے تے

اُمید والیرا

سٹک سڑ کے کئی واروی

ہو جاندا ہے لیرا

اکثر ہی کئی وار

ایویں ہوندا ہے چندے

نہری توں فصل چنگی وی

دے جاندا ہے میرا

موسال جدوں گورے

جاں پھل ہانس نوں لگداے

سرخاب ہٹا لے جی فی

ہو جاندا ہے بہرا

اک سٹکے دی بس لاٹ ہے

زندگی جج محبت

بس غم دے ملزگیاں دی

حیاتی ایہ دیہرا

سُدا ہے مدھو کھیاں دی

اک ہونڈی ہے رانی

بھر پور جوانی جج جدوں

لہندی ہے ہانی

اُو پینڈی ہے لکھے چوں نکل

دل اگاساں
اُڈ دی ہے اوہدے چکھے نی
نرکھیاں دی ڈھانی

جہڑاوی ونج کر داپے
اوہدی لکھ والی جندے
مَنک جندا ہے اوہدے نیماں چوں
زندگانی داپانی
رکھاں دا ونج کرنا
کوئی پیار نہیں ہے
اس توں تاپ بڑی لگی ہے
عشقے دی کہانی

تقدیر دی ہر رات بچ
اک قُطب ستارہ
زندگی دے ملا حاس نوں
دیندا ہے سہارا
تقدیر دی تقدیر ہے
جے پیڑی غرق جائے
ملا حاس دا ہے دوش
جے لیجھے نہ کنارا
نہ سوچ کہ ہر ڈاچی دی

بے نظر بدس جائے
ہووے گا کوئیں
مارو تھلاں وائی گوارا
تقدیر تے تدبیر دا
گجھ ایسا ہے رشتہ
اُگ آئے ہوئیں
رُکھ تے کوئی رُکھ وچارا

پڑھیک ہے کوئی تھوراں نوں
کیوں واڑ کرے گا
کوئی بھور بھلا کنڈیاں تے
کیوں چھو دھرے گا
میرے دل دے بیابان ج
اُگیا ہے کیوڑا
حیران ہاں برہوں دی تیش
کداں جڑے گا
میرا عشق ہے تھیں تے نی
اٹ سٹ دی ہوئی
سکے گی نہ بد بخت
نہ اجڑی چرے گا
لگ جائے نی لکھ واد
میرے نیناں نوں ادا

میرا صدق او بے راہاں تے
رورو کے مرے گا

ہو جائے گی اک روز سبز
دل دی پھلا ہی
منجروی مقدر روانی
ہو جائے گا چاہی
ہے آس میرے ہوٹھاں دی
کچنا ردی چھاویں
ستان گے مسکانا روے
بے انت ہی راہی
منجراں چ میرے جسم دی
جد مہک رچے گی
ایہ دھرت میرے عشق دی
دیوے گی گواہی
ٹپے گی خوشی دل دے تے پریں
مار دے
وچھڑے گا نہ مڑ
تیرا کڈی تیرے توں ہی

گیت

سیونی سیو!
پہلی چنے دی قتل
مارے پئی کلکٹیں اڈا ریاں وے ہوا!
لہندے دے پھل کھوے
سر ہوں دیاں ہوں جو یں کیا ریاں وے ہوا!

ادھی راتیں چاننی دی
کچڑی جھی بولی اُتے
نہاؤن پپیاں مہسبیاں کواریاں وے ہوا!
دُور کتے پنڈ دے نی
میرے ج ٹیریاں
رون پپیاں کرماں نوں ماریاں وے ہوا!

سیونی سیو!
بھنی پون وگینڈی توں
لے دیو شکندھیاں ادھاریاں وے ہوا!

بسوگاہوں میں
جن میںڈرائی
موڑ دیوں گی گن گن ساریں وے ہو!

جنناں تاں میرا اک
گھٹ کیوڑے دا
اکھیاں اگوری لوہڑے ماریاں وے ہو!
جنناں تاں میرے دیاں
تھندیاں اٹھریں نی
مہکناں دیں بھریاں پٹاریاں وے ہو!

ساون دیاں سدھراں
دے ونگ نی اوہ سانولا
دلاں دیاں کرے سرداریاں وے ہو!
آتش لگانی لکھاں
شاماں گلناریاں نی
اساں اوہدے منکھڑے توں واریاں وے ہو!

سیو نی سیو!
نہ نی پنچھو اساں اوس ہا جھوں
کوئیں میں ایہ عمر اں گزاریاں وے ہو!

اسیں اوس ہاتھوں سیو
اگ حج نہاتیاں ہاں
بھکیاں میں منگیاں انگاریاں وے ہو!

اساں اوس ہاتھوں سیو
خاک کرچھڑیاں میں
وے لے دیں اُچیاں انگاریاں وے ہو!
اوس ہاتھوں پھٹ گئے
رنگ ساڈے روپ دانی
دغا کیتا سے وے لہاریاں وے ہو!

پیا بھس ہو کیاں دا
موجہ سانوں مجھے دا
برہوں سنگ لکیاں میں یاریاں وے ہو!
سیونی سیو!
پیلی چنے دی قتل
مارے چکی کنگنیں اُڈاریاں وے ہو
لہندے دیاں پتتاں تے
تاریاں وے پھل کھوے
سرہوں دیاں ہوں چوہیں کیا ریاں وے ہو!

تقدیر دے باگیں

آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پیئیں پائیے
آہوٹھاں دی سکھئی چھاویں
سواہل مسکڑی بن سو جائیے
آئیناں دے نیل سراں چوں
جگ جگ مہنگے موتی کھائیے
آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پیئیں پائیے

آجنا تیرے سوئی ساہوا
ہت جھڑنوں اک جام پیائیے
آ قسمت دی بھئی اتوں
عقلاں دا اک کاگ اڈائیے
آج جی متھی ماں دے
چیریں اپنے سیس زوائیے
آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پیئیں پائیے

آجنا آج مہکاں کولوں
 مالی کوئی دھج کرایئے
 آپیا دی راتے روندی
 چکوی کوئی مار مکایئے
 آٹھراں دی چادر اتے
 بھل بھیرویں نم دے پایئے
 آجنا تقدیر دے باگیں
 کچیاں کرناں پئیں پایئے

آجنا ہر راہ دے متھے
 پیڑاں دے آج دوئی لایئے
 ہر راہی دے نیناں دے دھج
 چٹکی چٹکی چاٹن پایئے
 ہر منزل دے پیراں دے دھج
 سولاں دی پاریب پوایئے
 آجنا تقدیر دے باگیں
 کچیاں کرناں پلپیں پایئے

آجنا آج دل دے دل دھج
 برہوں داک بچ بچایئے
 چھندیاں پیڑاں لاڈلیاں دے
 آباواں دے سیس گندھایئے

آجنا آج دل دی ہے
مویں کلیاں بھنجے لایے
آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پئیں پائے

آجنا آج گیتاں کولوں
پیر کجک دے پیر دھوایے
آج کنڈیاں دے کن ونھیں
وچ بھلاں دیاں نیناں پائے
آجیہ کوئی ناچ الوکک
ساہاں دی مردگ و جاپے
آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پئیں پائے

آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پئیں پائے
آہوٹھاں دی سکھنی چھاویں
سوہل مسکری بن سو جاپے
آئیناں دے نیل سراں چوں
جگ جگ مہنگے موتی کھایے
آجنا تقدیر دے باگیں
کچیاں کرناں پئیں پائے

گیت

اڑھیں راتیں پوناں وچ
اُگیاں فی مہکاں مائے
مہکاں وچ اُگیاں جُعا عواں
دیویں فی مائے میرا
چننے دا گوڈنوں
مہکاں نوں میں گوڈے تھیں جاواں

دیویں فی مائے پر
چلن دا گوڈنوں
ٹکیاں نہ جان شعاعواں
دیویں فی مائے مینوں
سوئی کوئی مہین چھی
پولے پولے کرناں گوڈاواں

دیویں فی مائے میرے
نیپیاں دیاں سپیاں

کوسا کوسا پیر پیاواں
 کوسا کوسا پیر
 نہ پائیں مڈھ انڑی دے
 سٹک نہ فی جان شعاعواں
 دیویں نی چلی بھر
 گنگا جل چھو
 اک پک سنگھیاں چھاواں
 دیویں نی چھٹا اک
 مٹھی مٹھی باڑی دا
 اک گھٹ ٹھنڈیاں ہواواں
 دیویں نی بکے بکے
 جھج پھل پتیاں دے
 چاخی دالو بل چھٹاواں
 دیویں نی کھنپ مینوں
 ویلی ویلی تیلی دے
 کھدیاں دی میں چھاننی بناواں

ادھی ادھی راتیں چنا
 تاریاں دے رکڑونی
 چھٹ کے پھاری وچ پواں
 دیویں نی مائے میری

چدری داٹو کرو
 جن دی میں منجری لیاواں
 جن دی میں منجری نوں
 گھولاں وچ پانیاں دے
 متھے ویاں کالجاں نہاواں
 کالی کالی بدلی دے
 کالے کالے لکیساں وچ
 جن دا میں چوٹ گند اوواں
 گلناں دی سو ہی بسب
 اوھورانی چھڑی تے
 تاریاں دلباگ کڈھواں

اوھی راتیں پوٹاں وچ
 اُگیں فی مہکاں مائے
 مہکاں وچ اُگیں اُٹھا عواں
 دیویں فی مائے میرا
 چنے دا گوڈنوں
 مہکاں نوں میں گوڈنے تھیں جاواں

رہو جڑے

تیری یاد اسانوں مفس کے
گچھ پیڑاں کر گئی دان وے
ساڈے گیتاں رکھے روجڑے
نہ پیوں نہ کچھ کھان وے

میرے لیکھاں دی بانہہ دیکھو
کوئی سد پوان جتھمان وے
اک جھڑا ہو یا تھرے
نت ماڑے ہوندے جان دے

میں بھر بھر کٹورڈے
بھڑ چکھن نہ مسکان وے
میرے دیدے ان بریدڑے
پئے نینداں توں شرمان وے

اساں غم دیاں دیگاں چاڑھیاں

اج کڈھ پر ہوں دے ڈال وے
اج سد و ساک سکیریاں
کرو دھاماں گل جہان وے

تیری یاد اسانوں منس کے
گجھ بنجو کرگئی دان وے
اج چٹ پٹ ہو یا نیلوا
ساڈے نیناں دا اسان وے

ساڈا عشق کوارا مر گیا
کوئی لے گیا کڈھ مسکان وے
ساڈے مین تیری اج دیدی
پے کر یا کرم کران وے

سانوں دتے ہجر تو ہترے
تیری فرقت دے سلطان وے
اج پریت نگر دے سوہیے
سانوں چوکی بیٹھ کھڈان وے

اج پوناں پٹن عزیے
اج زتاں پڑھن قرآن وے

اج پی پی جیٹھ تہنڈا
ہو یا پھلاں توں یرقان وے

تیری یاد اسنوں منس کے
کچھ ہو کے کرگئی دان وے
اج سوکن دنیا مینڈری
مینوں آئی کلیرے پان وے

ات کھائے دھونف کلچرا
میری پاک تے پین ودان وے
اج کھوئدھی گھر پی صدق دی
سیجھوں آئی دھرت چنڈان وے

اساں کھیڈی کھیڈ پیار دی
آیا ویکھن گل جہان وے
سانوں میری ہوندیاں سوندیاں
سبھ پھاڈی آکھ بڈان وے

اج بنے پرالی ہانیا
میرے دل وے پلرے دھان وے
میرے ساہ دی کوئی مرک چوں

انج آوے میتوں چھاہن وے

تیری یاد اساتوں منس کے
گجھ سولاں کرگئی دان وے
انج بھلاں دے گھر مہک دی
آئی دؤروں چل مکان وے
ساڈے ویڑھے پترنہب دے
گئے تنگ مراٹی آن وے
کاغذ دے طوطے لاگئے
میری ارتھی نوں تر کھان وے
تیرے مونہ وے لال گلہب دی
آئے بٹھری بھورچران وے
ساڈے سستے مالی آس دے
انج کوری چادر تان وے
میرے دل دے مان سرو وراں
وچ بیٹھے ہنس پران وے
تیرا ہر لالا توڑیاں
آئے غم مہر روز اؤان وے

سواگت

ہیں تُوں آئی میرے گراں
ہیں تُوں آئی میرے سَراں
ہو رُگڑھی ہو گئی ہے

میریاں بوڑھاں دی چھاں
کھار ہے نیں پُجیاں

اج میریاں محلاں دے کاں
ہیں تُوں آئی میرے سَراں
ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے سَراں
ہیں تُوں آئی میرے سَراں
آلھنا میرے دل بچھیاں
پن دی کیتی ہے ہاں
تیرے ناں تے پے گئے نیں
میریاں راہاں دے ناں

ہیں تُوں آئی میرے گراں
ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں
ہیں تُوں آئی میرے گراں
پون دے ہوٹھاں تے اج ہے

مہک نہیں پائی سراں
نُردا اُردا زک گیا ہے
دیکھ کے تینوں سماں

ہیں تُوں آئی میرے گراں
ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں
ہیں تُوں آئی میرے گراں
لے لئی کلیاں نے

بھوراں نال اج چوٹھی ہے لاں

تیری ہر اک پیڑ تے
ہے تھلیاں رکھی زباں
ہیں تُوں آئی میرے گراں
ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

آہیرے پیراں سچ پگے

سفر دی مہندی لگاں

آہیرے نیماں نوں مٹھے

سُہیاں دی پیوند لاں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

دست رکھے گی زہاری

میری چڑاں دی ماں

آون گے خوشیاں دے خط

اج میریاں گیتاں دے ناں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہیں تُوں آئی میرے گراں

ہورگو زبھی ہوگئی ہے
میریاں بوڑھاں دی چھاں
کھا رہے نیں چوہریاں
اج میریاں محلاں دے کاں
ہیں توں آئی میرے راس
ہیں توں آئی میرے راس

شیشو

اکیم دا جن ویکھ رہیا سی
بہ جھگیاں دے او لھے
شیشو ٹری جائے سنگ سکھیاں
پیر دھریندی پو لے
ٹوراو ہدی جو یں پیماں پوندے
ژن کپوتر گو لے
زخمی ہون گمریاں گولیاں
جے تھکھوں گچھ بولے
لکھ فوس مریون غم کھا
جے جنجو اک ڈولھے
اڈن راڈاری بگلے
جے والماں تھیں کھولھے
پے جائے ڈول ہواواں تائیں
جے کھکھن پھڑجھوے
ڈب مریون شوہ تھیں تارے
کھڈے ویکھتوے

چن دُوج داو کیکھ رہیاسی
 ویرٹھے وچ پھلای
 شیشو ہیشیاں والی رنگی
 تھلے چرخی ڈاہی
 کوہ کوہ لمیاں تنداں کڈھدی
 چاچندن دی باہی
 پونیاں اکیکن کڈھے پھل
 جیوں ساون وچ کاہی
 ہیہ سمندری پوناں درگی
 کوکلاں دین نہ ڈاہی
 رنگ چوہیں کیسووی منجری
 ٹوری نمکھ الہی
 وال چوہیں چائن دیاں ندیاں
 ریشم دین گواہی
 نمین گوی دے نیلے جیکن
 مٹھل اسی دے آہی

چن تیج داو کیکھ رہیاسی
 شیشو ندیئے نہاوندی
 بھر بھر چلیاں دھوندی مکھدا
 ست گرنام وھیوندی

عکس یہاں وچ نترے پانی
آپ دیکھ شرمندی
سر سڑ جان دے نازک بولے
جس انگ ہتھ چھباندی

سُتے دیکھندی وچ چاشن
روح اوہدی گر لاندی
مارا ڈاری لمی سادی
عرشیں اڈنا چاندی
مہکاں ورگا سہنا اندی
جھوم گل وچ پاندی
پنپے پیریں جھانجریا کے
تاؤڑی مارا ڈاندی

جن چوتھ دا دیکھ رہیاسی
کھڑیاوا انگ ڈراوے
شیشو دا پوکھیتیں دے وچ
اگیا نظریں آوے
توڑا فق تک جھوم رہے سن
نانڈے ساوے ساوے
برسوں نچے فصل سیولاں

لے وچ دھرت کلاوے
 شیشو دا پیوڑا کدھرے
 مالک نہ آ جاوے
 پل پل گروں مارے چانگھر
 بیٹھے کھڑک اڈاوے
 رات ونے دی راگھی بدلے
 گھر چا رکماوے
 ادھی رات ہونی پر جاگے
 ڈر روزی دا کھاوے

پنجم دا چن ویکھ رہیا سی
 آتھن ویل ہويا
 ہندے دے پتتاں دا انبر
 لال کر پیچی ہويا
 گگناں دے وچ کوئی کوئی ترا
 جاپے مویا مویا
 شیشو دی ماں رگوں لاگھی
 جیوں کنکاں وچ کويا
 نور اوہدی جیوں ہووے نویرا
 بلد بھرا نے جويا
 نین اوہدے برساتی پانی

دلچیوں ہووے ٹویہ
 وال جیوں کوئی دو دھی بدل
 سروال او لھے ہو یا
 شیشو دی ماں ویکھ و چاری
 چن بڑائی رو یا

چن چھٹی دا ویکھ رہیا سی
 شیشو ڈھا کے چائی
 گھر اگلا بی گل گل بھریا
 لے لکھو ہے تو آئی
 کھڑیا ویکھ ہی داما لک
 کھیتاں دا شرمائی
 ڈری ڈرائی تے گھبرائی
 لکھئی وندھی پائی
 مٹک چانے وا کن اس دی
 جان ہاں تے آئی
 بولگدی او ہدی روح تھیں جا پے
 لیھے کرن نہ کائی
 دس پل پیا پیر گھرے تھیں
 اس پل تھیں پچھتائی
 ساری رین نہائی شیشو

پاسے پرت وہائی

ستویں داچن ویکھ رہیاسی

پُپ چمپے کھڑیا

ہنڈ واما لک چورنشے وچ

ویکھ بڑائی ڈریا

اک جتھ سا نبھ بکی دیاں واگاں

اک جتھ ہنہ دھریا

کنیں 'سدے نتیں شکن

نکھ تے سورج چڑھیا

عُمر وں ادھ کھڑنگ پیازی

سرتے صافہ ہریا

اڈی مار بکی دے گھمے

جہ کھیتن وچ وڑیا

شیشو دا پیو مالک ساہویں

اوندھی پئی کھڑیا

ویکھ رہیاسی لَش لَش کردا

ہارتلی تے دھریا

چن آٹمی دے نے تکیا

شیشو بھوں تے لیٹی

وٹٹی ددھ مری چہر
 چائن وچ وٹٹی
 ساہواں دے وچ ولھے کتھوری
 دوروں آن اُچٹی
 سٹی گھوک لوے پئی سفنے
 چن رشاں دی بیٹی
 سفنے دے وچ شیشو نے
 خورشید موئی ویکھی
 ڈٹھا گل گراں اُس سڑوا
 سکی ساری بھتی
 شیشو دے پیو موئی شیشو
 کفن بدلے وپچی
 شیشو ویکھ کلہن سفنا
 تھہدی اٹھ کھوتی

نوویں دا چن ویکھ رہی سی
 شیشو تے اک سایا
 شیشو سنگ ٹریدا
 ادھی راتیں ندی تے آیا
 ندیے گل گل چائن وگدا
 ہڑھ چائن دا آیا

چیرندی دے چائن لگھ گئے

شیشو تے اوہ سایا

باں باں کردا ستھھنا پلا

وچ کسے محل پوایا

شیشو پیر جا دھر یا محسین

کل پھلا گر لایا

چن محلاں تھیں مارے ٹکراں

پر گچھ نظر نہ آیا

ساری راست رہیا چن روند

بھکھاتے ترہیا یا

دسویں دا چن فیراں دے وچ

وگ بہاراں دے چارے

رُک رُک جھلا پائی جاوے

گمری دے وچ تارے

کوہ کوہ نے شیشو گل وچ

مُشکی وال کھلا رہے

لے لے چان سنیے اوہدے

پوناں دے ہر کارے

چن وچارا محلاں ولے

ڈر دا جھات نہ مارے

محلّیں پیٹھے پون مدرا
 مالک نال مزارے
 وانگ پونیاں ہو گئے بکے
 شیشو دے رُخسارے
 ہاسے دا پھل رہیا نہ کافی
 ہوٹھں دے کچنارے

جن اکادش دے نے نکیا
 شیشو وانگ گھدیناں
 ننگی الف بھرے وچ محلاں
 جویں سینوں ڈیناں
 مکھ تے ہلدی والے چڑھیا
 اگ بے وچ نیناں
 پئے پیرتاں ٹھہڑا لگے
 اوکھا دے بہنا
 تھمیاں پکڑ کھلوے چندری
 آیا وقت کلہنا
 ماں ماں کر دی مارے ڈاڈاں
 سبق رے جیوں مینا
 اوکھا جیکن ہووے پچھن
 سورج چڑھے ٹھہن

سو سوچو حال ہو یا شیشودی

صورت داکیہ ہما

چن دوادش دے نے مکیا

شیشو مٹھیں سنتی

دسے وانگ چہمی دے ناٹدے

سو امس تراچی

ہیلی بھوک ہوئی وت پلھی

نیم جو گیا گئی

پون وگے تاں اڈ جائے شیشو

توڑتا ویں ٹٹی

لئے ہنکو رے جا پے چیکن

بس مٹکی کہ مٹکی

می پچی کرتے چنے دندیں

نڑ چھے ہو ہو ٹھھی

ڈھائیں مار گرا لائے شیشو

جیوں ڈھائیں تر چھی

پر چن ہا جھوں کسے نہ دیکھی

اوہ پڈاں دی مٹھی

چن ترودش دے نے مکیا

ہو محلاں دے نیڑے
 پانی پانی کردی شیشو
 چپھ لہاں تے پھیرے
 شیشو پٹنھے لیٹی ہو تکھے
 پہلے ہوٹھ تر پڑے
 بل پل مگروں نیم غشی وچ
 رتے نین اگھیرے
 ہو ہو کردی بل بتوری
 بولے بیٹھ پھیرے
 دُور گراں دی ہو وچ روون
 گتے چار چھیرے
 شیشو وانگ دھکھے دھونی دے
 وچ فقر اں دے ڈیرے
 چائن لپے ویرھے دے وچ
 بی پنجواں دے کیرے

چن چو دھویں دے نے تکیا
 محلاں دے وچ گھے
 نیلے نیماں والی شیشو
 بھنے لای گکے
 شیشو دے سر ہانے دیوا

آٹے دا اک جگے
 لگے ادھ کواری شیشو
 جیوں مر جاسی ا بے
 شالا اوس گراں دے سبھے
 ہو جان بر دمر بے
 گل زمین جاں پے جائے گروی
 ہو ہاں سنے سپیدے
 سڑ جائے فصل سوئے تے آئی
 بولھ پڑاں وچ لگے
 جس گراں وچ زندگی تالوں
 مذہل مہنگی لبھے

پُیا دا چن ویکھ ہیا سی
 چاں آئے مکانے
 پوناں دے گل لگ لگ روون
 شیشونوں مر جانے
 اک مگھے شیشو دی مڑھیے
 موکڑ وانگ پرانے
 اٹھد اڑھواں بکھیاں نیڑے
 واکن ہال اپانے
 رووندے رہے ستارے انہریں

پھوڑھی پانمانے
ساری رات رہیا چن بیٹھا
شیشو دے سر ہانے
شالاباںجھ مریون ماپے
ڈھڈوں ٹھکھے بھانے
اس گھر جسے نہ کوئی شیشو
جس گھر ہوں نہ دانے

گیت

جتھے عطر اں دے وگدے نہیں چو

نی او تھے میرا یاروسدا

جتھوں لکھدی ہے پون وی کھلو

نی او تھے میرا یاروسدا

ٹنگے ٹنگے پیریں جتھے آؤن پر بھاتاں

ریشاں دی مہندی پیریں لاؤن جتھے راتاں

جتھے چاخی جتھے خشتو

نی او تھے میرا یاروسدا

جتھے ہن مونگیا چندن دیاں جھنکیاں

ہکھرن شعاواں جتھے ہو ہونکیاں

جتھے دیوایاں نوں لکھدی ہے نو

نی او تھے میرا یاروسدا

بھکھے بھانے سون جتھے کھیتاں دے رانے

بجناں دے رنگ بے کنکاں دے دانے

جتھے ذہاں والے لیندے نہیں لکھو
نی او تھے میرا یار وسدا

جتھے عطر اں دے وگدے نہیں چو
نی او تھے میرا یار وسدا
جتھوں انگھدی ہے پون وی کھلو
نی او تھے میرا یار وسدا

بچ پڑا

تُوں جدوں مینوں ملی سیں پہلی وار
 تُوں کہیا سی رڈ لی جہی چپت مار
 میں تیرے تُوں بہت ہی ہاں شرمسار
 کیہ کراں ووہو ہاں میں مجبور ہاں
 اس جنم وچ میں تیرے تُوں دُور ہاں
 بھرو وی مینوں موت واکن ہے یقین
 میں تیری اگلے جنم وچ ماں بناں گی
 یاں تیری تربیت دی نگھوں میں جتاں گی
 یاں تیرے دکھاں دی میں بیلن بناں گی
 ایہ جنم میرے سو ہنیا! میرے بغیر
 جس طرحاں وی گزر سکے تُوں گوار
 تُوں جدوں مینوں ملی سیں پہلی وار
 تُوں کہیا سی رڈ لی جہی چپت مار
 میں تیرے تُوں بہت ہی ہاں شرمسار
 تُوں جدوں مینوں ملی سیں دوجی وار

کر چچی اک شام سوہی سوگوار
 بدلیاں دے سون رتھ تے ہو سوار
 چار ہی سی پیکڑے اک رات لئی
 دھوں چبے دے وال موڈھے تے کھلار
 شام دی اس اگروانی دھوڑ وچ
 ہتھ تیرے گھٹکیاں وت گھلکدے
 میرے ہتھاں وچ چہناں وچ موت سی
 خور کھڑے ویلو دے سی آگئے
 تارے آتھن دے سی سہ شرمائے
 بھیت ساڈے پیار دے سی پاگئے
 پاگئے سن جیھ ساڈی نوں مہار
 توں جدوں مینوں ملی میں دوجی وار
 کر چچی اک شام سوہی سوگوار
 بدلیاں دے سون رتھ تے ہو سوار
 چار ہی سی پیکڑے اک رات لئی
 دھوں چبے دے وال موڈھے تے کھلار

توں جدوں مینوں ملی میں جیجی وار
 میں تیرے نیئاں وچ دیکھی سی اُجاڑ
 اُونگھ رہیاں سن ہزاراں بتیاں
 جاگ رہے سن شہر تیرے دے بزار

توں کہیا سی کردیاں اک سڑک پار

ایہ سڑک لنگھی ہے مینوں ایکناں

جیکناں ملھیاں دی چھاویں ہاڑ وچ

بیٹھی ہووے ناگنی کوئی پھن کھلار

آئی ہووے کام دی اس تے بہار

فیرا چن چیت سیں توں روپئی

مونہہ دوالے ہاڑو آں دی جھب مار

توں کہیا سی موڑوے میرا پیار

جھلس لگی کلی نوں کیہ حق ہے؟

پجوس چکے ہوں کہ جس نوں عطار

اک پو تر بھورتوں سنگے پیار

توں جدوں مینوں ملی سیں جیگی وار

میں تیرے نیناں وچ دیکھی سی اجاڑ

توں جدوں مینوں ملی سیں چو تھی وار

پت جھڑاں وچ بدل لگی سی بہار

ہجھ چکے سن حسن دی کلی وچ

بے رحم، بے دروہ موسمیاں دے خار

موت تینوں گلوک کے سی رہی وڈار

سنگھے سہلاں دے پیٹھاں پٹھیاں

کر رہے ساں سرب سمیاں تے وچار

جدی گجھ گونجاں اساڈے سراں توں
لنگھ گئیں سن بنائی قطار

توں کہیا سی ہائے انہاں دے بچوے
راہن دے ریت دے وچ تھوے
بہت ہی نرموہی ہن ایہ بنگھڑو

انہاں لوں اک موہ پری دا ہے سراں
کرن گے نوکی انہاں دانت شکار
لکھ بھادیں شھ کے اڈن قطار
لکھ بھادیں ہوئے انہاں داپیار

ہنن گے ڈھڈاں چ انہاں دے مزار
آکھیاں نیلیاں تے جیہہ مار

میں تاں تیتوں بہت ہی کردی ہاں پیار
توں جدوں مینوں ملیں چو تھی وار
ہت جھڑاں وچ بدل چکی سی بہار

توں جدوں مینوں ملیں ایس وار
دگھ رہے نیں میرے ساہوے گجھ انگار
ڈھکھ رہے نیں ادھ جلمو جھے سیاہ
جھڑ رہیا میری پک وچ دھواں جہیا
وگ رہی ہوکیاں دی اک جھڑار
میں تیرے توں بہت ہی ہاں شرمسار

کر نہ سکيا آخری تیرا دیدار
 فیروزی مینوں موت و اکٹ ہے یقین
 توں میری اگلے جنم وچ ماں بنیں گی
 یاں میری تربیت دی لکھو توں بنیں گی
 مائے فی، دھی فی، میرے خرمے
 کر کے تینوں چار ہیاں ہاں نمسکار
 دھڑ ہے مین میرے سا ہو یں کچھ انگار
 دھکھ رہے ہن ادھ جلمو جھے سیاہ
 بل گیا ہے مٹی چ تیرا آکار
 توں جدوں مینوں ملی ہیں ایس وار

پردیس وسن والیا

روزِ جد آتھن داتا را
انہراں تے چڑھے گا
کوئی تینوں یاد کرے گا
پردیس وسن والیا

یاد کر کے تیند زے
نقرئی ہا سے دی آواز
جگر میرا بھر دے
بہکاں دی اک وچ سزے گا
پردیس وسن والیا

تیرے تے میرے وا کتناں
ہی مٹھوک دتا جائے گا
جدیہ رماڈی موت تے
آسریہ وی پڑھے گا
پردیس وسن والیا

گرم سا ہواں دے سمندر

وہج غرق جائے گا دل

کون لہروں لوح دی

کشتی تیکن کھڑے گا

پردیس و سن والیا

دھرت دے منھے

تے نگلی عرش تے کئی سیاہ

پرکھنا نین

مسیاوا اثر گچھ کرے گا

پردیس و سن والیا

پلدے بے شک بھاویں

کاگ نیں کوکلاں دے پوٹ

پر نہ تیرے باجھ

میری زندگی دامرے گا

پردیس و سن والیا

لکھ بھاویں چٹنگ کے

چلاں میں لہنگا صبر دا

یہ دتیری دے کبریاں

نال جا ہی اڑے گا

پردیس و سن والیا

بخش دتی جائے گی

تیرے جسم دی سلطنت

چاندی دے بن کے چال

تیرا دل ہمارا جو پھڑے گا

پردیس و سن والیا

روزِ جد آتھن داتا را

انہراں تے چڑھے گا

کوئی یاد دہنیوں کرے گا

پردیس و سن والیا

گیت

اک سہہ سچناں دا
اک سہہ میرا
رکھوی تاں دھرتی اُتے بیجی فی ماں
گہنے تاں پٹی او ساڈے
وے دی دھرتی
ہو رماے چچدی کوئی نہ

جے میں بیجاں مائے
تاریاں وے نیڑے نیڑے
رب دی میں ذات توں ڈراں
جے میں بیجاں مائے
شرح دیاں ڈھکیاں تے
تاں آن مارو سارائی گراں

جے میں بیجاں محلاں دیں میساں تے
اتھرے تاں محلاں وے فی کاں

جے میں بیجاں مائے
جھکیاں دے دیڑھے
مدھے فی میں جان توں ڈراں

مہنگے تاں ساہ ساڈے
جنّاں دے، ساڈے کولوں
کدّاں دیاں پیج فی کتھن
اک ساڈی لدگی اوہ
رُست فی جوانیاں دی
ہور رُست چّدی کوئی نہ

جے میں بیجاں مائے
رُست فی بہار دی پیج
مہنگاں وچ ڈب کے مراں
پُخت لین بھور جے
پر اگ مائے ہوتھیاں توں
میں نہ کسے کم دی رہواں

جے میں بیجاں مائے
ساوَن دیاں بھوراں پیج
مند دی لگے بدلاں دی چھاں

سجے میں بیجاں مائے
پوہ دیں ککراں بچ
نیڑے تاں سنہدی اوہڑاں

مائے ساڈے نیٹاں دیاں
کسیاں دے تھمیاں بچ
لجھے کتے پنی دانہ ناں
تتی تاں سُنیدی بہوں
رُست فی اُنھالیاں دی
دُکھاں وچ چھتھی روئی جاں

اک ساہ بجاں دا
اک ساہ میرا
رکھڑی تاں دھرتی تے بیجے فی ماں
رکھڑی تاں پئی اوساڈے
دل دی دھرتی
ہو رمائے چچدی کوئی نہ

الزام

میرے تے میرے دوست
توں الزام لگایے
تیرے شہر دی اک تہلی
دامیں رنگسٹھڑ پائے
پٹ کے میں باغ چوں
گل مہر دا ہونا
سَنسان بیابان
میں مڑھیاں چ لگایے
ہوندی ہے سو ہا نچنے دی
ہویں جڑ چ کر متن
اونا ای میرے دل دے جڑیں
پاپ پائے

بدکار ہاں، بدچن ہاں
ہُج کے ہاں کمینہ
ہر غم و اعرض جان کے

میں تل بنایاے
 میں شکر اہاں مینوں چڑیاں دی
 سو ہندی نہیں یار
 کھوئے نہیں میرے رنگ
 میں تھوٹا لاری
 شہرت داسیا ہسپ
 میرے گل و چیلہ دے
 دس جائے گا میرے گیتاں نے
 دس دی پاری
 میری بیڑا شوقہ ماں دے
 واکن ہی امر ہے
 ڈھے جائے گی پر جسم دی
 پھیتی ہی انا ری
 گیتاں دی مہک بدلے
 میں دکھاں دی وچ کر داں
 توں لکھی میں بہت ہی
 اٹھڑ ہاں وپاری

توں لکھیے کہ پُست کرن
 ہوندے نہیں سدا سائے
 سایاں دا نہیں فرض

کہ ہو جان پرائے
سمائے دافرض بند ہے
چان دی وفاداری
چان چ سدا اگے
تے چان چ ہی مر جائے

ڈکھ ہوندا ہے جے پنجرے دی
اڈ جائے پکھیزو
پر میں تے توں روز میں
ڈکے تے اڈائے
کارن ہے ہوس اکو
میرے دل دی اُدا سی
جو گیت دی میں گائے نیں
مایوس نیں گائے

توں ہو روی اک لکھیاے
کے تتلی پارے
جس تتلی نے میرے باغ چ
گجھ دن سی گوارے
جس تتلی نوں گجھ چاندی دے
بھلاں دا بھرک سی

جس قتلِ نوں چاہیدے سی
 سونے دے تارے
 پیارا سی اوہدا نکھوڑا
 جو یں جن چڑھیا اجاڑیں
 میرے گیت چھدی نظر نوں
 کن بہت پیارے

منہ اسیں توں مینوں ہُت ..
 کسے سر سوتی دا
 اج رائے بدل گئی تیری
 میرے ہے بارے
 آخر چ توں لکھیاے
 گجھ شرم کراں میں
 تیزاب دے اک حوض چ
 اج ڈب مراں میں
 بیمار ہے جسم
 تے گیتاں دے سنے میں
 نرجاواں تیرے دلِش دی
 ایتھو دچوں پرانہہ میں
 میری قوم نوں تھو تھے ہے
 غم نہیں لوڑیندے

میںوں چاہید اے مزدور دے
حقاں لئی لڑاں میں
محبوب دارنگ وند دیں
کنکاں نول سارا
مُکل دنیا دا غم
گیتاں وی مُندری چ جڑاں میں

آٹے دیاں چڑیاں

آٹے دیاں چڑیاں

چاننی رات بچ
سُتی ایہ پہاڑی بہتی
قسم تیری میرے دوست بڑی پیاری ہے
اوہ ویکھ! تاں دوڈو رہیاڑاں ولے
چوہیں بال و دھوا کسے کام متی نے
نظر بچا کے اپنی نظر دی آہٹ توں
ڈر دی ڈر دی نے پک ابھاری ہے

اوہناں بچ ویکھ ڈرا لگی ہوئی چٹنی بدلی
جیوں تازی ناگاں نے گنج اتاری ہے
جیوں کال ہاری دی جھشن نے
چٹنی چادر دی بھٹبھٹ ماری ہے

توں سن تاں سہی
تمہر ہواواں دی سواڑ
سکئی مٹھی تے نیاری ہے

جیکناں ضدی کسے نیا نے
 آئے غصے دے ویچ سنے چوری
 کینہ دی کوئی وگاہ کے ماری ہے
 چاٹنی رات چ
 سستی ایہ پہاڑی ہستی
 قسم تیری میرے دوست بڑی پیاری ہے

میں نہیں چا ہوندا
 کہ توں دکھی ہوویں
 میں نہیں چا ہوندا کہ میں دکھی ہوواں
 پیتے ورھیاں دی لاش دے مونہ توں
 چٹک یا داں داریشمی کفن
 میں نہیں چا ہوندا بھوکھ ویچ روواں
 میں تے چا ہوندا آں کہ دلاں دی گوجی چوں
 غماں دا گوڑا رور ہے چھنیا
 میں تے چا ہوندا اما حوں رہے بنیا
 ساڈی ملتی دی سوچ بیڑی تے
 کشی دلہا دیں رہے تنیا
 میں تے چا ہونداں کہ بدلیاں پھڑیے
 گھٹ چائن داسیت پی سرے
 تزاگی افق دی، پائی جو عرشاں نے

او بدے سچ تاریاں دے نگ جڑے
 ٹری جان دی ہوا ہے دلش چہڑے
 دیش اوس نوں ٹرے چپے
 دل ہے چا ہوند اکتے دی نہ کھڑے
 پڑ پڑ ہوں دی ات پوتر دا
 میں تے چا ہونداں کہ پاٹھ نہ دھریئے!
 میں تے چا ہونداں کہ واک نہ لوئے
 رات ساری حرام نہ کرےئے!

پرٹوں حالے دی یار ضد کر داس
 تے میری دوستی دا دم بھر داس
 توں گچی کہن توں پر بہت ڈر داس
 ہے نفرت جیوندیاں وے نال مینوں
 میں مویاں نوں حالے لوی پیار کر داس

بڑا بھگی ہے روح دا دنیا میرا
 ایہدے لئی ہو کیاں دا ونج کر داس
 ایہدے لئی بھالدا ہاں روز کھو راں
 کہ چھنا کام دا میں روز بھر داس
 میں ایہداں مہک کلیاں کچیاں دی
 تے بھورا ہوں توں وی نال ڈر داس

بڑے ہی شرم دی ہے گل یارا
 کہ کچ دی چیمھ تے انگ ردر دواں
 عمر ٹوں پین لئی تیز اب دینداں
 تے نائے شکر کی سمیاں ٹوں کرواں
 میں چا ہونداں اک وی ہوند اجنبی ملی
 میں تھوہراں واما وانا م دھرداں
 حقیقت نال رنج کے ویر کرواں
 سد اچھوٹھ داوی احترام کرواں
 ہے میے تاپ دا نگ عشق میرا
 جدوں وی وقت لگا آن چڑھدا!

ذراتوں نیچھ نہیں، میرے،
 رسوئی چھلیاں جو کھالے نہیں
 ایہ میرے جھمناں وی سہک ہائی
 کہ نہجاں آکھنے سے پالے میں
 میرے ساہاں ج بد بوسگرٹاں دی
 تے مومل ہو کیاں نے لالے نہیں
 دودھی داڑھی میری ایہ شام رنگ دی
 جہدے وچ وال دودھی آگئے نہیں
 سے دی دھوڑ نے رنگ کھالے نہیں
 سے دے پیر ٹوں نہیں موج آونی

زمانے واہ لکھاں لالے نہیں
 دے مہنگے پنیاں توں پل ہزاراں
 محبت دی وے جھوٹھی چیل سمان
 میرے ہتھاں چوں کھوہ کے کھالے نہیں
 بے ڈگی کھنڈی اکو اے جتاں سیس اُتے
 تے آنے بتلیاں پر تالے نہیں!
 اے جتاں دوستا میں جی رہیا ہوں
 میں کفن فیروی بنوالے نہیں!
 اوہ اُتر دے چن دے ول، رجھاتی
 ہے داغوداغ ہوئی جس دی چھاتی
 کیسے گوتم رشی دی نارضاطر
 نہیں کہندے: ایس دی سی لوہ گواچی
 سی اکھر گن دے توں کام پہلاں
 ہے وگسی کام چوں ہر اک حیاتی
 میں مٹداں کام ڈاڑھا سی بلی ہے
 جے اس وچ جیتن وی ہوئے باقی

میری محبوب اتوں جاندا ہیں
 ہے وگدی گولھ چائن وچ نہاتی
 جیوں واوی دو پہاڑاں دے وچالے
 لہندے توں وی حسیں ہے اوس دی چھاتی

اوہدے ساہاں جچ چندن مہکد ا ہے
 اوہدے والاں جچ مسیا ہے گواچی
 اوہدی دیہ چوں آوے ایوں گستندھی
 کنول پھل جیوں سراں چوں کھان ہاتھی
 ہے گورارنگ جیکن شام ویلے
 برف دے تال لدی کوئی گھائی
 سلیٹی نین گھکیاں وانگ اوہدے
 اوہدے بلھاں جچ اُگے بن کپاسی
 اوہدے مھماں جچ گدھامالوے دا
 اوہدے پیراں جچ مانجھے دی وساکھی
 کراں کیہ صفت اوہدی ٹووالی
 جیوں کچی سرک اُتے ٹرے ڈاچی
 رتا نہیں شک مینوں اوں بارے
 ہے کالے بان دی ساوی الاچی
 میں فیروی دوستا محسوسدا ہاں
 کہ بھر کے رکھلاں چائن دی چائی
 دے مڑا چانی دی چھٹ ہتھوں
 کدے نہیں نہیریاں دی پک پاٹی
 گلہ کیہ جے بھرا وہ بے وفا ہے
 گلہ کیہ جے نہیں جہماں دی ساتھی
 میراوشواس ہے کچھ اس طرحاں دا

محبت توں وی مہنگی ہے حیاتی
 محبت دین ہے دنیا نہیں ہے
 ہے دنیا دین دے پٹے چھپا کی
 محبت گھاٹ ہے بس دوپلاں دی
 جدوں تک خون دے وچ ہے سیک باقی
 محبت کام دے لٹے دا پھل ہے
 کہ جیکن چیت وی بھلے پنا کی!
 محبت کام دانی اک پڑا ہے
 تے شاید کام دانی ناں خدا ہے
 خدا دی ذات کولوں ودھ کوئی
 نہ میرے دوستا کوئی بے وفا ہے
 میں اکثر اس طرحاں وی سوچا ہاں
 کہ سارے جیو جٹو تے پرانی
 ایون، ترین، پون، مٹی، آگ، پانی
 ہے ساری کام چوں اچکی کہانی
 ہے بدل رڈ کدی نت کام خاطر
 اے میرے دوست! پوناں دی مدھانی
 ایہ رکھ دی دوستا، نیس بھوگ کر دے
 دے ہننی نال جد کھیجندی ہے ہننی
 برف سنگ برف جد ہے بھوگ کر دی
 تاں نیلم جمد ا ہے میرے ہانی!

تے تھلی بھوگ ٹھنوں دے دی خاطر
 ہے ٹھل توں ٹھل تک اڈ دی ثنائی
 ایہ سر شئی سورجے سنگ کام خاطر
 ہے گھمدی دہنسے دی نہٹ جھنائی
 زحل تے یورینس دی ایہ درانی
 دے میرے دوستا! دے مہر پانا
 ایہ سر شئی کام دے جھنوں ہے کافی

دے میرے دوستا! دے دیکھ دیرا
 محبت مونگیاں دا ہے جزیرا
 ہوس دی ساگریں جو تر رہیا ہے
 تے اپنے آپ کولوں ڈر رہیا ہے
 محبت چکر ہے اک اوس ماں دا
 جھداؤ تک دے وچ ہی مرے بچہ
 تے سڑ جائے دُ دھنیاں وچ دُ دھ کچا
 نہ ہووے پھڑ دا پرسیک مٹھا

تے میں ایہ سمجھداں ایہ سمجھے گلوایاں
 ایہ آٹے سنگ بنیاں ہین چوایاں
 جہناں سنگ ورج جاندائے کام بچہ
 ایہ شاید رات ان دی چاٹی چھٹی،

ہوئے تینوں بھاسدی کوئی زرو پتا
 تے میرے واسطے ایہ رات آج دی
 ہے میرے دوستا! کوئی سوانی
 کہ جس دی ڈھاک تے ہے چن پچہ
 جد گجا چھا چھ داسر تے نکائی،
 تے گل وچ بٹیں داہار پئی
 ہے لے کے جاری چائن دا بھتا
 میں ایہ جانداں:
 ہیں توں وی سچا!

میں ایہ جانداں!
 ہاں میں وی سچا
 اصل وچ روح منکھ دی شیل نو نہہ ہے
 کہ جس دا بدن وت سمل دے رُوں ہے
 تحنیل دے دے دوہرے گھنڈ وچوں
 سدرا ہی و سدرا رهند جس دا مو نہہ ہے!
 تے دل داما دہوندا ہے منکھ دا
 جو ساہ نہ لین دیندا ہے سکھ دا
 جو سہرے بنھ کے دی غمہرتاں دے
 ہے تھکاں موڑھیاں تے روڈ ٹھکدا
 ہے سوئی اوس قدر دی زندگانی

کہ دُختی ہوئے تھو روچ جوانی!

کسے لئی کالکھاں دا ہے سمندر

کسے لئی عطر بھنی ارغوانی

وے بھتا کیہ میں! کو جاندا ہاں

کوئی وی شے نہیں ہے اس دے ثانی

توں جانیں سوا دسارے سا گراں دا

ہے میں وی در پردہ وی خاک چھانی

توں کہندا آئیں پیار ناں و شو اس دا ہے

تے یں فیر حرپتیاں دی آس دا ہے

محبت اصل خاطر تر سدی ہے،

محبت ناں ہی ک دھرو اس دا ہے

محبت پنی تے شک کرنا

ایہ جذبہ اشتادہ پیاس دا ہے!

محبت رکشی، نہ دامن ہی ہے

نہ پدما، ہستی نہ کامنی ہے

محبت ناں غماں دی راس دا ہے

نہ پھر دھی، نہ مائی باپ دا ہے

تے میرے واسطے میں سمجھدا ہاں

محبت ناں ہی چٹے ماس دا ہے

ایہ میں ہُن سمجھداں کہ جان دیئے
تے لمی گل ٹوں ہُن گنڈھ دیئے
اوہ ہُن، کوئی دُور چشمہ گا رہیا ہے
آء آواز دا آئندہ لیئے

اوہ ساہوئیں ویکھ چیراں تے چناراں
اوہناں دی گود وچ آ چل کے بیئے
تے رل کے ہیر دا کوئی بیت کہئے
اُلا نہجے تے گلے سبھ جان دیئے
تے تھوڑے گولپاں لئی پُپ رہئے
تے تھوڑے گولپاں لئی پُپ رہئے

تہی دی تی

میری تہی دی ایہ تی
میری تہی دی ایہ تی
سہی سہی اُوگھ رہی ہے
امرت ویلے مٹھی مٹھی
اُنیندے ماری ویسوا اکن
مریل مریل تھکی تھکی
میری تہی دی ایہ تی

میری تہی دی ایہ تی
تی تہیں تہی دی اکھی
بڑی ڈراؤنی ڈیر تھکی
تہی جہڑی تھندی تھندی
تہی جہڑی ساری کچی
تہی جہڑی تھنی تھنی
کسے شرابی دی ماں وا اکن
دلی دلی تھنی تھنی

جو نہ بولے ڈروئی اچھی
 ماڑی ماڑی بھسی بھسی
 روگی میری تریمت واکن
 جہڑی پچہ جم کے اٹھی
 ہتھوں ستھنی کنوں پنچی

ایس بنی دے متھے اُتے
 ایہ بنی چگا ڈرواکن
 لٹک رہی ہے ہو سکے ٹھھی
 میلے شیشے سنگ لوہا سدی
 اکیں لکراں ۛ رہی ہے
 جیکن کوئی زخمی مینا
 ہووے پنجرے دے وچ ڈکی
 زندگانی دی تلخی کولوں
 میرے داگلوں اکی اکی
 میری ہنسی دی ایہ بنی!

میری ہنسی دی ایہ بنی
 بنی نہیں ہنسی دی پنچ
 کا لٹھیر اٹھک رہی ہے
 ہر ہنسی دی ہک تے رکھی

نور۔ جسے میرے بچے واکن

ہولی ہولی مٹھی مٹھی

ایہ بھی لہیدی انہری سکی

ایہ بھی میری انہری سکی

ایس بنکی ساڈی عمر کئی

ایہ بھی ساڈی بیلن پکی

اس بنی دا بویلا چہرا

کئی واری میتوں لگدا میرا

کئی واری کسے خونی جن دا

جہڑا غیر جیڈا چہرا

یاں فر بن جائے تھہ حنائی

جہڑا چھاپاں چھلے پائی

میرے دے دے دودھ دا، وے

وہہ ہندیاں وہہ ہندیاں سولا چہیا

میری دھی دا تھہ بن جاوے

فیرا وہ تھہ چھڈا کے میتھوں

جاوے اک منڈے سنگ نسی

ادھی راتیں چوری تھھی

میری غریبیت کولوں اکی

میری بنکی دی ایہ بنی

میری ہنسی دی ایہ بتی
 بتی نہیں چائن دی بچی
 نہیں نہیں موٹی ہنسی دا جیوں
 کیتا ہووے دیو اوٹی
 ہسٹ ہسٹ پئی ہے دیکھی جاندی
 اپنی موٹی ہنسی ہارے
 میں جو کوتا لکھ کے رکھی
 دن چڑھدے جو بچا دیں گا
 اپنی دھی دے دنداں بنے
 لے کے پورے دھڑے بتی
 ایہ بتی ہے ہلکل بچی
 ایہ کیہ مویاں داسر جانے
 غربت ماں دی وی نہیں سکی
 میری ہنسی دی ایہ بتی
 سہمی سہمی او نگہ رہی ہے
 امرت ویلے مٹی مٹی
 انیندے ماری ویسواوا کن
 مریل مریل تھکی تھکی
 میری ہنسی دی ایہ بتی

اک شہر دے ناں

اج آئیں

تیرے شہر ہاں آئے
تیرا شہر، جیوں کھیت پلھی دا
جس دے سرتوں پنیا دا چن
بھل بھل دی بھنھی دا کن
اڈا اثر یا جائے

ایہ سڑکاں تے سستے سائے
وچ وچ وچکمر بھیا چانن
جیکن ہووے چونک پوریا
دھرتی ینت نہا کے بٹھئی
چن دا چونک گندھا کے جیکن
ہوون وال وودھائے؟

اج کرتاں نہیں وٹنا ملیا

چٹا چن ویا ہیہ چلیا

زکھاں دے گل لگ پوناں
ایک شہر تیرے چوں لنگھن
جیکن تیرے دھرمی بابل
تیرے گون بٹھائے

سنا گھوک موئیے رنگا
چنن دھوتا شہر اے تیرا
جیکن تیرا ہووے ڈولا
اگر جیکن تیرا ویرا
بھیسے پائیں چن کلیرا
تارے سوٹ کرائے

اج دی رات مبارک تینوں
ہوئے مبارک اج داسا ہیا
اسیں تہاں شہر تیرے دی ہووے
مردا دل اک دین آئے

شہر کہ جس دے سرتوں پہلا
چنن در حیرے مکھڑے ورگا
سمل بھل دی بھنئی واکن
اڈا اثریہ چائے

دس ٹوں پڑیا نی میری
مائی پڑھی واکن پڑ پڑ
بھوکاں راڈائے
بھج بھج لپھی دے کھیتن وچ
رنجی ہوندی جائے
اج آسیں
تیرے شہر ہاں آئے

میرا کمرہ

ایہ میرا کاجنا کمرہ
ایہ میرا کاجنا کمرہ
دریائی مچھی دے واکن
گُوڑھانیا جس دا چنوا
وچ مٹی دا دیوا اُونگھے
جیکن اسی وے پھلاں تے
مُنڈا لاند اہوئے کوئی بھنورا
ایہ میرا کاجنا کمرہ

اس کمرے دی دکھنی کندھ تے
کن تے نہیں کمرے دے دند تے
میرے پائے دل دے واکن
پانا اک کھنڈ رانگے
کسے مسافر دی اکھ دج پئے
گڈی دے کوئے وت رڑکے
بھوک دیاں جی کردائے پھڑکے

کاسا پھڑ کے خر یا جاندا

اوس کلنڈر وال انگڑا!

اس دے ہتھ وچ ہے اک دمڑا!

خورے کیوں فروں بھر جانداے

سگریٹ دے دھوئیں سنگ، نکا

ایہ مرا کمر اچھٹ بھر جانداے

فرڈ ونگھاسا گر بن جانداے

ویہندیں ویہندیں ٹیلا کمر

فرڈ ونگھاسا گر بن جانداے

ایس ساگر دیاں لہراں اندر

میرا بچپن اتے جوانی

کوٹھا گلاس بھڑھ جانداے

ساہویں کندھ تے بیٹھا ہویا

کوڑھ کر لیاں داک جوزا

مگر مچھ دا روپ وٹاؤنداے

میرے ولے دودھ آؤنداے

اک ہانڈ تے اک لت کھا جانداے

اوس کلنڈر دے لنگڑے وت

میں وی ہو جانداں مر لنگڑا

اپنی غربت دے ناں اُتے

منگدا بھر دا آں دمڑا دمڑا

فر میرا ساہن گدائے
 ہڈ میرا سٹن گدائے
 مویاں الاں کن بھجورے
 اک دے ٹنڈے چھڑی کورے
 مویے الو، مویے کتورے
 کھوپڑیاں چگا دڑ بھورے
 اوس کلنڈ رواں لنگڑا
 میرے مونہہ تے سٹن گدائے
 گل میرا فیر گھٹن گدائے
 میرا جیون گمن گدائے
 فیرا جینی کوئی چہرا
 میرے ناں تے اُس لنگڑے نوں
 دے دیندا ہے اک دمڑا
 فر کلنڈ رہن جاندا ہے
 اوس کلنڈ رواں لنگڑا
 ایہ میرا نکاجن کمر
 دریائی چھٹی دے واکن
 گوڑھانیاں جس دا چہرا
 ایہ میرا نکاجن کمر

چتر - پین

ساؤن ماہ دی ساؤن
سلھی ہے شام
پنی کے ٹریاں
گھروں مدراوا جام
ساؤن ماہ دی ساؤن
سلھی ہے شام!

بلکے گئے دی
لہاں تھی سڑک تے
تازاؤ سے مینہ دیوں
ایہ چھنریاں
جیوں ہڈانے 'جڑے
کسے محل دی
چھت تے رنگن
ہزاراں مکڑیاں
یاں چوہیں جھن

کسے دے مکھ تے

ہوں گہرے پے گئے

چچک دے داغ

یاں دمنو نہا

کوڈیاں والا کوئی ناگ

کئے کو جھتے ڈراؤ نے

اُف! میرے بن خواب

عمر دے پنچھی ورھے

دن سوا لوناں ہزار

کہڑے مقصد واسطے

آخر نیں دتے میں گوارا؟

کہڑے مقصد واسطے

ایسے میں سورج کھالے

کہڑے مقصد واسطے

ہر اینیاں راتاں دھا بھارا؟

شاید اس لئی، ویکھ سکاں

ہر نظر دے آریاں

بے کسے دیکھی تے سکاں

کام دایں ڈنگ مار

دنیا دی یں ہر حسینہ

دے سکوں مینوں پیار

ویکھ سکاں اوس دے
 میں جسم ننگے دُبھار
 اُف! میں رِکنا کمینہ
 کئے گندے بن و چار
 رِکنا گنداؤ بن میرا
 کنا گندا سوچداں
 سچے ہتھ نوں ہی اپنا
 ہتھ نوں روکداں
 اک کنگے توں خدا تیکن
 میں کامی مند اں
 ماں دے دُڈھوں
 گرم کر کے میں پینا لوچداں
 میرے ہتھاں وچ چہناں وچ
 دُھرواں جتی ٹھنڈ ہے
 سوچداں ایہناں بارے
 ایس طرحاں گجھ سوچداں
 میل ایہناں دے چوں ہووے
 جنم کسئی سیک دا
 میں تاں ایسے سیک ٹوں دی
 کام پکھوں ویکھداں
 میں تاں کہند ل، کام ہے ہی

سیک وا آ مند ہے
چا ہے اوہ سورج ہے کوئی
چا ہے اوہ کوئی چند ہے
چا ہے دیوے یں چنگاری
نظرتوں وی مند ہے
کام دو چیزاں دی ملنی
دی اُچّ دارنگ ہے

سوچداں اس سڑک کنڈھے
نور بے محلاں دی لام
میلے میلے کپڑے لگے
دنداں ورت جو مُسکراں
ویو اتھی سڑک دے
ہین جیوں بچے حرام
اُف، ایہ بے جان محلاں
وچ وی رکتا ہے کام!
گول روشنداں
اکھاں وا لگ چے ہن چمکدے
لم سلیاں باریاں
وا لگ ہوٹھاں مُسکراں
سوچداں کہ محل

مخلاں تُوں پئے نہیں ہمدے

لے کے وچ گلو کڑی

کیفیاں نوں گرے جان!

اُف، میں کنّا شیطان

سوچنی کئی حرام

بدلیاں چوں

اردھ ننگا نور جا

کر رہیا تھک کے

ہے تجھ ایداں سلام

سونے دے کوئی دند والی

رن فاحشہ

مُسکراوے بھر کے جیوں

نظراں وچ کام

ساؤن ماہ دی ساٹولی

سلھی ہے شام

ساؤن ماہ دی ساٹولی

سلھی ہے شام

ماں

ماں!

ہے میری ماں!

تیرے اپنے دودھ ورگا

ہی تیرا بچا ہے ناں

جیٹھ ہو جائے ماکھیوں

ہائے فی! تیرا ناں یوں

جے اجازت دیویں تے میں اک واری لے لوں

ماگھی دی ہائے بھڑی

سنگرا ندھ ورگا تیرا ناں

ماں تاں ہوندی ہے چھاں

چھاں کدے گھسیدی تے نہ

ماں!

ہے میری ماں

ماں

ہے میری ماں

ماں

تو میری جنتی نہیں
 میں ایہ حقیقت جانداں
 تیرا میرا کیہ ہے رشتا
 ایس بارے کیہ کہاں؟
 غم دے صحر اوں بچ بکھیا
 میں ہاں پنچھی بے ڈباں
 دو گوہل بچے د میں اجازت
 تیری چھاویں بیٹھ لاں
 ماں تاں ہوندی ہے چھاں
 چھاں کدے گھس دی تے نہ
 ماں!
 ہے میری ماں!

ماں!
 ہے میری ماں!
 جانداں میں جانداں
 اچے تیرے دس بچ ہے
 خشبو دا بڑھ
 عمر میری دے ورھے
 حالے جواں
 ٹھیک ہی کہندی ہیں توں ایہ امر ہے

رُستِ تَنی

کا مہدی ہوندی ہے ماں

پر میں ایسے ایہ کہاں

رُستِ شہنشاہی ہوں وچ

لگے گا انتاں داسماں

کرن لئی کیرِی توں جن

شاید بھو پر دکھنا

کیہ بھلا اپنے سے

ہنچھوں ہے جمدی اک ماں؟

نُھوٹھ بکدا ہے جہاں

ماں تاں ہوندی ہے چھاں

چھاں کدے گھسدی تے نہ

ماں!

ہے میری ماں!

ماں!

ہے میری ماں

توتے دی اکھوا گک پیرا

ہے اچے ساڈ جہاں

بھیڈوے پیلے نیں وند

گُستے دی، ایہدی زباں

کر دیا پھر دا ہے بنگالی

کا موی ایہ تھاں کتھاں

ہست بکواسی سی لیہدی

پیو دا پیو

بہست بکواسن سی لیہدی

ماں وی ماں

ہتھے تھوہراں وانگ

اُگدا ہے شیطان

ماں تے ہوندی ہے چھاں

چھاں کدے گھسدی تے نہ

ماں!

ہے میری ماں!

ماں!

ہے میری ماں!

مرگاں دی اک نسل دا

کستوریا ہوندا ہے ناں

کستوریاں نوں جنم دیندی

ہے جدوں اوہناں دی ماں

پالیدی ہے رکھ کے

اک ہو رتھاں، اک ہو رتھاں

فیر آؤندا ہے ماں
 کرم پیئے بچیاں ٹوں
 بھل جاندی ہے اوہ ماں
 ماں۔ وہ ہونے پہنچ جاندے
 نہیں کسے ایسی اوہ تھیں
 جتھے کدھرے چلن پیاں
 ہوں رل کے بکریاں
 بکریاں وی کر دیں نہ
 چٹکھٹوں اوہناں نوں تاں نہ
 ماں تاں ہوندی ہے ماں
 پٹھوتوں ماری نہیں
 امڑیئے آدم دی ماں
 تیرا میرا کیہ ہے رشتہ
 ایس بارے کیہ کہاں؟
 ماں تاں ہوندی ہے چھاں
 چھاں کدے گھس دی تے نہ
 تیرے سچے دُھورگا
 ہی تیرا سچا ہے ناں
 ماں!
 ہے میری ماں!

بڈی دل

نیم سائولی
گرڑوت نیلی
ساون رگی سڑک ایہ پکی
سو تک۔ بھٹی ناروے واکن
میرے ہنڈوپاں پٹاں اُنے
سُتی گھوک ہے سرٹوں رکھی
پڑاں بھٹی تھکی تھکی
ساون رگی
سڑک یہ پکی

ایس سڑک دی پک مسلدا
بوناں تھیں لبہہ انگ انگ دلدا
موڈھے رکھ ہندو قاس چلدا
میلے ساوے رنگاں والا
بڈی دل اک لکھ رہیا ہے
بٹھکی پُپ میرے کھیتاں دی

رولا پپا ڈنگ رہیا ہے
نڈیاں وانگ نہ نگدے میزکاں
دی اچی اک دھک دے کارن

میرا پنڈ مریناں والا
ہولی ہولی کُتب رہیا ہے
نڈی دس اک نگھ رہیا ہے
مئے مئے اس سڑک کنارے

میرے پنڈ دیاں چھندیاں پوناں
کھٹیاں دے مٹھلاں گل لگ کے
راجھے دے کناں دیاں مُتدراں
ورگے پھل شریہ دے جُہم کے
لگن پیچی کھیڑ رہیاں سن
پر پن

ایہاں دے ساہ اندر
پھیل گیا بدبو دا ساگر
ڈونگھے میرے دھلے گھوہیں
ڈگ پئی سونے دی گاگر
ایہ کیہ ہو یا؟

ایہ کیہ ہو یا؟
سارا پنڈ میرا خاباں وچ
سڑ بل کے جے کوئے ہو یا

لہہ لگیاس رکھیں دیں چھداں
 اُڈن انجریں گدھ تے الاں
 لڑن پلایاں روون گئے
 اُلوسپے مچون کھلاں
 گھگھمن تھاں تھاں لکھ چڑیاں
 پٹھاں تے تھن برکائی
 ہٹھے لمے پیراں دے وچ
 تھوہراں دے چتیاں دے سیوں کے
 ٹھب کڑیاں چھیاں پکی
 کھوپڑیاں دے بولھاں وچوں
 لنگھے پون فراٹے بھردی
 شاں شاں کردی
 ہو کے بھردی
 تھاں پر تھاں
 بڈیاں دیاں ہیڑاں
 کمرن اکھیاں ہڈیاں ڈھیراں
 بڈیاں دے ڈھیراں وچ سوون
 لکھ لکھ بچدین اکیراں
 ایرنڈیاں دھرماں گھر جائیاں
 ایرنڈیاں قوماں گھر جائیاں
 ایرنڈیاں بن کام تہائیاں

ایہ ٹڈیاں جنگاں ٹوس سائیاں

ایہ ٹڈیاں خداں پرنائیاں

منکھتھ دیاں لویاں فصلاں

ایہناں رل مل مار مکائیاں

ات کھڑا اس ساون رگی

سڑک کنارے سوچ رہیا ہاں

نیم سانولی

گر روت نیلی

ساون رگی سڑک ایہ پکی

جنگ وچ ہوئی ودھواوا کن

بھردی پی ہے لٹھ پلٹھی

پے پھکھے بچے واکن

میرے پنڈنوں ڈھا کے چکی

ساون رگی سڑک ایہ پکی

ساون رگی

سڑک یہ پکی

بن واسی

میں بن واسی، میں بن واسی
پا بھوگن چون چوراسی
کوئی بچھن نہیں میرا ساتھی
نہ میں رام ایو دھیا واسی
میں بن واسی، میں بن واسی

نہ میرا بچھوٹی وچ ڈیرا
نہ کوئی راون دشمن میرا
گنگ لکئی ماں دی خاطر
میتھوں دُور وطن ہے میرا
پکی سڑک دی پٹری اُتے
سوندیاں دُور جاو رہا ہے میرا
میرے خاں باں وچ روندی ہے
میری دو درھیاں دی کاکی
لیکن پون سر کڑے وچوں
لنگھ چاندی ہے اوگی راتیں
میں بن واسی، میں بن واسی

کوئی سگر یونہیں میرا محرم

نہ کوئی پونہت میرا نیلی

نہ کوئی نکھائی کام دی خاطر

آئی میری بن سہیلی!

میری تاں اک پڑھی ماں ہے

جس ٹوں میری ہی بس چھاں ہے

دن بھر ٹھکے وق دے کیڑے

جس دی بس لبائے تے جاں ہے

یاں اوہدی اک مورنی دھی ہے

جس دے ولئی بھنی تھہ سہ

یاں فران پڑھنڈھایو ہے

جو اک مل وچ ہے چڑا سی

خاکی بھدے پچامے اُتے

لگی ہوئی ہے چٹی ٹاکی

کوئی بھلنی نہیں میری داسی

نہ میری سہیتا کتے گواچی

میری سہیتا کرماں ماری

اوہ نہیں کوئی جنک دُلا ری

اوہ ہے دُھرتوں فاقیاں دِری

دیلی دیلی ماڑی ماڑی

جیکین پو لھی مگروں ہاڑی

پو لے پھریں مگرے و چاری
 جنم جنم دی پیروں بھری
 ہائے! غر بت دی اُچی گھائی
 کیکن پار کرے گی مثالا
 اوہدی تریست پن دی ڈاچی؟
 ہک سنگ لا کے میری کاکی
 ایہ میں ارج کیہ سوچ رہیاواں؟
 کیوں دکھدی ہے میری چھاتی؟
 کیوں اکھ ہو گئی نو ہے لاکھی
 میں اوہدی اگن پر کھیلیساں
 نہیں تھیں ایہ تاں ہے گستاخی
 اوس اگ دے وچ اوہڑ جاسی
 میرے خاباں وچ روندی ہے
 میری دوو رہیاں دی کاکی
 ہر پل ودھدی جائے اُواسی
 جیکن ورھدے بدلاں دے وچ
 اڈ دے جاندے ہوون پنچھی
 مٹھی مٹھی ٹورر اسی
 میں بن واسی، میں بن واسی

راکھ دانی

ایہ کالی مٹی دی راکھ دانی!
ایہ کان مٹھی دی راکھ دانی!
ایوں ہولی ہوں پئی ہے دھکھدی
کس چوئیں کوئی ودھواوچ جوانی
ایہ کان مٹی دی راکھ دانی
جیوں کالی مائے جیوں ماں بھوانی
جو پڑ میرے دے ضدی پچیاں
دا خون نیلا ہائے پین دی خاطر
کھڑی بے مدت توں وچ حیرانی
پھڑکے دھوں دی الف جیتی
کوئی پکے چولا ہائے آسانی
بڑے ڈراؤنے یاں پنچھی ورگی
اکھاں مندی تے پک تانی

یاں جیوں سو بے دی دھی لینی
جو باپ اپنے دی موت پچھوں

اپنی ماں دی حسین گودی بچ
 گھوک ستی ہے بھکھی بھانی
 تے سستی سستی ایہ کہہ رہی ہے
 ایہ لگ کرنا ہے اگر گامی
 ہے کئی ذلت اچھے وی بندہ
 بندے اگے کرے غلامی
 یں راکھ دانی دامور پکھی
 ولیو یں کھاندہ اسگر ٹی دھواں
 کہ جیویں بدھرے دیر ان تھاویں
 کوئی رکھ سفیدے داہوئے الو آں
 جیویں اچھیا دھاری کوئی سپ دمنہ
 یں جیویں سرور چوں سانولی جی
 نہا کے نکلی کوئی جوانی
 تے کندھے کھڑ کے رکائے پانی
 بیمار جی تویت پہنی

ایہ راکھ دانی، میر دی بوتل
 ایہ میر ہوٹل اے سا گوانی
 ایہ او ہوں پیرے تے او ہو چہرے
 ایہ او ہو بک بک تے کتے خانی!
 بچے پیڑاں دی بو پرانی

اف! کئی ہی ہے ویرانی
 رو لے رہے دی گہری دلدل بچ
 میرے واکن ہے دھندلی جاندی
 ایسٹ مٹو ہی تے ارغوانی
 ایہ راکھ دانی، ایہ راکھ دانی
 جیوں رات کالی کوئی طوفانی
 کہ جس بچ چمکے کوئی نہ تارا
 سیاہ پٹاڑاں دے راہ ہی بانی
 اف! کئی ہی ہے ڈراؤنی

اوہ بیراہیل ہے آ
 تے چمک لے ایتھوں ایہ راکھ دانی
 ایہ تال مینوں یوں ہے لگدی
 ہزار میگاٹن بمب واکن
 جیوں میز میری تے پھٹ ہے جانی
 تے خالی ہوئی بیسز دی بوتل
 جیوں بن کے راکٹ اڈ جانی

چمک لے ایتھوں ایہ خالی بوتل
 تے کالی مٹی دی راکھ دانی
 جو ہوئی ہوئی پٹی ہے ہڈھکھدی

کہ چہیں کوئی و دھواوچ جوانی

ایہ کا مٹی دی را کھ دانی

ایہ کا مٹی دی را کھ دانی

ہجرۃ ۱

رات ادھی آر

ادھی پار ہے

سوچ میری وانگ ہی

بیدار ہے

ایسے تے مینوں ایوں پئی ہے بھاسدی

میرے واکن مرو ہے نہ تار ہے

رات ادھی آر

ادھی پار ہے

گلی گلی جمنے پتر پرانے

کس قدر اوچھل پھیرا زنگار ہائے

ویل چکھوں سد کے آکھن

ویل تیری ہو روی داتا ودھائے

کس قدر

اسچر ج دی ہے گل ہائے

اک مانگت راجیاں نوں خیر پائے

ہائے نہ داتا سمجھ آئے
 میری اپنی ویل خود بیٹا رہے
 ایہ دھراں توں
 زروتے بیٹا رہے!
 ایس ٹوں نہ پھل
 نہ کوئی خار ہے!
 میرے سگی ہے اجنبی لگھاں دی پپڑ
 پیار دی مینوں بھلا کیہ سار ہے؟
 مورییاں دینا
 تاں اک رزگار ہے
 کام دی یاں پڑتی دا آہر ہے
 رات ادھی آر
 ادھی پر ہے
 میرے واکن مرد ہے نہ تار ہے!

ہائے مینوں
 کس گناہ وی ہے مزا؟
 نہ میں آدم
 تے نہ ہی میں خا!
 کام دا ہوند ہے خورے کیہ مزا؟
 کھدے نیں

کام وچ ہوندا ہے خدا
 کام وچ ہوندا ہے لوہڑے دانشا
 پر ایہ مینوں کیہ پتا
 کام دے دیوتے دی
 مینوں تاں دھروں ہی مار ہے
 جسم میرا رام لیا
 دا کوئی کردار ہے
 جس دے ہتھ وچ
 کاٹھ دی تلوار ہے
 چمکدی ہے پر نہ کوئی دھار ہے
 جھوٹھا ٹوٹھا کرنا جس نے وار ہے
 رات ادھی آر
 ادھی پر ہے
 میرے واکن مرد ہے نہ نار ہے

ہے منا!
 نہ ہو رگی سوچ کر
 سوچ لگی سنھ لانی
 سے توں تاں سنھ لانی پاپ ہے
 سا ہی تاں زندگی دا باب ہے
 اٹھ،

کہ سارے نیں ساتھی سو رہے
سُنیاں دے شہر سکے بھوں رہے
زندگی اک کام،
دو بے کم بن
ہے مٹا، بے کار ہے، بے کار ہے
اک واڈھو بھار ہے
تینوں مر چھانا ہی بس درکار ہے
رات ادھی آر
ادھی پار ہے
میرے واکن مرو ہے نہ تار ہے
رات ادھی آر
ادھی پار ہے

لُونَاں

دھری ہاٹل پ پ کما یا
لڑ لایا ساڈے پھل کما یا
دس داڑچھراں رُوپ ہنڈا ی
میں پُون دی ماں، پُون دے ہاں دی

میں اوس توں اک چن وڈی
پر میں کیکن ماں او ہدی لگی
اوہ میری گر بھوَن نہ آیا
موکاوے میں دھی و رگی سلوان دی

پتا جے دھی دا رُوپ ہنڈا وے
موکاوے! تینوں لاج نہ آوے
جو لُونَاں پُون توں چا ہوے
چہ ترہین کہوے کیوں جیہہ جہان دی
چہ ترہیں تے تاں کوئی آکھدے
جیکر لُونَاں ویتجے ہاے

پر جے ہاں نہ لہسن مایے
 ہاں لہسن وچ گل کیہ ہے اُپہاں دی
 دوناں ہووے تاں اپرا دھن
 جیئرا ندروں ہوئے سہاگن
 مہک اوبدی جے ہووے داگن
 مہک میری تاں کچک میں ہی جاندی
 جو سلوان میرے لڑگا
 دن بھر چک فائلاں دا تھبا
 شہروں شہر رہوے مت بجھا
 من وچ چینک چاندی دے بھل کھان دی

چر ہو یا اوبدی اچھراں موئی
 اک پورن جم پورن ہوئی
 اوہ پورن نہ جوگی کوئی
 اس دی نظر ہے میری ہاں پچھان دی
 ہو چلیا ہے آتھن ویلا
 آیا نہیں کوئی گورکھ دا چیلہ
 دفتر توں اج گھرا بیلا
 میں پئی کراں تیار کیفے جان دی

دھری ہاں پاپ مایا

لڑ لایا ساڑے پھل مکھیا

جس دا چھراں رُوپ ہنڈایا

میں پُو رن دی ماں پُو رن دے ہان دی

اک سفر

اوہ وی شہروں آ رہی سی
میں وی شہروں آ رہی سہاں
یکائے ریہا جا رہی سی
دور لہندے دی تھک نہنی تے دور
بھل سورت دا بے گملا رہی سی
اوہدے تے میرے وچالے و تھک سی
فیرو میٹوں سیک اوہدا آ رہی سی
یکے والا ہولی ہولی گارہی سی

یکائے ریہا جا رہی سی
دوویں کنڈھے ساتوں جھی سڑک دے
اوہدے بکھاں دانگ پئے سی پھر کدے
جا پدا اسی میل پتھر مے جیاں
سڑک دے پئے دند ہوون ہسدے
پون دلا تھن بیسی وچدا
نالھیاں دے پت پتے سی کھڑ کدے

دیکھ رہے سن ساڈے ولے نامراد
 کاشنی چہ مکمل پہاڑی اک دے
 بیج رہے سن میرے دل وچ سرگھیاں
 لال سو ہے کور او بدی اکھ دے
 دُور اک آتھن داتا راہ کھنڈا
 گنگن دی ہن گھہ تے مسکار ہیاسی
 اک نیانے دے گلابی مکھ اُتے
 کالے تل دے وانگ نظریں آ رہیاسی
 او بدے تے میرے وچا لے فاصدا
 ساڈی منزل وانگ گھسد اجا رہیاسی
 یکے والا ہولی ہولی گار ہیاسی
 یکاٹریا جار ہیاسی

اُفتق دے نیماں بیج گجھ نیلا گودھوں
 کاک دے جیوں بوٹ دے پھنڈے تے لوں
 بخشہ اسی جار ہیامینوں سکوں
 دُور اُس دھوئیں دے اُس جنگل توں پار،
 جار ہیسی اک پنچھیں دی ڈار
 میراجی کیجا کہ میں اس ڈارٹوں
 اچی وقتی ایہ کہاں آوا زمار
 نال آپنے لے چل سانوں وی پار

دُور سے دنیا توں بدھ رہے پرے پرے پر
 دینا سانوں اُس جزیرے تے اُتار
 جتے سکے رات آج دی ایہ گوار
 سیاہ آنھیر اسیا ہی اک سہنی دے وانگ
 میرے دے سر کد ہی آ رہیا سی
 میرا ہتھ ہن اوہدیاں ہتھاں دے نال
 خورے کئی دیر توں ٹکرا رہیا سی
 جیکناں گھکھیاں دا جوڑا کندھ تے
 کچھ دے وچ کچھ پا کے مُسکا رہیا سی
 یکے والا ہولی ہولی گار رہیا سی
 یکا ٹریا جا رہیا سی

مرٹک دے بکھاں تے اُتیاں دی قطار
 مہک اپنے بُو روی سی رہی کھلار
 اُس پلاڈے وچ ابجے تیک
 چنگ رہی سی بچڑیاں دی اک ڈار
 اُہن اوہدے ہتھ میریاں ہتھاں وچ سن
 برف نالوں ودھ سن جو ہٹھڈے ٹھار
 جیکناں پلے دے مونہہ موئی سار
 کمر ہے سن فیروی مینوں پیار
 جدی بھٹری راہ اسماڈی کٹ گئی

کالی بلی واکنٹاں اک کالی کار
 ساڈے مونہہ تے روشنی دی پک مار
 سانوں ساڈی کھیڈتوں گئی دسار
 دیکھ۔ بتی لال جی اس کار دی
 اے جیکن چمک پئی سی ماروی
 جاپدی سی سڑک دے متھے تے جیوں
 کم دونی داپئی دی سرووی
 یاں منی چمکے گلے دے ہاروی
 پون دے پیراں چوہہ ٹھہر مہک دی
 پھل چوہہ ہتھاں وارل کے پار ہیا سی
 جاپد اسی تیز سورج ہاڑدا
 ساڈیاں تلیاں چوں چڑھدا آ رہیا سی
 سیک وودھدا جارہیا سی
 یکے والا ہولی ہولی گارہیا سی
 یکاٹر دا چارہیا سی

آ رہی سی تیز سناں دی آواز
 تال وچ سی جھنکد اکیکے داساز
 ساز چوں اک اُبھر دی ایسی آواز
 بجلی دے کھنپیاں چوں جس طرحاں
 نکلے ہوند یاں کن داسندے آواز

پر نہ آؤ نہ سمجھ دے وچ اس دواز
 سمجھ دے کہ ہے پریتاں دی آواز
 اڈ رہے میں یاں کہ لا ماں وچ جہاز
 جگت دے پاپاں توں چو کے سمجھ دے
 ہو گئے یاں دیو تے سارے ناراض
 ہتھ ساڈے اک دی اس کھینڈ توں
 اے تیکن وی نہیں سن آئے ہزار
 آ رہی سی تیز سہاں دی آواز
 چھٹند اسی جا رہیا کیے داساز
 اوہدے پنڈ دی اُچی مسجد دامنار
 اس انھیرے وچ وی نظریں آ رہیا سی
 اوہ تے اوہدے نال اوہدا ہتھ وی
 میرے ہتھاں چوں نکل کے جا رہیا سی
 اوہدے ہاتھوں اوس دایں ہن گراں
 لکھا کہ کھان ٹوں جیوں آ رہیا سی
 کیے والا خورے کیہ گر لارہیا سی
 بے رحم، گھوڑے ٹوں اک جلا دو انگ
 اُچی اُچی تیز چھ نٹے لارہیا سی
 دور اُچی چغل اک چچلا رہی سی
 سارا راہ اس چغل دی آواز نال،
 لکھا کہ نیند وچ برڑا رہیا سی

سارا ایکٹھن کسے تازا مرے
 جانوردا کرنگ نظریں آرہیاسی
 دورلہندے دی خشک ٹہنی نوں بہن
 تاریاں دا گھسن چھیا بس کھا رہیاسی
 دیویں دی بوء چٹھن میرا گراں
 ذوروں قبرستان نظریں آرہیاسی
 دل میرا اڈوے پھرا رے وا کناں
 ہر گھڑی بچھے نوں ٹریا جارہیاسی
 یکے دا خورے کیہ گراں رہیاسی
 بے رحم، گھوڑے نوں اک جلا دوا نگ
 اچی اچی تیز چھ نئے لا رہیاسی
 یکا ٹریا جارہیاسی
 یکا ٹریا جارہیاسی

سکلی گر

میں سکلی گر، ہاں سکلی گر
نہ کوئی میرا دلش نہ نگر
نہ کوئی میرا گھر
میں سکلی گر، ہاں سکلی گر

زندگانی دے خاں دی گند
لے کے شہر شہر میں پھر یا
پیٹ دی اگ بجھ وں جوگا
پر کوئی رزگار نہ ملایا
سے دے بچ دیاں پیڑاں تے
ہوں ہولی رہیا میں ٹریہ
پر فکر اں دارنگ نہ گھریا
ہُن میٹھوں نہیں جاندا ٹریہ
نہ ہی چکھے جاندا اے مڑیا
ہُن تک شاید ہڈی ٹھوہری
میری اماں گئی ہوئی سر

بھیا ہوتی میرے پونے
اپنی دھلی لٹی یوگ کوئی ور
ہن نہیں مینوں کوئی وی ڈر
ہے میری جتنی چھتا نہ کر
کیہ ہو یا جے ہاں سکلی گر

کیہ ہو یا جے بھل چکا ہے
مینوں میرا گل قہیلا
لکھ پہڑاں توں بھارا ہے
زندگانی داس واجیلا

اس توں وی ودھ بھارا ہوندا ہے
جیون لٹی روزگار وسیلا
کیہ ہو یا جے روٹی خاطر
میرے نئی نہیں سبھے گئے مر
میں زندگی نوں پلو او اکن
لاش کسے داسوڈھا پھڑ کے
جانا ہے تر، جانا ہے تر
ہے میری جتنی چھتا نہ کر
کیہ ہو یا جے ہاں سکلی گر

ہے میری جتنی او کیہ کہ تیری

دوونی ورگا لہندے ولے
 رکیکن تھو ہراں دے پھل ہیا
 پیلا سورج ڈوب رہیا ہے
 جیکن سوا میری اماں دا
 تازا بل کے بجھ رہیا ہے
 بدل تیری ساڑھی ورگا
 رنگ فضا وچ اُڈ رہیا ہے
 جی! آخر عشق اسا دا
 داہوا ہی تاں پگ رہیا ہے
 میرے ویڑھے چاندی دا
 اک ٹونا آخر اُگ رہیا ہے
 کیہ ہویا جے جند میری دا
 پیلا سورج ڈوب رہیا ہے؟
 آخر اک دن سک ہی جانداے
 ہر زندگی داہر ڈونگھاسر
 آخر بدل اُدھی جانداے
 اک پل مدو پل یاں دو دن ور
 کیہ بھینرا ہے
 عشق جے میرا
 تیرے توں رزگا ردارا ہے؟
 پر میرا سوکھاتاں ساہ ہے

تینوں دی گجھ میرا لہ ہے؟
ہے میری جتنی چھتا نہ کر
کیہ ہو یا جے ایں رسل گر

ہے میری جتنی، ٹوں سمجھیں گی
میں مدد پی کے بولی جانداں
کا مہ تیون دی چھاں جیسے
تیرے وال ورو لی جانداں
کچیاں ریتاں جیسے بلہ سو ہے
اپنے ساہوچ گھولی جانداں
ہو سکدا ہے جل ماتر
کوئی اس گل وچ سچائی ہووے
روزوے کو لھو گئے واکن
اج دی من وچ سئی ہووے
جسم تیرے دی بھنی خشبو
اج دی مینور بھائی ہووے
فرومی ہوش ہے جتھوں ٹیکن
اج میرا نگ انگ پیا ٹھردائے
اج تیرے پر میشر کولوں
پاپی پیٹ پیا ہوں ڈردائے
اج میں اکیں سوچ رہیا ہاں

جیوں زندگانی دے تھیں ہاں اُتے

اپنے غم والو ہاں کھدے

کا لے لہو نوں تھکدے تھکدے

اپنی بُڈھی اماں وا کن

میں وی چھیتی جانا ہے مر

میرے ئی نہیں بند ہو جانے

تیری رحمت دے وی در

پرٹوں بجنی چق نہ کر

ہنس ہاں، کھنہاں وچ ساہس ہے

لہھتی لں گا ہو ر کوئی سر

کیہ ہو یا جے دیش نہ مگر

نہ کوئی میرا گھر

کیہ ہو یا جے ہاں سسکی گر

ہمدرد!

میرے ہمدرد!

تیرا خط مل گیا

تیرے جذبات دی اک مہک

والیہ غنچہ

میرے احساس دے ہوٹھاس تے

ایویں کھڑیا

ہزاری جویں

سوختی کسے نارواہنمن

پر کھم وار

کسے کامی نوں ہوئے بُجیا

میرے ہمدرد!

تیرا خط مل گیا

میرے ہمدرد!

ہمدردی تیری سرمستھے

فروئی

ہمدردی توں مینوں ڈر لگداے

”ہمدردی“

پوشاک ہے کسے پہنے دی

”پینا“

سبھتوں وڈا مہنا جگ والے

چھوڑے ہتھیں اُلیکے

نیں توں ایہ اکھر

اوہناں ہتھوں توں میرے سوسوہتمن

میں نہیں چاہوندا

تیرے ہوشیاں دے گلاب

رستی سُو ہے

بڑے شوخ تے تیز اپنی نیں جو

میرے ساہاں دی بدبوچ

سدائے گھمن

میں جانداں

تیرے خطبچ

تیرے جسم دی تشبوہ ہے

اک سیک ہے، اک رنگ ہے

ہمدردی دی چھوہ ہے

ہمدردی میری نظرچ

پر کیہ آکھاں؟

بے حس ہے کام دے

پنہڈے داہی کوہ ہے!

میں جانداں

میں جانداں، ہمدرد میرے

زندگی میری

میری تاں متری ماں ہے

فروہی ہے بڑی پیاری

ایہدے جٹھی چھاں ہے

کیہ غم جے بھلا؟

لمے تے ایس چوڑے جہاں وچ

اک ڈرہوی نہ ایسا

کہہ ہوں آپنا کہلاں

کیہ غم

جے نصیبی نہ

پچھی داوی پر چھاواں

اس عمر دے صحرائ

جہدی چھاویں ہی پہلاں

تیرے کہن مطابق

جے تیرا ساتھ ملے مینوں

کیہ پتفرہ وی نہ

دنیا ج مبارک تھیواں

میرے ہمدرد!

زندگی تیری سر متھے

میں تاں چاہوںدا ہاں

زندگی دا زہر

کھا ہی پواں

میرے ہمدرد!

تیرا خط ملیا

میرے ہمدرد!

تیرا خط ملیا

شکرا

مائے! فی! مائے!
 میں اک شکر لپ رہنا یا
 اوہدے سرے کفنی
 تے اوہدے پیریں جھنجھر
 تے اوہ چوگ چلیں آ یا
 فی میں واری جاں!

اک اوہدے روپ دی
 ڈھپ تکھیری
 دو جامہ کلاں دا ترہا یا
 تیجا اوہدے رنگ گلابی
 کسے گوری ماں دا جاپا
 فی میں واری جاں!

نینیں اوہدے
 چیت دی آ تھن

اتے زلفیں ساون چھایا
ہوٹھاں دے وچ کتیں دا
کوئی دیہوں چڑھنے تے آیا
فی میں واری جاں!

ساہواں دے وچ
بھل سویاں دے
کسے باغ چمن والا یا
دیہیں دے وچ کھپڈے چھتر
بھڑاں نال تہا یا
فی میں واری جاں!

بولال دے وچ
پولن پرے دی
فی اوہ کونلاں دے ہمسایہ
چٹے دند جیوں دھانوں بگلا
تاڑی ماراڈایا
فی میں واری جاں!

عشق دا
اک پلنگھ نواری

اساں چا نیاں وچ ڈا ہیا
تن دی چادر ہو گئی میلی
اُس پیر جاں پلنگھے پیا
فی میں واری جاں!

دُکھن میرے
نیناں دے کوئے
وچ بڑ بنجواں وا آیا
ساری راست گئی وچ سوچاں
اُس ایہ کیہ ظلم مایا
فی میں واری جاں!

صبح سویرے
لے فی وٹنا
اساں مل مل اوس بُہایا
دیہی وچوں نکلن چنگاں
تے سناڈا ہتھ گئے گم لایا
فی میں واری جاں

پجوری گھٹاں!
تے او اکھاندانا ہیں

اوہنوں دل داس کھوایا

اک اُڑی ایسی ماری

اوہ مڑو پتیں نہیں آیا

فی میں واری جاں!

مائے فی مائے!

میں اک شکر لیا رہنایا

اوہدے سرے کلفی

تے اوہدے پیریں جھانجھر

تے چوگ چگیندا آیا

فی میں واری جاں!

اک شام

اج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
میتوں میرے وانگ ہی
مایوس نظر آئی ہے
دل تے لگھیا ہے
ہوں دا احساس
قبوا خانے چ میرے نال
چلی آئی ہے
اج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
میتوں میرے وانگ ہی
مایوس نظر آئی ہے
اج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
میتوں اک ڈین
نظر آئی ہے

جو میری سوچ دے
سویاں ج کئی وار
میتوں نگلی الف
گھمدی نظر آئی ہے
انج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
قبو خانے ج میرے نال
جی آئی ہے

انج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
پا تو سپ کوئی
مینوں نظر آئی ہے
جو اس شہر سپیرے دی
حسیں قید توں چھٹ کے
مار کے ڈنگ کیجے تے
ہئے آئی ہے
انج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
قبو خانے ج میرے نال
جی آئی ہے

اج دی شام
 ایہ گو لے کہوتر رگی
 لمو بے دی
 ناز نظر آئی ہے
 جہدی مانگ چوں زرداری نے
 ہائے پوئجھ کے سندھو
 افریقادی ولینرتے
 کرو دھوا بٹھائی ہے
 اج دی شام
 ایہ گو لے کہوتر رگی
 قہوا خانے چ میرے نال
 چلی آئی ہے

اج دی شام
 ایہ گو لے کہوتر رگی
 ایسے منحوس
 تے بد شکل شہر آئی ہے
 جہڑے شہر چ
 اس دودھ ملے قہوے دے رنگ دی
 معصوم کن دورگی
 محبت میں گتوائی ہے

اج دی شام
ایہ گو لے کبوتر رگی
میںوں میرے وانگ ہی
مایوس نظر آئی ہے
دل تے ے گھٹیہ ہے
ہوں دا احساس
قہوا خانے چ میرے ٹال
چھی آئی ہے

رہ رہا

میتھوں میرا رہا، ووڈا
میں نہت گوک رہیا
میری جھولی اکو ہوکا
ایہدی جھولی اتھاہ

بال ورے عشق گواچا
زخمی ہو گئے سہاہ
میرے ہوٹھس ویکھ لئی
ہٹھناں دی ہون ہٹھاء
جد چٹمن میرے درتے کھڑیہ
اک ادھے واری آ
مُرد اوہ بھل کدے نہ لکھیا
ایس دراں دے راہ

میں اونہوں نہت اڈنیکن بیٹھس
تھکيا اوسیاں پ

میںوں اوہ تہمن نہ بہوڑیا
میں تہمنوں دے ون گاہ

اوہ تہمن میرے ہان دا
وچ لکھ سورج دا تاء
جہڑا سا میں چپتر کھیڈ دا
میںوں اوس تہمن دا چاء

پر دہی تہمن مینڈیا
کدے وطنیں پھیرا پ
کتے سچا پر ہاتینڈا
میتھوں جھوٹھانہ ہو جا

بر ہادی لو بھی کام دا
ایہدی ذات کدات نہ کاء
بھاویں ہر ہاء ربوں وڈڑا
میں اچی ٹوک رہیا

تتھ پتر

ایہ اک بڑا پرانا
میلّا تتھ پتر
سمے دے رُکھا
بیلا ہو یا ایہ پتر
سُون گئے
سُون گئے عیسیٰ وانگ نک رہیا
ذہن میرے دی
واوی وچ ہے بھٹک رہیا

اوہ دن بہوں وڈ بھاگا
جد کے ساگروچ
آدم سے کسے پتر
امو بے جنم لیا
پراوہ دیہوں نکرما
جد اُس آدم دی
چھوٹی پھل سے دا

ہوتی خیر پیا
 دیکھ دیکھ مجھ پر
 میں ایسے سوچ رہیا
 سما آوارا راتا
 در در بھٹک رہیا
 دُھٹھے بڈکھان لٹی
 موبھی ترس رہیا

سما پرانی نار
 تے یاں فر فرغی ہے
 پہلی رات ہنڈائیاں
 لگدی چنگی ہے
 دوجی رات بتائیاں
 لگدی گندی ہے
 تہجی رات بتائیاں
 ہوندی بھنڈی ہے

پر اپے سنگ
 دنیا دے ہر ذرے ٹوس
 اک ادھ گھڑی
 ضرورتاؤنی پیندی ہے

کدے حرامن تک کے
نہ ایہ ہندی ہے
عمر دی باری
کھول کے اس جہان ولے
کامن میلی نظرے
تکدی رہندی ہے

ساکاں داہن
ایہ رمت بدلد اہے
جھوٹھے، سوہنے کام ج متے
عاشق وانگ
مٹھیاں کر کر گاراں
سافون پھلدا ہے
مان کے چمن
اک دو ایس حیا قی دے
بھل جاند اہے
فرند ویرٹھے وڑ دا ہے
ساکال داہن
ایہ رمت بدلد اہے

ایہ جوڑ لہ انا

میلا تھ پتر
 سے دے رکھدا
 پیلہ ہو یا اک پتر
 سونی لگے
 عیسیٰ واکن لٹک رہیا ہے
 ذہن میرے دی
 سنجی اجڑی واوی وچ
 سدا اک
 ٹھکرائی ہوئی جی واگ
 چڑاں سٹھی
 برہن واکن بھٹک رہیے
 ایہ اک بڑا پرانا
 میلا تھ پتر
 ایہ اک بڑا پرانا
 میلا تھ پتر

وینس دہشت

ایہ جی وینس دہشت ہے
کام دیوتا اس دلہت ہے
مصری اتے یونانی دھرماں،
دیج ایہ دیوی بھتوں مکھ ہے
ایہ جی وینس دہشت ہے

کام جو بھتوں مہا بلی ہے
اس دی ماں نوں کہنا نگی
ایہ گل اُکی ہی نہ چنگی
تیری اس تاں جی اُتے
سچ کتھیں تاں مینوں دکھ ہے
کام خدا توں دی پرکھ ہے
ایسے دی ہے بخش ہوئی
تد تے حسناں دی جو رت ہے
ایسے نے ہے پ وڈنا
خون میرا جد تینڈھی لکھ ہے
ایہ تاں وینس دہشت ہے

کھڑپ مٹی دی ایہ بازی
 چنّی دُھکلی جیوں تازی
 کامِ حُسن دا اک سنگم ہے
 کامِ حُسن دی کتھاندا
 کوئی المست جہیا جنگم ہے
 تیرا اس نوں ٹنڈی کہنا
 سچ پتھیں تاں مینوں غم ہے
 کام بنا ہے میری جتنی
 کاہدے ار تھ جے چلد اوم ہے!
 کام ہے شوجی، کام برہم ہے!
 کام ہی سمجھتوں مہ دھرم ہے!
 کام توں وڈا نہ کوئی سکھ ہے!
 کام توں وڈا نہ کوئی دکھ ہے!
 تیری اس نا سگھی اُتے
 ہے میری جتنی! مینوں دکھ ہے
 ایہ تاں ونیس ماں دا اُست ہے

وکھ کے بت نوں کیہ ہو یا ہے؟
 ایوں لگدا ہے جیوں مریا ہے
 ساتھوں کوئی پاپ ہو یا ہے
 سارے دیوے جھب بکھاوے

اس نول تھوڑا پر انہہ ہنادے
اس دے مکھ نول پر انہہ بھنوادے
یاں اس تے کوئی پردیا دے
اس دے دل وچ وی کوئی دکھ ہے
اس نول حالے وی کوئی بھکھ ہے
بھاویں کام الیس دلہنت ہے
مصری اتے یونانی دھرماں
وچ ایہ بھاویں سبھ توں مکھ ہے
بھاویں دینس ماں دلہنت ہے
بُت نے آخر رہناہنت ہے
کام خدا توں وی پر مکھ ہے

سیما

دینک اخبار دے
انچہر تھم پنے تے
میری محبوبی
تصویر چھپی ہے
ایس تصویر ج
گجھ گورے ودیشی بچے
تے اک ہو راہ دے نال
کھڑی اس دی سکھی ہے
تصویر دے پیریں
ایہ عبارت دی ہے جھا نچھر
ایہ کڑی
پہلی پنجابن اوہ گڑی ہے
جہڑی پردیس توں
شگیت دی دوپالے کے
پتھر ورھے پچھوں
جوان دلش مڑی ہے

ہاں ٹھیک کہیا، ٹھیک کہیا
 ایہو اوہ گوی ہے
 ایسے ای گوی خاطر
 میری زندگی تھڑی ہے
 ایہو ہے کڑی
 جس ٹوں کمیرے گیت نیں روندے
 معصوم میرے خواب وی
 آوارا نیں بھوندے

ایہو ہے گوی
 اکثر میرے شہر جد آؤندی
 ہر وار جدوں آؤندی
 تن پھل لیاؤندی
 گلدان چ تن پھل جدوں
 ہتھیں اوہ سجاؤندی
 مسکا کے تے انداز چ
 کچھ ایہاں اوہ کہندی
 اک پھل کوئی سانجھ
 تیرے ناں دا، میرے ناں دا
 اک پھل کوئی سانجھ
 کسے پیو دا، کسے ماں دا

اک پھل میری نگھ دی
 سیماد سے ہے ناں دا
 ہاں ٹھیک کہیا، ہاں ٹھیک کہیا
 ایہو اوہ گوی
 پہلی پنجابن اوہ گوی ہے
 جہڑی یردیس توں
 سنگیت دی ودیا لے کے
 چھوڑے پچھوں
 جواج ویش موی ہے

ایس تصویر
 اک گوری پھی پھی
 میری محبوبہ دی
 جس چچی ہے پکڑ رکھی
 اوس دی شکل
 میرے ذہن چ ہے آتھی
 اکیں لگدا ہے
 ایہ میری اپنی دھی ہے
 میرا تے میری بیلن
 دے پیار لہو دا
 ایس دھرتی تے بجانیا

کوئی سانجھا ہی ہے
 میری بیڑا دی مریم دے
 خاں دا مسخ ہے
 مدت توں چہدی خاطر
 بے چین میرا جی ہے
 ہاں ہاں ایہ میری
 اوہو ہی سہا دھی ہے
 کوئی ہو رہیہد ایو ہے
 ایہد انم کیہ ہے
 ہاں ٹھیک کہیا، ٹھیک کہیا
 ایہ اوہ گڑی ہے
 پہلی پنجا بن اوہ گڑی ہے
 جہڑی پردیس توں
 سنگیت وویا لے کے
 چھوڑے پچھوں
 جواج دلش خڑی ہے

اجنبی

اے جتناں میں ہاں اجنبی
اے جتناں توں ہیں اجنبی
تے شاید اجنبی رہاں گے
اک صدی یاں دو صدی
نہ تے توں ہی اولیا ہیں
نہ تے میں ہی ہاں نبی
ایہ آس ہے اُمید ہے
کہ مل پواں گے پُر کدی
اے جتناں میں ہاں اجنبی
اے جتناں توں ہیں اجنبی

میرے ئی ایہ رس بھری
تیری ملوک مُسکوی
کسے وہاں سیوکا
دی مُسکوی دے واگک ہے
اے جوی جس جچ جانداں،

کہہ اسنادی کا نگ ہے
 میں جانداں، میں جانداں
 میرے سَ تیری وفا
 اے جوی اک سوانگ ہے
 اے جوی اک سوانگ ہے
 میرے اشیئے جسم دی
 اے جوی تینوں مانگ ہے
 جہڑا کہ تیری نظر وچ
 فقی رسالے وانگ ہے
 صفحہ صفحہ پھر ولنا

جہڑا ہے تیری دل لگی
 سے نوں سچھ مار کے
 جے مل جائے گھڑی کدی
 کام دا ہاں میں سگا
 تے کام دی ہیں توں سگی
 اے جتاں میں ہاں اجنبی
 اے جتاں توں ہیں اجنبی

اے جتاں ساڈا عشق
 اوس کھڑی دے وانگ ہے
 کام دے سواڈ پھوس

ہو جائے جو حاملہ
 تے کھڑے توں مار کے
 بنا لوے جو یں غذا
 تے کھا جائے اوہ کا مٹی
 گلے چھڑی سواوا
 ہے کا مٹی، ہے کا مٹی
 مینوں نہ کھا، مینوں نہ کھا
 مینوں پچا، مینوں پچا
 واسطائی، چیمہ توں
 ایہ خون دانہ سواوا پا
 دور ہو کے بہ پر انہہ
 نہ کول آ، نہ کول آ
 اے جتاں میں ہاں اجنبی
 اے جتاں توں ہیں اجنبی

تیرے گلے تھیں وٹمٹ کے
 ایہ سوں رہیا جو ہال ہے
 چھری ہے سکا ردی
 جو کر رہی حلال ہے
 ایہ کہن نوں توں ٹھیک کہ
 تیرا میرا ہی لال ہے

جے سوچے تاں سوچے
 تینوں سد یوی مردوی
 میں جانداں کہ بھال ہے
 ساڈی وفانوں گالھ ہے
 زندگی بتاؤن دی
 چھی اسان نے چال ہے
 مینوں سد یوی ناروی
 توں جاندی ہیں بھال ہے
 ہے ٹھیک فروی وگ رہی
 ہے رشتیں دی اک ندی
 ملمعیاں وی میں اچ
 ملمعیاں دی توں شبیہ
 نہ وفاد میں سگا
 نہ وفادی توں گگی
 اچے تاں میں ہاں اجنبی
 اچے تاں توں ہیں اجنبی

ہے ٹھیک ہے کہ تیری میری
 اچے کوئی پہچان نہیں
 اچے تاں استوں آپنے ہی
 آپ دی پہچان نہیں

اے انجیل دیدتے
 قرآن دی پہچان نہیں
 گوریاں نوں سوم دی
 اے کوئی پہچان نہیں
 منگولیا دراوڑاں نوں
 آریاں نوں مان نہیں
 اے تہاں دس نیں اجنبی
 اے دماغ اجنبی
 اے تہاں گل جہان
 ساڑے وانکنا ہے اجنبی
 تے شاید اجنبی رہاں گے
 اک صدی یں دو صدی
 اک آس ہے امید ہے
 کہ مل پواں گے پرکدی
 اے تہاں میں ہاں اجنبی
 اے تہاں توں ہیں اجنبی

شکر اند

پوہ مہینا
سردایہ بستی پہاڑی
سج ٹھنڈی رات دے اتم سے
میرے لاگے
میری ہمدردن دے وانگ
سوں رہی ہے
چاننی دی جھنڈ ماری
ہو بہو چنے کیوتر واکناں
گنگدھی تے سون کھہاں ٹوں کھلاری
پوہ مہین ہمدایہ
بستی پہاڑی
ایہ میری واقف
تے ہمدردن وانگھر
دس سچ اج دی رات
میں ایہ ہے گزاری
جس دی صورت
چیت دے سورج دے وانگ

نیم نکھی دودھیا ہے گل اناری
 پوہ دی سنگراند دے پر بھات ویلے
 نتری مندر دی چرنا مت دے وانگ
 ٹھنڈی ٹھنڈی
 جی مٹھی تے پیاری
 سو رہی ہے مہک ہوٹھاں تے کھلاری
 اُف!

کئی ہو رہی ہے برف پاری
 ایس بستی دی ٹھری ہوئی نکلی
 نگھ رہی نہ
 کتے وی کوئی انگاری
 چو ہیں پاسیں
 زیر موہری برف دا
 مون ساگر ہے پسر دا چارہیا
 میرا دل، میرا جسم، میرا ڈہن
 برف سنگ ہے برف ہوند چارہیا
 دُور کا

رکھ لہا چڑھدا
 شیشیاں توں پار جو اُٹھلا رہیا
 مینوں بستی دی
 بلوری پتلی وچ
 سول وت چھیا ہے نظریں آ رہیا

اُف!

ایہ مینوں کیہ ہوند جا رہیا؟

میرے خواب دی سہر ڈجیر وچ

میری ہمدردن دا کجی رگری ہیا

سُت ایند اجسم ہند جا رہیا

ہم ماٹو دا ٹک چلیا آ رہیا

کون دروازے نوں بے کھڑکار ہیا؟

شاید ہم ماٹو بے ٹریا آ رہیا

بے دیا! بے ہوشیا!

گجھ ہوش کر

نہ تے کوئی آتے نہ ہی جا رہیا

ایہ تاں تیرا وہم تینوں کھا رہیا

ایہ تاں ہے

اک تیری ہمدردن دا گھر

سوچ کر، گجھ سوچ کر، گجھ سوچ کر

اوہ تاں پہلاں ہی

امانت ہے کسے دی

توں تاں ایویں دین گلا پار ہیا

ریشمی جے وگ رہے وہدے سواں تے

نظر میلی کس لئی ہیں پار ہیا؟

اوہ تاں مندردی ہے گچی پون ورگا

سواڈ ٹلسی دا

جہدے چوں آریہا

ہے منا!

گجھ شرم کر، گجھ شرم کر

توں تاں اکائی

شرم ہے لاه ماری

ہوں دے جے سُن ہو جائے جسم تیرا

ہوں دے جے سُن ہو جائے عمر ساری

توں تاں دھرتوں غم دی اک سنگراہد ہیں

کر نہ ایویں

مُو رکھا توں نظر ماڑی

بھہم ردی چوں نہ

کو جھی چنگاڑی

دیکھ تیرے توں وی ودھ کے سرد ہے

فرو وی ہے کئی حسین

بہستی پہاڑی

سُخ ٹھنڈی رات دے آتم سے

میرے آگے

میری ہمدردن دے وانگ

سو رہی ہے چاقتی دی بُھعب ماری

پوہ مہینہ ہمدایہ

بہستی پہاڑی

بہروپیے

شام

اج دی ایہ شام

میرے گھر وچ پئی گھمدی ہے

پُپ پُپ تے ویران

کسے ہنرے رکھ دے اتے

ال دے آ لھنے وانگ

گم سُم تے سنان

شام

ایہ اج دی شام

ایسی ہے جس شام توں آخر

میں گھر کہ کے کیہ لینا سی

ایہ کم بخت سویرے آؤندی

جیکر اس نے دی آؤنا سی

ایہدے نالوں تاں چنگا سی

قہواخانے دی بکھل وچ

کافی دے دو گھٹ بکھل کے

سگرٹ دھکھا کے بد رہناسی
مریدھ مچھی جیہیا کڑیاں
دیکھن خاطر سڑکا آتے
یاراں دے سنگ بھوں لیناسی
تھک ٹٹ کے تے سوں رہناسی
گھر رہ کے میں کیہ لیناسی؟

ساوی کئی چندری شے ہے
کسے پرانے عملی واکن
دن بھر پی کے ڈوڈے سوہرا
گلیاں تے بازاراں دے وچ
اپنی جھوک چ کر پیا رہندائے
نہ گچھ سندائے، نہ گچھ کہندائے
نہ کتے کھڑدائے، نہ کتے بہندائے
اس ہندو دے جان وچ حالے
ینگاں چیڈا اک پل رہندائے

کالیاں کالیاں جیہیاں جیہیاں
میرے ہتھ گھڑی دیاں سونیاں
میری پک وچ لے لے
کنڈیاں واکن تڑیاں ہونیاں

ہفتیاں ہفتیاں بھج بھج مویاں
دن بھر سے دے گھو ہے اُتے
بیلاں واکن جوئیاں ہوئیاں
غم دے پئی سنگ سخن لئی
میرے دل دیں بھر روئیاں
اج دیاں شاماں ایویں لگیاں

رب کرے بدبو دی ڈھیری
جھپتی جاوے جھپتی جاوے
یاں رب کر کے بہور وچی
چوراں دے سنگ ادھل جاوے
یاں کوئی ایسا متر چلے
ایہ کم بخت بھسم ہو جاوے
اک منحوس نے خورے کد تک
میرا ذہن ہے چندے رہنا
میں تاں ہو رکے سنگ راتیں
چھن بال روم ہے جانا

بیہا خون

خون

بیہا خون

میں ہاں بیہا خون

بکی عمرے بھوگ لنی

اساں سے چمناں دی ہون

پہلا چمن ہال ور یے

ٹرساڈے در، یہ

اوہ چمن مٹی دی بازی

دو پل کھیڈ گولیا

دو چا چمن جو سانوں جویا

اوہ ساڈے پیچ نہ آیا

اس گروں سے چمن جویا

پر ہو نہیں نہ لایا

مزد نہ پپ کمایا

پر ایہ کیہا اج دا چمن
 گل ساڈے لگ روپ؟
 ہوٹھاں دی دلیز سیوگی
 تے چان جس چویا
 ایہ چمن ساڈا آجن دسدا
 ایہ ساڈا محرم ہو گیا
 ڈوٹکھی ڈھاب ہجر دی ساڈی
 ڈب آئی آ، ڈب موئی آ
 ساڈا تن من ہر یا ہو ی

پر ایہ کیہا کودل پر چاوا
 پر ایہ کیہا سکون؟
 میں ہاں بیہا خون
 خون
 بیہا خون
 ہاشے نوں اک تتلی ہنا
 ایہ ہے مرا جنون
 ہاں وریسے جہڑا مر یا
 اس پتھن دی ون
 مرک کے وی کرنہ سکدا
 پوری بیہا خون

بھاویں ایہ برہمنڈوی پھوے

یاں اُرون ورون

ایوی کجوں

میں حالے تازے داتا زرا

سمجھے میرا خون

نکی عمرے مان لئی

جس سے چٹمن دی جون

خون!

بیہا خون!

میں ہاں بیہا خون!

میل پتھر

میں میل پتھر ہاں
میرے متھے تے مین پکے
ایہ کالے برہوں دے چار اکھر
میرا جیوں گچھ اس طرحاں ہے
جس طرحاں کہ کسے گراں وچ
تھوہراں ملے اُجاڑو میرے چ
رہندا ہووے ملنگ فقر
تے جو ٹھے نکاں دی آس لے کے
دن ڈھلے جو گراں چ آوے
تے دن بلایا ہی پرت جاوے
او۔ لکھ، کہ کسے تے مار چکر
میں میل پتھر، ہاں میل پتھر

میں زندگانی دے کالے راوے
ایسے بے حس پڑا تے کھڑا
جتھے خاباں دے غیلے رکھاں چوں

پون پیلی جی وگ رہی اے
 تے دور ول دی مایوس واوی ج
 اگ ستویں دی مکھ رہی ہے
 کدے کدے کوئی غماں دا پنچھی
 پراں نوں اپنے ہے پھڑ پھڑا
 تے عمر میری دے پیلے عرشوں
 کوئی ستارا ہے ٹٹ جانا
 تے چاندی ونا کوئی خاب میرا
 سسے وائبریل ہے ٹک جانا
 وہندے وہندے ہی نیپے خباں
 واسارا جنگل ہے سک جانا
 فیروں دی مایوس واوی ج
 تلخ گھڑیاں دے زرد پتر
 اُچی اُچی پکار دے نیں
 میں میل پتر ہاں میل پتر
 اوہ جھوٹھ تھوڑا ہی ۰ ردے نیں
 اوہ ٹھیک ہی تاں پکار دے نیں
 میں میل پتر ہاں میں پتر
 میرے پیراں دے نال کھندی
 اک سڑک چاندی ہے اُس شہر نوں
 شہر جس دے حسین محلاں ج

عشق میرا گواہ ہے
 شہر جس نوں کہ عاشقاں نے
 شہر پر یوں دا آکھیا ہے
 شہر جس دی کہ ہر اک گلی
 ہائے اگیت ورگی ٹہار دے ہے
 شہر جس دے حسین پٹاں بچ
 رات شبنم گوار دی ہے

تے ہو رد و جی کوئی سڑک چاندی ہے
 میرے پیراں چوں اُس شہر نوں
 شہر جس دی کہ پاک مٹی
 دا خون پی کے میں جنم لیتے
 شہر چندیال کہ دھنیاں چوں
 معصومیت دا دھ پٹائے
 شہر جس دے بے رنگ چہرے نے
 جھڑپاں دے میں جھاڑ پھیلے
 شہر جس دے کہ سینے اندر
 میں غربتاں دے پہاڑ پھیلے
 شہر جس دے حسین بنیاں دے
 دوویں دیوے ہی دس چکے میں
 شہر جس دے جنازیاں لئی
 خریدے کفن دی وک چکے میں

تے ہو رتھی کوئی سڑک جاندی ہے
میرے پیراں چوں اس شہر ٹوں
شہر چہدیاں ملائم سڑکاں تے
جا کے کوئی کدے نہیں مڑوا
تے سمجھتا ہے جاندا

تے ہو رتھی کوئی سڑک جاندی ہے
میرے پیراں چوں اس شہر ٹوں
شہر جس دے کہ کالے باگاں ج
صرف آساں دی ہی پون جاوے
کدے کدے ہاں اوس جو چوں
گجھ اس طرحاں دی آواز آوے
او میل پتھر! او میل پتھر
آباد کرنے میں ٹوں ہی رکڑ
ٹوں ہی دھرتی دا کو جھورھتا میں
ٹوں ہے کرنی فضا معطر
ٹوں ہی سیجاں ٹوں ماننا ہے
سوں کے پہلاں توں ویکھ ستر
پر میں تھیتی ہی سمجھ جانداں
ایہ میرے خاں دا شور ہی ہے
جو لا رہیا ہے ذہن ج چکر

میں سمجھدا ہاں میں سمجھدا ہاں
میں میل پتھر، میں میل پتھر

میرے متھے توں آؤن والے
ایہ لوک پڑھ کے کہیا کرن گے
ایہ اوہ وچاری بد بخت روح ہے
جھڑی کہ ہرناں دے سبگاں اُتے
اداس لکھیاں نوں پھڑن خاطر
عمر ساری چڑھی رہی ہے
ایہ اوہ ہے جس نوں
کہ ہٹھ دے بھلاں دی
مہک پیاری بڑی رہی ہے
ایہ اوہ ہے کہ جس نوں نکلی عمرے
اڈا کے لے گئے غماں دے جھکھڑ
وفا ہے سو بے میل اُتے
اوہ میل پتھر ہے، میل پتھر
ایہ ٹھیک ہی تے کہیا کرن گے
میں میل پتھر ہاں میل پتھر
میں اوجھدا ہاں کہ اس چوراہے توں
میتوں کوئی اکھاڑ دیوے
تے میرے متھے دے کالے اکھراں تے

کوٹ پکونے دا چڑھ دیوے
 یاں اگ فرق دی ونے دیوے
 وچ چوراہے دے ساڑ دیوے
 میں سوچدا ہاں جے کھل جاوے
 ایہہ نہی دے کالے لنگر
 میں سوچدا ہاں جے بدل جاوے
 میری قسمت دے سبھ بخت
 میں منکھنا وانا منکھاں گا
 اپنے گیتاں دے سون چھتر
 میں میل پتھر ہاں میل پتھر
 میرے متھے تے بین پکے
 ایہہ کالے ہوں دے چارا کھر
 میں میل پتھر ہاں میل پتھر

برہاتوں سلطان

”برہاہ ہا“ کہیے
برہاتوں سلطان
دس تن پر ہذا پیچے
سوتن جان مسان“

اسیں سبھ برہا گھر مندے
اسیں برہاوی منتان
برہا کھائیے برہا پائیے
برہا آئے ہنڈان

اسیں سبھ برہا دے مند ریں
دھکھدے دھوف مسان
بن برہا ٹمر سنگدھیاں
سبھے ہنسا جان

برہا سیتی اہجیا

ایہ دھرتی تے آسمان
برہا سیتی سورج جمن
دیہوں پئے گیرے کھان

میں وڈ بھاگی تیر لہ ہا
لڑکا میرے آن
بن برہا تھیندی ٹھیکری
کسے اجڑے قبرستان

اج سبھے دھرتیاں میریاں
تے سبھے ہی آسمان
اج سبھے رنگ ہی مینڈڑے
میرے ویڑھے تھو مرپان

تو ہے رنے من میریا
کیوں لوچیں وصل ہنڈان
جے دشا دشاواں آلیس
مدن کدے نہ جان

اساں پون ہنڈانی مہک دی
سانول برہا اور دان

ساڈے اس برہادے نام توں

کوٹ جنم قربان

”برہادے ہا آکھیے

برہادے سلطان

جس تن برہادے جی

سو تن جان مسان“

عرضی

توں جو سورج چوری کیتا

میرا سی

توں جس گھر وچ اٹھیرا کیتا

میرا سی

ایہ جو دھپ تیرے گھر سے، میری ہے
اس دے باجھوں میری عمر اٹھیرا ہے
اس وچ میرے غم دی مہک تھیرا ہے
ایہ دھپ کل سی میری، اج وی میری ہے

میں ہی کرن و ہونا اس واپا بل ہاں
اس دے انگلیں میری انگن سموٹی ہے
اس وچ میرے سورج دی خشت ہوئی ہے
بسکھر دے پہرے جس دی چوری ہوئی ہے

پر اس چوری وچ تیرا کچھ وی دوش نہیں
سورج دی ہر لگ وچ چوری ہوئی ہے

روندی روندی سورج نوں ہر لگ اندر
 کوئی نہ کوئی سداؤ پہرےں موئی ہے
 میں زرو آ، شہم وچھونا، عرض کراں
 میں اک باپ ادھر می تیرے دوار کھڑاں
 آ! ہتھیں اک سورج تیرے سبب دھراں
 آ! اج اپنی دھپ لئی تیرے پیر پھڑاں

میں کلکھائی دیہہ، ٹوں مینوں بخش دوں
 دھپاں سا ہویں موند میرا نام لویں
 جد کوئی کرن کدے گچھ پچھے، چپ رہویں
 یاں مینوں، کا سورج کہہ کے ناں دوں

ایہ اک دھپ دے بابل دی عرضوئی ہے
 میری دھپ میرے لئی اج توں موئی ہے
 سنے سورا جے اج توں تیری ہوئی ہے
 دھپ چہدے گھر سے، بابل سوئی ہے

ٹوں جو سورج چوری کیجا

تیرا ہے

میرے گھرتاں جنم دوس ٹوں

نھیرا ہے

اُدھارا گیت

سانوں پر بھجی
اک اُدھ گیت اُدھارا ہور دیو
ساڈی بھج دی جاندی اگ
انگار اہور دیو

میں نکلی عمرے
سارا درو ہنڈا بیٹھ
ساڈی جو بن رت لئی
درد کو اہور دیو

گیت دیو میرے جو بن ورگا
ساڈا کو نے ہارا
دن چنھدے دی لالی دا جیوں
بھر سرور لشکارا
رکھو ہونے تھل وچ چکیں
پہل سنجھ کر داتا را

سنجھ ہوئی ساڈے وی تھل تھیں

اک ادھتارا ہور دیو

یاں سانوں وی لالی دا کن

بھر سرور وچ کھور دیو

پر بھ جی دیہوں بن میت تاں بیتے

گیت بنا نہ بیتے

او دھ ہنڈائی ہر کوئی جانے

در دھنیںبی ستے

ہر چتن دے پانی پر بھ جی

رکھو ے مرگاں پتے

ساڈے وی پتیاں دے پانی

ان پیتے ہی روڑھ دیو

یاں جو گیت لکھائے ساتھوں

اوہ وی پر بھ جی موڑ دیو

پر بھ جی روپ نہ کدے سلاسیے

چہڑا اک توں 'وُونا

اوس اکھ دی صفت نہ کریے

جس دا انجھ الونا

در دھو چھوٹا گیت نہ کہئے

بول نہ مہک و ہونا

بول جے ساڈا مہک و ہونا

تاس ڈالی توں توڑ دیو
یاں سنانوں ساڈے جو بن درگا
گیت ادھارا اہور دیو

میں بکئی عمرے
سارا درو ہنڈ اپیٹھا
ساڈی جو بن رت لئی
درو کو ارا اہور دیو

چیر ہرن

میں سارا دن کیہ کروا ہاں
اپنے پر چھاویں پھر ڈا ہاں
اپنی دُھپ وچ ہی سر ڈا ہاں

ہر دم بہوں دے در یو وھن اگے
بے چینی دی چو پڑ دھر کے
مایوسی نوں داء تے لا کے
شرماں وی درو پد ہر دا ہاں
تے میں پانڈ وایس صدی دا
اپنا آپ دُشامن بن کے
اپنا چیر ہرن کروا ہاں
دیکھ لگن اپنی کایا نوں
آپے توں نفرت کروا ہاں
ننگے ہونوں بہوں ڈر دا ہاں
جھوٹھ کپٹ دے کپٹ تا نہیں
لکھ اس تے پروے کروا ہاں

دن بھر بھٹکن دے جنگل وچ
 پہلے جسمیں دے پھل سنگھدا
 شہرت دے سرور تے گھمدا
 بے شرعی دے گھٹ بھردا ہاں
 یاراں دے سن بول کیلے
 پھنکاراں سنگ ہوئے میلے
 نکھے دل تے ترنت جردا ہاں
 میں زندگی دے مہ بھارت دا
 سب اکلائیڈ ھڑدا ہاں
 قسمت والے ویوہ چھروچ
 اپنے خاہاں والا بھیم نیو
 جے دھرت سمیں دے ہتھوں
 ویکھ کے مریانت سرڈا ہاں
 تے پر تکیانت کردا ہاں
 کل داسورج ڈبن تیکن
 سارے کورومار دیاں گا
 یں مرچان داپرن کردا ہاں
 پر نہ ماراں نہ مردا ہاں
 تے بس ایس نموشی وچ ہی
 درواں وار تھ پکدے پکدے
 ذلت دے وچ پکدے پکدے

تارے کالے تنہواں اندر

ہار ہٹ کے آؤڑا ہاں

نیند راوا اک سب پالتو

اپنی چھبھے آپ لڑا کے

بے ہوشی توں جا پھڑوا ہاں

میں سارا دن کیہ کروا ہاں

آپنے پر چھاویں پھڑوا ہاں

اپنا آپ دشمن سن کے

اپنا چیر ہرن کروا ہاں

لوہے دا شہر

وہ ہے دے اس شہر وچ
وہتل دے لوک رہندے
ہسکے دے بول بولن
شیشے دے لیس پاؤندے

جستی لہندے گنگن تے
وہتل دا چڑھدا سورج
تا بنے دے رکھاں اُپر
سونے دے گر جھ بہندے

اس شہر دے ایہ ہوکی
زندگی دی ہاڑی ساؤنی
دھونیں دے وڈھ واہ کے
شرماں نیں بیچ آؤندے

چاندی دی فصل ہنسے
وہ ہے دے ہڈکھا کے

ایہ روز چکن سٹے
جسماں دے کھیت چاندے

اس شہر والیہ واسی
برہادی خون آوندے
پرہا ہنڈا کے سھے
سکھنے ہی پرت چاندے

وہ ہے دے اس شہر وچ
انج ڈھاریاں دے اولھے
سورج کلی کراپ
موکاں نے نواں کہندے

وہ ہے دے اس شہر وچ
وہ ہے دے لوک رہسن
وہ ہے دے گیت سہندے
وہ ہے دے گیت گاؤندے

وہ ہے دے اس شہر وچ
چل دے لوک رہندے
سکے دے بول بولن
شیشے دولیں پاؤندے

زخم (چینی آکر من سے)

سنیو وے قلماں والیو!
سنیو وے قلماں والیو!
سنیو وے ہنراں والیو!
ہے اکھ پنچھی امن دی
آبو وے پھوکاں مار یو
اک دوقی وے زخم تے
ساجھیاں والو گڑبھ کے
سمیاں دی تھو ہر پیڑ کے
دوہاں دا چھٹا مار یو

ویڑھے اساڈی دھرت دے
تاریخ نٹو نا کر گئی
سیپے دا اکلا گد کے
ساہاں دے پھر وڈھ کے
ہڈیاں دے چول ڈولھ کے
نفرت دی مون بھ کے

ہوواں دی گاگر دھر گئی

اوسا تھیو! او بیلیو!

تہندیب جیوندی مر گئی

اخلق دی اڈی تے مڑ

وحشت دا شیر لڑ گیا

اتہاس تے اک باب نوں

مڑ کے زہر ہے چڑھ گیا

سد پو وے کوئی ماندری

سمیاں نوں دغول پے گئی

سد پو وے کوئی جو گیا

دھرتی نوں غش ہے پے گئی

سکھو وے روٹ پھر دے

پہلاں نوں جھنڈاں کچیاں

آو وے اس ہرود دی

ورمی تے پایے گسیاں

اودوستو! او مھر مو

کاہنوں ایہا گاں چچیاں

ہاڑا بے دیشاں والیو

ہاڑا بے قوماں والیو

اوہ! غماں دیوتا جرو!

بارود دے ونجی ریو

ہن ہور نہ منکھ سر

ہو وال دا قرض اچاڑھیو

ہے اکھ چھی امن دی

آئیو وے پھوکاں ماریو

ہاڑا جے قلماں والیو

ہاڑا جے قلماں والیو

ہاڑا جے مُنراں والیو

قرض

اج دن چڑھیا تیرے رنگ درگا
تیرے تمن کچھلی سنگ درگا
ہے کرناں دے وچ شہر جہا
کسے جھنپے سپ دے ڈنگ درگا
اج دن چڑھیا تیرے رنگ درگا

میں چاہنداں اج دا گورا دن
تاریخ میرے ناں کر دیوے
ایہ دن تیرے اج رنگ درگا
میںوں امر جہاں وچ کر دیوے
میری موت واجرم قبول کر دے
میرا قرض تلی تے دھروے
اس دھپ دے پیلے کاغذ تے
دو حرف رسیدی کر دیوے

میرا ہر دیہوں دے سر قرض ہے
میں ہر دیہوں توں کچھ لیتا ہے

بے خبر ہاں دیواں وِہیاں توں

تاں لیکھا ودھ اجانا ہے

میرے تن دی کلی کرن لئی

تیرا سورج گہنے پینا ہے

تے چلھے اگ نہ بلی ہے

تیرے گھرے نہ پانی رہنا ہے

ایہ دن آج تیرے رنگ ورگا

مُردن دیویں مر جانا ہے

میں چاہنداں آج دا گورا دن

ان آئی موت نہ مر جاوے

میں چاہنداں اس دے چائن توں

ہر رات کلہتی ڈر جاوے

میں چاہنداں کسے تجوری دا

سپ بن کے مینوں اڑ جاوے

جو قرض میرا ہے سمیاں سر

اوہ بے شک سارا مر جاوے

پردن تیرے آج رنگ ورگا

تارخ میرے ناں کر جاوے

اس ڈھپ دے پیلے کاغذ تے

دو حرف رسیدی کر جاوے

غزل

کون میرے شہر آ کے مڑ گیا
چن دا سارا ہی چائن رڑھ گیا

بیڑ پ کے جھانجراں سدھر فُری
کہوے پتیں غم دا سیلا جڑ گیا

پھڈ کے عقلاں دا جھٹا آ لھن
اڑ گیا بچراں دا پنچھی اڑ گیا

ہے کوئی سوئی کھندوی دوستو!
وقت دے پیراں چ کنڈا پڑ گیا

فہرتاں دی دھڑ تے صورت دی ہے
فر دی خورے ہے کیہ میرا ٹھو گیا

غزل

مینوں تیرا شباب لے بیٹھا
رنگ گورا گلاب لے بیٹھا

دل دا ڈر سی کتے نہ لے بیٹھے
لے ہی بیٹھا جناب لے بیٹھا

ویٹھ جد وی می ہے فرضاں توں
تیرے نکھ دی کتاب لے بیٹھا

کئی پتی تے کئی باقی ہے
مینوں ایہو حسب لے بیٹھا

مینوں جد وی ٹسیں ہو یاد سے
دن دیہاڑے شراب لے بیٹھا

ہو نوں ک غم تے ہی بھروسہ سی
غم توں کورا جواب لے بیٹھا

گیت

ڈھولیاوے ڈھولیا!

او میرے بیلیا!

اک ڈگا ڈھول تے لانداجا

میرا ستر اویش جگانداجا

کیہ مہکاں میں دیس میرے دیاں

پوناں داٹو نہہ ڈھوجا

کہ سورج نوں ساڈے درتے

کرناں دی رت چو جا

کہ ساہن ٹوں نگر نگر

سکھ دایینہ ورسا نداجا ٹوں گانداجا

اک ڈگا ڈھول تے لانداجا

ساری دنیا جاگی

میرے دلش نور نیندر سَکی

کچھڑی ساڈی پاڑی ساؤنی

کچھ پڑی یہ ریتی کی
لے سرگئی توں چائن دے بی
راہاں دچ بجاندا چاٹوں گاندا چا
اک ڈگا ڈھول تے لندا چا

جا گے مٹی جا گن فصلوں
جا گے لں پنجابی
جا گن میرے رکھے کالے
پنی نال ایلی
جا گن بچے بڑھے نڈھے
جا گے ہو رج گاندا چاٹوں گاندا چا
اک ڈگا ڈھول تے لندا چا
میرا ستر اویش جگاندا چا

سورج دامنِ شیشہ (پنڈت نہرو دے اُتھم وداوے لے)

اج امنّاں دا بابل مریا
ساری دھرتِ بُزوئے آئی
تے انہرے ہوکا بھریا

اج پھیلی دل دی خشتِ بونی
ایک رنگ سوگ و اچڑھیا
جیکن سٹکھنے ون وچ کدھرے
چندن دا اک ٹوٹا سڑیا

تہذیبیاں نے پھوڑھی پائی
تواریخ و امتضا ٹھریا
مذہباں نوں اج آئی تریلی
قوماں گھٹ کیجیا پھڑی

رام رحیم گئے پھرائے
ہر مندردا پانی ڈریا

فیر کسے مریمہ و اجایا
اج فرخاں دی سولی چڑھیا

اج سورج دی ارتھی نکلی
اج دھرتی واسورج مریا
گل لوکا کی موٹر ہادتا
تے دنیاں وچ ہنجو بھریا

پین منکھھاتا میں دندلاں
کالا دکھ نہ جاوے جریا
رور و مارے ڈھڈیں نکلیاں
دے دشاواں سوگی ہونیاں

ایکین پچپ داناگ ہے لڑیا
جوں دھرتی نے اج سورج دا
رور واک مرئیہ پڑھیا

اج امتاں دابیل مریا
ساری دھرت خروکی آئی
تے انہر نے ہوکا بھریا

ڈر

جیٹھ ہاڑ دی
بلدی رتے
پیلی ہنس رگی وچھے
مڑھیاں والے
مندراتے
بیٹھی چپ ترنجن کتے
وہپ چھاواں دا
مڈھانھے
گر جھاں دا پر چھاواں نلے
ننگی ڈین
پچی اک نیچے
ہٹھے تھن موڈھے تے رکھے
جھج پون دا
کلر جھئے

بودی ولاوا اورولا
رکز دے وچ چکر کئے

ہلن پے
 تھوہراں دے پتے
 وچ کریریاں پھنی دے
 مکڑیاں دے
 جال پلے
 اک کنگوی دے پھنیاں تائیں
 بھوت بھٹانا
 مارے دھکے
 ہڈھے بوڑھ دیاں کھوڑاں وچ
 چم چڑکاں دتے نیچے
 مڑھیاں والہاں سے
 پائے کن بھبھوتی متھے
 تے میرے خاں دے نیچے
 ڈرتھیں سہے
 جاون لے
 ننگے پیر دھوڑتھیں اٹے
 دل دھڑکن
 تے چہرے لٹھے
 دلی جمل رنگ دھپ دا
 ڈورڈور تک
 مینہ پیاوے

میںوں وِ داغ کرو

میرے رام جیو

تسیں کہڑی رُتے آئے

میرے رام جیو

جدوں بانئیں بھل کلائے

میرے رام جیو

کھنٹے سو جدا گنگ ساڈے

رُت جہ بن وی مولی

کھنٹے سو جد تن من ساڈے

گئی کھو ری گھولی

کھنٹے سو جد ساہوچ چنبا

چتر چن آئے

میرے رام جیو

تسیں کہڑی رُتے آئے

میرے رام جیو

جدوں بانئیں بھل کلائے

میرے رام جیو

کہتے سو میرے پر بھ جی

جدایہ کچل چہد غمانی

نیم پیازی روپ سراں دا

پی کے آئی پانی

کہتے سو جد دھرمی بابل

ساڈے کاج رچائے

میرے رام جیو

تسیں کہڑی رستے آئے

میرے رام جیو

جدوں ہائیں بھل کلا سائے

میرے رام جیو

کہتے سو جد نہوں ٹندی دے

سون مینے بیتے

کہتے سو جد مہکاں دے

اساں دیپ چو مکھیے سیکھے

کہتے سو اوس رستے

تے تسیں او دوں کیوں نہ آئے

میرے رام جیو

تسیں کہڑی رستے آئے

میرے رام جیو

جدوں باغیں پھل کمائے
میرے رام جیو

کتھے سو جد جند مزاجن
ناس لے لے رلائی
عمر چندو آتان و چاری
غم دی پڑ رکھائی
کتے سٹو جد و اک لیندیاں
ہو ٹھہ نہ اسماں ہلائے

میرے رام جیو
تسیں کہڑی رتے آئے
میرے رام جیو
جد باغیں پھل کمائے
میرے رام جیو

ہُن تان پر بھ جی نہ تن آ پنا
تے نہی من آ پنا
بہرے پھل دا پپو ڈیرا
دیوتے اگے رکھن
ہُن تان پر بھ جی بہوں ہُن ہووے
جے جند خاک ہنڈائے

میرے رام جیو
تسیں بکھڑی رتے آئے
میرے رام جیو
جدوں باغیں پھل کلائے
میرے رام جیو

میںوں وداع کرو

میںوں وداع کرو میرے رام

میںوں وداع کرو

کو سا ہنچھ شگن پاؤسانوں

پر ہاتلی دھرو

تے میںوں وداع کرو

وارو پیڑ میری دے سرتوں

نمین سراں واپانی

اس پانی ٹوں جگ وچ وندو

ہر اک عاشق تانی

پر بھ جی جے کوئی نوند بچے

اوہرا آ پے گھٹ بھرو

تے میںوں وداع کرو

کو سا ہنچھ شگن پاؤسانوں

پر ہاتلی دھرو

تے میںوں وداع کرو

پر بھجی ایس وداغ دے ویلے

گئی گل الائیے

وان کرائیے جاں کر موتی

تاں کر برہا، پیئے

پر بھجی ہن تاں ہر ہوں و ہونی

مٹی ملکت کرو

تے مینوں وداغ کرو

کوسا ہنچھ شگن پاؤ سانوں

برہا تلی دھرو

تے مینوں وداغ کرو

و دھ دی رتے امزی موئی

با بل باں وریے

جو بن رتے جن مر یا

موئے گیت پلٹھے

ہن تاں پر بھجی ہاڑا جے

ساڈی ہا نہ نہ گھٹ پھڑو

مینوں وداغ کرو

کوسا ہنچھ شگن پاؤ سانوں

برہا تلی دھرو

تے مینوں وداغ کرو

وِ دھوا رت

مائے فی
دس میریے مائے
اس وِ دھوا رت دا
کیہ کریے
ہائے فی
اس وِ دھوا رت دا
کیہ کریے؟

اس رت نے بھڑکھ پترے
مہک دھونے
اس رت تے ساڈے مکھ وے سورج
سہکواونے
مائے فی اس وِ دھوا جو بن
ہور دی کوئے
ہائے فی
ایہ گونا جو بن کیہ کریے؟
مائے فی

اس ودھوارت دا کیہ کریئے؟

اس رتے

ساڈی پیڑنے وال ودھائے

غم واسوتی ودھاولیس ہنڈائے

رکھے روزے گیت نہ ہو ٹھہیں لائے

ہائے فی

اس رتے کتھے ڈب مرئے؟

مائے فی

اس ودھوارت دا

کیہ کریئے؟

مائے فی

ایرت کدھے لڑ لائے

کس لوں ایہدے جھوٹھے انگ چھوہائے

کس دھرمی دے ویٹڑے ٹونا لائے

ہائے فی

لیہنوں کیہڑے پھل سنگ درہے

مائے فی

اس ودھوارت دا

کیہ کریئے

ہائے فی

اس ودھوارت دا

کیہ کریئے

دھری بابلا

جد پُچن کیا ہیں پھل

وے دھری بابلا!

سانوں اوہ رت لے نہیں مل

وے دھری بابلا!

اس رت میرا گیت گواچا

جھدے گل پر ہوں دی گانی

مکھ تے کل غماں وے

نہیں اُجڑے کھوہ داپنی

گیت کہ جس تُوں ہونٹھ چھبایں

چائے کھھوری ہل

وے دھری بابلا

سانوں گیت اوہ لے نہیں مل

وے دھری بابلا

اک دن میں تے گیت میرے

اس تُو نے ہاری رتے

دلاں دی دھرتی وای گودی

بیجے پنے سچے

لکھ نیئاں دے پانی سچے

پر نہ لگے مچھل

وے دھرمی بابا

سانوں اک مچھل لے دتیں مل

وے دھرمی بابا

رکھو دے کم ایہہ ملکھ جکیراں

سچے دھرمی گملاں

رکھو دے کم تیرے مان سرور

ہنسناں ترہاں

رکھو دے کم کھلاری تیری

چوگ موتیاں تھل

وے دھرمی بابا!

سچے رت نہ لے دتیں مل

وے دھرمی بابا

جد پچن کیا ہیں مچھل

وے دھرمی بابا

عُمر اں دے سرور

عُمر اں دے سرور
ساہواں دا پانی
گیتا وے بچ بھریں
بھلکے نہ رہے

پڑاں دے چائن
ہاواں دے بھس سریں
گیتا وے بچ بھریں

گیتا وے،
عُمر اں دے سرور جھلے
ہل جھن بھرنک جاندے
ساہواں دے پانی
پی ے وے اُریا
ان چاہیاں بھٹ جاندے
بھیکے نہ سائوں وکیں الا بھڑا

بھلکے نہروں کریں
 گیتاؤے چُج بھریں
 ہاواں دے ہنس
 سُنیدے وے لو بھگی
 دس مرداتاں گاندے
 ایہ برہوں رُت ہنچو جگدے
 چُگدے تے اڈ چاندے
 ایسے اڈوے ماراڈاری
 مڑنہ آڈن گھریں
 گیتاؤے چُج بھریں

گیتاؤے چُج بھریں تاں تیری
 سونے چُج مڑھاواں
 میں چندری تیری بردی تھیواں
 نال تھنے پر چھاواں
 ہاڑاای وے
 نہ ٹوں تر بہایا
 میرے وانگ مریں
 گیتاؤے چُج بھریں
 ٹھمراں دے سرور
 ساہواں داپنی

گیتا وے چنچ بھریں

بھلکے نہ رہنے

پڑاں دے چان

ہاواں وے نس سیریں

گیتا وے چنچ بھریں

رات چاننی میں ٹراں

رات چاننی میں ٹراں
میرا تال ٹرے پر چھاواں
جندے میرے!

گلے گلے چانن سے
میں کس گلے آواں
جندے میرے!

ٹھیکر --- پہر ادین سنگدھیاں
موری دین ہواواں
جندے میرے!

میں رشتاں دا واقف نہیں
رکھڑی رشم جگاواں
جندے میرے!

جو کوئی رشم جگاواں اڑیے

ڈاڈھاپا پکواں

جندے میریے!

ڈردی ڈردی کراں نمائی

پولے پب نکاواں

جندے میریے! ساڈے پوتریاں وچ برہا

رکھیا سڈیاں ماواں

جندے میریے

چائن ساڈے مدھوں ویری

رکھیاں انگ تھہاواں

جندے میریے؟

رُت چاننی میں کُراں

میرا نال کُراں پر چھاواں

جندے میریے

گلے گلے چائن سے

میں کس گلے آواں

جندے میریے

اساں تاں جو بن رُتے مرنا

اساں تاں جو بن رتے مرنا
مڑ جانا اساں بھرے بھرائے
بجھرتیرے دی کر پر کرما
اساں تاں جو بن رُتے مرنا

جو بن رُتے جووی مردا
بھل بنے یاں تارا
جو بن رُتے عاشق مردے
یاں کوئی کرماں والا
یاں اوہ مرنا
کہ جہاں نکھائے
دبھرتھروں وچ کرماں
بجھرتھڑا اساں مبارک
نال ہتھیں کھڑنا
اساں تاں جو بن رتے مرنا

بجن جی!

بھدا کس لئی جینا

ساڈے چہیا نکرما

سو تک رُت توں

جو بن رُت توں

جو بن رُت تک

جہناں ہنڈا میاں شرماں

نہت لچیں ویاں جمن پیراں

ان پاہیاں وکی جرنا

نہت کسے دیہ وچ

بھل بن کھوڑنا

رُت تارا بن چہ ہنا

اساں تال جو بن رُتے مرنا

بجن جی!

پے سبھ جگ تائیں

گر بھجوں وچ مرنا

بھنوں پہلاں او دھ ہنڈا یے

فیر ہنڈا یے شرماں

مر کے کریے

اک دوجے دی

مٹھی دی پر کرما
پر بے مٹھی دی مر جائے
تاں جیو کے کیہ کرنا؟
اساں تاں جو بن رُتے مرنا
مُڑ جانا اساں بھرے بھراے
ہجر تیرے دی کر پر کرما
اساں تاں جو بن رُتے مرنا

چنے دا بھل

اج اک چنے دا بھل مویا
اج اک چنے دا بھل مویا
گل پوناں دے پا کے باہیں
گورا چتر چم چم روپ
اج اک چنے دا بھل مویا

چیترو دے بل نیلے نیلے
مکھڑاوا نگ و ساراں ہوپ
نینیں لکھ ماتھی چھلے
گلھ وچ پے پے چا وے ڈوپ
اج اک چنے دا بھل مویا
ادھیں راتیں رو وے چنتر
پوناں دا دل زخمی ہوپ
ڈوٹکھے وین بڑے دردیلے
سن کے سارا عالم روپ
اج اک چنے دا بھل مویا

لکھ چیتروں دیواں میں
رام وی موہیا راون موہیا
تاں کیہ ہو یا جے اک تیرا
سمیاں ٹہناں توں بھل کھویا
اج اک چنے دا بھل موہیا

پرچیتروں تاں ڈاڈھا بھر میں
اس پر رتی اثر نہ ہو یا
پے پے جان نی وند لاں اوہنوں
امبر موندھ وچ چائن چوہیا
اج اک چنے دا بھل موہیا
گل پوناں وے پاکے باہیں
گورا چیتروں چھم چھم روہیا
اج اک چنے دا بھل موہیا

رشم رو پہلی

میں بچن رشم رو پہلی
پہلے تارے دی
میں جیل چوٹی دلیز
بچن تیرے دوارے دی

اسیں مبارک
تیری اگ وچ
پہلوں پہل نہاتے
تیری اگ وے ساڈی اگ وچ
اج تک بلن مواتے
اج وی ساڈی
اگ چوں آوے
مہک تیرے چنکے ڈے دی
میں بچن رشم رو پہلی
پہلے تارے دی

بچنا!
 مہک دی مہک مرے
 پراگ دی مہک نہ مردی
 جیوں جیوں رُکھ
 عُمر داسکدا
 دُون سوائی ودھدی
 اگ دی مہک مرے
 جے بجیا
 مر جائے درد کوارے دی
 میں سجن رشم رو پہلی
 پہلے تارے دی

اسیں تاں سجن
 اگ تہاڈی
 پراگ کدے نہ گھولی
 اگ پرائی
 سنگ ساڈی لجیا
 بول کدے نہ بولی
 بھادیں اگ امانت ساڈی
 اچ کسے ہور انگارے دی
 میں سجن رشم رو پہلی

پہلے تار دی
میں تیل چوٹی رملیر
جگن تیرے دوارے دی

چنے دی تھبو

بجن جی
میں چنے دی تھبو
اک دو چمن ہو رہنڈا
اساں ڈنڈ جانا ہو
بجن جی
میں چنے دی تھبو

دھی بیگانی میں پردیسن
فرتینڈے درآئی
سہ کوہ میرے پیر میں پھنڈا
بھکھی تے ترہائی
فردے فردے بجن جی
سانوں گیا کوئیآ ہو
بجن جی
میں چنے دی تھبو

بجن جی
 اسان مٹیا کہ
 ہر سہاہ ہوندا ہے کو سا
 پر ہر سہاہ نہ چن بندا
 نہ ہر چن ہو کا
 نہ ہر ٹوت دا پتر بندا
 ریشم دی تند ہو
 بجن جی
 میں چنے دی خشبو

بجن جی
 اسیں چن دے گل
 کت بدھ بائیں پائے
 بے پائے تاں فجروں پہلاں
 دوویں ہی مر جائے
 سمجھ نہ آوے
 چن مہنگا
 جاں چند مہنگی ہو
 بجن جی
 میں چنے دی خشبو
 اک دو چن ہو رہنڈا
 اسان اڈ پٹ جانا ہو

چند دے باگیں

چند دے باگیں
درواں دلوں دوا
گیٹاں دامرگ چرے
بجراں دی واؤ
وگے ادھ دھنی
کوئی کوئی بہت کرے

کوئی کوئی بہت
کرے مائے میریئے
باگیں تاں شور پوے
اڈے پیا کوئی کوئی
ساہواں دا پنچھی
گیٹاں دامرگ ڈرے

ساہواں دے پنچھی
تاں اڈن ہارے

دائیں نہ جان بکھرے
رات پراتے
دیش دشا متر
اُڈ دے جان چلے

ڈریں نہ مرگا
درواں دے پتر
روڈ نہ رہن ہرے
ورلے تاں اُگدے
درواں دے نوٹھے
ستگھنے مہک بھرے

اک تاں تینڈڑے
کول کتھوری
ڈو جے تاں درد بڑے
تیجا تاں تینڈڑا
روپ سہندڑا
گلاں تاں مُلکھ کرے

مایریں دے چھالاں
بھریں دے چنکیاں

تینڈڑے کرم کھرے
تینڈڑے گل
غم ہا جمیلاں
جھولی چہرورہے

جدو وے پائیں
درواں دلوٹڑا
گیتاں دامرگ چہے
پھراں دی واؤ
وگے ادھ رہنی
کوئی کوئی مت کرے

مٹی

بجن جی

اساں کس خاطر مین جینا

ساڈے مکھ دایا چائن

کس ہمتا کس پینا؟

بجن جی

اساں کس خاطر مین جینا

مٹی دھرتوں گر بھرتی

لہہنوں نت سوتک دیاں پیڑاں

پت پر بھرتی جسمیں دی مٹی

مولے سنگ تقدیراں

اس مٹی دا

چنن باجھوں

لوں لوں جا پے پینا

بجن جی

اساں کس خاطر مین جینا

اس مٹی
 کسے بہن دہسے
 کدے نہ ڈٹھا کھڑیا
 اس مٹی دے ہو کے تائیں
 کچن مول نہ چڑیا
 اس مٹی
 سے واری چاہیا
 مٹی دے وچ تھینا
 بجن جی
 اسان کس خاطر ہن چینا

بجن جی
 اس مٹی دی
 ساڈی مٹی نال بھیلی
 جے انگ لایئے
 گوری تھیوے
 نہ لایئے تاں کان
 ایہ مٹی تاں کچک جانی
 کچک ایس میری
 بجن جی
 اسان کس خاطر ہن چینا

بجن جی
ایہ مٹی ہوئی
ہُن آتھن دی ساتھن
اس مٹی وچ
بس دن ساڈے
کو سے رنگ گواچن
اس مٹی دے پائے دل نوں
کدے کسے نہ سینا

بجن جی
اساں کس خاطر ہُن جینا
ساڈے مکھ و امیلا چاٹن
کس پُٹنا کس پینا

بجن جی
اساں کس خاطر ہُن جینا

ایہ کہے دن آئے

ایہ کہے دن
آئے فی جندے
ایہ کہے دن آئے
گل مہک دی پکے گانی
چیر ٹریا جائے فی جندے
ایہ کہے دن آئے؟

انبردی اک تھندی چائی
صندی پیون مدھانی
ادھی راتیں رزکن بیٹھی
چائن دھرت سوانی
چن دلپیرا
گھر گھر جائے
سیک نہوتر آئے فی جندے
ایہ کہے دن آئے فی جندے؟
ایہ کہے دن آئے

مہکاں دا اک مان سرور
 کو سے جس دے پانی
 رُت ٹیار
 پئی وچ نہاوے
 دھب داپرو اتانی
 ساہوں پتلا
 انگ انگ نظر میں آئے فی جندے
 ایہ کہے دن آئے فی جندے؟

سچے جیکن بھلاں لدی
 مولسری دی ماہی
 جس رُتے ساڈا عشق گواچا
 اوہ رُت چتر مانی
 تاہیوں رُت چوں
 گیتاں ورگی
 اج خوشبو کی آئے فی جندے
 ایہ کہے دن آئے؟

رُتاں توں مہکاں دا اولھا
 پرسانوں اج کہڑا
 رُتاں دے گھر چان جائے

پر میرے گھر انھیرا
گلروے پھل کر کر جاؤں
چنبا کھو کھو جائے فی جندے
ایہ کہے دن آئے؟
گل مہکا دی پ کے گانی
چیز گر پ جائے فی جندے
ایہ کہے دن آئے؟

میری عمر ابھی جائے

سیونی

میرے گل لگ روو

نی میری عمر ابھی جائے

عمر اس دار لگ کچا پیلا

رُس دن پھندا جائے

سیونی

میرے گل لگ روو

میری عمر ابھی جائے

اک رُتے ساڈا اکو بجن

اک رُت خلقت موہی

اک رُتے ساڈی بجن ہوئی

گیتاں دی خشبوئی

ایہ رت کہی نکر من

جس سانوں کوئی نہ انگ ٹھہرائے

سیونی

میرے گل لگ روو
نی میری عمر ابھی جائے

ایہ رت کہی کہ جد میرا جو بن
نہ بھر پند اونا
اٹھے پہرے دلے دلگیری
میں بھلکے نہیں جیونا
اگ لگی

اک روپ دے نیلے
دو بے سوج سرتے آئے
سیونی

میری ایہ رت ایویں
پئی ورتھا جی جائے

رُوپ جے ورتھا جائے سیو
من میلا گملائے
گیت جے ورتھا جائے
تاں وی

ایہ جگ بھنڈن آئے
میں وڈ بھاگی جے میری عمر
گیتاں نوں لگ جائے

کیہ بھروسہ بھٹکے میرا
گیت کوئی مر جائے
اس رت سوئیو جس تھیوے
جو سائوں انگ چھبائے
سیو نی میرے گل لگ رو دو
نی میری عمر اپنی جائے
عمر ال دارنگ کچا پیلہ
نس دن پھٹد ا جائے

جند مجاہدین

جند مجاہدین

جہنم نہ دیندی

جے میں مرداں

ہاڑے کڈھدی

جے تھینداں

میتوں تھیں نہ دیندی

جند مجاہدین

جہنم نہ دیندی

جے میں کہندوں

سُڑ چلیے

کدھرے دیس پرانے

تاں آکھے

جے پیر پٹیواں

چاٹن مدھیا جاوے

جے راہاں چوں چاٹن چکدیاں

اک وی کرن

جین نہ دیندی

جندے تیری خبر بلائیں

ہو آسے یا پسے

ہور نہ ساتھوں کٹن ہونڈے

برہوں دے جگراتے

ہُن ساہواں دی باؤلی وچوں

قسمت گھٹ بھریں نہ دیندی

جند مجا جن

جین نہ دیندی

جے میں مرداں

ہاڑے کڈھدی

جے تھپو اں

میںوں تھیں نہ دیندی

چلن نہ دیندی

جند مجا جن

جین نہ دیندی

جے زندگی داپنی سنگد اں

تاں بھن سڈی کا سے

آکھے بھاویں سرور چھلکن
 عاشق مرنا پیا سے
 جے میں گھول ہلا بل پند اس
 اوہ وی مینوں
 پڑن نہ دیندی
 جند مجاہن
 جین نہ دیندی

جے آکھاں دل پاٹ گیا
 لہو ہوں لا وصل دے تو پے
 تاں آکھے کوئی سوئی گھند وئی
 پڑ جاؤ میرے پوٹے
 نہ پورا دل پاٹن دیندی
 نہ پورا لہو ہوں
 رسین ہی دیندی
 جند مجاہن

ایہ میرا گیت

ایہ میرا گیت
کسے نہ گانا
ایہ میرا گیت
میں آپے گا کے
بھلکے ہی مر جانا
ایہ میرا گیت
کسے نہ گانا

ایہ میرا گیت دھرت توں میلا
سورج چھوڑ پڑا
کوٹ جنم توں پیارا سانوں
اس دا بول ہنڈانا
ہور کسے دی چنکاٹی
اس نوں ہوٹھیں لانا
ایہ تاں میرے نال تہیا
نال ہوٹھیں جانا

ایہ میرا گیت
میں آپے گا کے
بھلکے ہی مر جانا

اس گیت دا عجب جہیاسر
ڈاڈو ہا در در وانا
کتک ماہ وچ دور پہاڑیں
گونیس دا گر رنا
ٹورپا کدے ویلے رکھ دج
چڑیاں دا بچھلانا
کالی راستے سرکڑیاں توں
پوناں دا نگھ جانا
ایہ میرا گیت
میں آپے گا کے
بھلکے ہی مر جانا

میں تے میرے گیت نے دوہاں
جد بھلکے مر جانا
پرہوں وے گھر چایاں سانوں
قبریں لہن آ دنا
سمجھناں سائیاں اک آوازے

نکھوں بول الانا
کسے کسے دے لیجھیں ہوندا

ایڈ اور دمانا

ایہ میرا گیت

کسے نہ گانا

ایہ میرا گیت

میں آپے گا کے

بھلکے ہی مر جانا

ایہ میرا گیت

کسے نہ گانا

بابل جی

بابل جی!
اساں مرو آ گوڈن چنا
نیناں دے کھوہ گیز دوما لھے
مروئے پنی رنا
بابل جی!
اساں مرو آ گوڈن چنا

مرو آ اگدا بابل جی!
جھے ویش ماہی واوے
مروئے دے پھل میرے رنگ دے
ماہی رنگے پئے
مروئے دی چھاں بابل جی!
جیوں جمن ہوئیں لانا
بابل جی
اساں مرو آ گوڈن چنا
مرو آ کھڑا بابل جی!
جد چتر ماہ آوے

جد ہر مونا مہک ہنڈ اوے

پر ہر مل سک جاوے

یا بل جی!

جو لیکھیں لکھیا

اوہ کس آن منانا

یا بل جی!

اساں مرو آگوڈن جانا

یا بل جی!

کس کارن چنا

کس کارن دلیکری

نہ ساڈے تن کوئی روگ آوے

نہ ساڈی عمر اخیر

یا بل جی!

اساں کھو داسورج

ڈہدے تک مر آوے

یا بل جی

اساں مرو آگوڈن جانا

نہناں دے کھوہ گیر دوما لھے

مروے پانی لانا

یا بل جی

اساں مرو آگوڈن جانا

سانوں ٹور انہڑیے ٹور

سانوں ٹور انہڑیے ٹور
انہڑیے ٹورنی
پر انہڑیہ بھوک
چرخوے تائیں
ساتھوں کت نہ ہووے ہو رنی
انہڑیے ٹورنی

انہڑیے ساڈے باجیں کھلیا
گورے ہتھیں رٹا
اس رتے سانوں بھلا نہ سو ہووے
پاتند اوو تھکنا
جس لئی کتنا
اوہ نہ اپنا
تاں اساں کس لئی
کتنا ہو رنی!
انہڑیے ٹورنی!
انہڑیے لے کچیاں تنداں

ساہو دیاں مالھ وٹیواں
 روپ سراں دے پانی بھیواں
 سوسو سنگن مینواں
 بت نہاں گیتاں دیں کوڈاں
 شیشے ہنچھ مرھیواں
 جیوں جیوں مکھ وکھیواں شیشے
 پوے برہا شورنی!
 انہڑیے ٹورنی!

انہڑیے اس چرے ساتھوں
 سپنے کت نہ ہوئے
 اس چرے تھیں
 سے گھن گئے
 چرے کھ کھدے ہوئے
 ٹٹ گیا تھلا
 بھر گیا بیڑا
 برڑاندی گھنگھورنی
 انہڑیے ٹورنی
 پرانہ ایہ پھوک چرے خوں تائیں
 ساتھوں کت نہ ہووے ہورنی
 انہڑیے ٹورنی

انہڑیئے سگندھڑیئے

انہڑیئے سگندھڑیئے
سانوں بول نہ مندڑے
اساں تاں آئے جوں مہک دی
اج دا اج تیرے کول
انہڑیئے سگندھڑیئے
سانوں بول نہ مندڑے بول

انہڑیئے ون گیندا مولے
رُت نہ دیکھے کو
اک سوئی کلی انا روئی
پر پلے نہ خشبو
پر مرد آ، چنبا، کیوڑا
میرے سارے چاکر ہو
میں مائے بھری سگندھیاں
میرے ہتی ہتی پھول
انہڑیئے سگندھڑیئے

سانوں بول نہ مندڑے ہوں
 انہڑیئے مہکاں لوں مندا
 پاپی لوک بلیں
 کوٹ جنم بے پتر ہنڈائے
 مے مہک دی ہون
 عشق چھڑے ن پگے مروے
 مٹھلاں دے وچ جھین
 تانیوں ہر اک پھل دی ہوندی
 مہک بڑی عمگین

بھر اساڈے تن من رمیا
 بھادیں لوں لوں پھول
 انہڑیئے سنگدھڑیئے
 سانوں بول نہ مندڑے ہوں

مُڑ مائے تیرے دلش نہ آ ونا
 اساں مہک دیں جانیں
 اساں تے ایویں دوگھٹ تیری
 ممتا پین آئیاں
 آئیاں ساں ترہیاں
 تے اسیں مُڑ چلیاں ترہیاں

مڑ چلیں اسیں تیرے درتوں

مہک ہجردی ڈولھ

انہڑیے سنگندھڑ پیے

سانوں بول نہ مندڑے بول

اسیں تاں آئے

بھون مہک دی

اج دی اج تیرے کول

بول نہ مندڑے بول

میں کل نہیں رہنا

فی جندے

میں کل نہیں رہنا

اج راتیں اسان گھٹ باہواں وچ

گیتاں واک پٹن لینا

فی جندے میں کل نہیں رہنا

نہ کل کھو نا چائن و اٹھل

نہ کل کھو نا چنبا

نہ کل پاگیں مہکاں بھرنا

کر کے فی سرنگا

نہ اج واکن

صف لف ٹا ہناں

دھرتی پیریں پینا

فی جندے

میں کل نہیں رہنا

گونجس اڈپڑ جاتا
 کدھرے ذور دسوریں
 کل تک پیڑ میری نوں سمیاں
 ور لے جانا زوریں
 نہ رتاں گل
 کل نوں رہنا
 بھلاں وا کوئی گہنا
 فی جندے
 میں کل نہیں رہنا
 نہ راہوں دیاں پیڑاں کل نوں
 دن چڑھدے تک جینا
 نہ میرے گیتاں ہر ہے جوگا
 سچا تھکا سینا
 مُر نہ تو ارتخ دی چھاویں
 انج بھجو کوئی بہنا
 فی جندے
 میں کل نہیں رہنا
 نہ اج وا کن مڑ کے رل مل
 توں بہنا میں بہنا
 نہ کل ایداں سورج چڑھنا
 نہ کل ایداں بہنا

سمے دا پنچھی ولتا دانا

ساہواں دا چنگ لینا

نی جندے

میں کل نہیں رہتا

اج راتیں اسان گھٹ باہوں وچ

گیتاں دا اک پٹمن لینا

میرے رنگ داپانی

ساؤن مہینے کو بھیس وگدا
میرے رنگ داپانی
نی مائے میریے
تکے تکے گھنگر دمنہ پیراں تھیں
تکے تکے وٹیاں تھنی
نی مائے میریے

نیم وینگنی نیے پر بت
چیوں لگناں دے ہانی
نی مائے میریے
لال پلجی رنگا سورج
مٹھل انبر دی ہانی
نی مائے میریے
نیم گلابی اڈون بدل
چیوں کٹو لاں دی ڈھانی
نی مائے میریے

پوتاں دے ساہمناں ور گے

پیوے جند نمائی

نی مائے میریے

جیوں جیوں پیوے تیوں تیوں رووے

لہھے موئے ہائی

نی مائے میریے

اتھری پڑ کلجے چندی

غم دی چوگ پانی

نی مائے میریے

سد طیب حس دے ہاجھوں

ایہ جند در در، نچھائی

نی مائے میریے

اوبدے ساتھ پناں ایہ سا تھوں

جاوے رُت نہ مائی

نی مائے میریے

جے میں مانا چھرب کریوے

میری پڑ نیائی

نی مائے میریے

ساؤن مہینے کو لھیں وگدا

میرے رنگ پانی

نی مائے میریے

گلوڑیاں

بجن سانوں
تینڈیاں گلوڑیاں داچاء
تینڈیاں گلوڑیاں
گڑے دیاں روڑیاں
جیوں چیترو دی واء
بجن سانوں
تینڈیاں گلوڑیاں داچاء

تینڈیاں گلوڑیاں
جیوں لمیاں گلیاں
سوسو وچ
پگڈنڈیاں رلیاں
تے سادی ویدن بھل بھل جا
بجن سانوں
تینڈیاں گلوڑیاں داچاء

تینڈیاں گلوڑیاں
 وے سونٹی سونٹی
 وچ وچ کری
 دھپ تر ونگی
 بجن سانوں
 تینڈیاں گلوڑیاں واچاء

تینڈیاں گلوڑیاں
 جیوں سن من کنیاں
 جیوں بھکن گھر
 مہکاں جنیاں
 جیوں مدھراں دا دریا
 بجن سانوں
 تینڈیاں گلوڑیاں واچاء

تینڈیاں گلوڑیاں
 وے بن ساڈا جینا
 چھڈ گلزار
 تھلاں وچ تھین
 گھر سداںی آپ قضا
 بجن سانوں
 تینڈیاں گلوڑیاں واچاء

تینڈیاں گلوڑیاں
واکیہ دیئے
آپنے مکھ توں
کیا میں کہیے؟
توہیوں دس دے لو بھیا بھاء

جمن سانوں
تینڈیاں گلوڑیاں واچاء
تینڈیاں گلوڑیاں
گڑسے دیاں روڑیاں
جیوں چیتڑی واء
جمن سانوں
تینڈیاں گلوڑیاں واچاء

ندیاں واہ وچھونیاں

ندیاں واہ وچھونیاں
نچوگیں میلا رام
اسیں کوٹ جنم دے وچھڑے
ہُن ملن دوہیلا رام

یاد ہے پر بھ جی
ہُن تک سانوں
اس ہنجر دی تھیوئی
جو ساڈے ہوٹھاں دے در لکھی
عمر سہاگن ہوئی

یاد ہے ہنجر اساڈے دا
سانوں امرت ویلا رام
ندیاں واہ وچھونیاں
نچوگیں میلا رام

یاد ہے پر بھ جی

کیکن ساڈے

رُوپ دی او دھو ہائی

سرو ورنہائی کرن کواری

بیل گھر کملائی

یاو ہے کیکن بنس گیا

رنگ نواں نویدا رام

ندریاں واہو چھو نیاں

نچو گیس میلا رام

بول دے مکھوں بول

کوئی بول دے مکھوں بول

بجناں سانا لیا

ساڈے ساہ وچ چیتہ گھوں

بجناں سانا لیا

جے ساڈے ساہیں چیتہ گھولیں

میں ہرنی بن جاواں

رُوپ تیرے دے سنگھنے پاگئیں

چکن سوگندھیاں آواں

توں مینوں ماریں بان برہوں دے

میں تھوی غش کھاواں

لکھ پیادیں میں نہ پیواں

بول سوگندھیاں سوہاں

بجناں سانا لیا

ساڈے ساہ وچ چیتہ گھول

بجناں سانا لیا

جے ساڈے سائیں چہتر گھولیں

میں چائن بن جاواں

اوہی راتیں ون چھن دے

تینڈی خاطر گاواں

مہک کواری پیر وں بھاری

تینڈی تیج وچھاواں

ستے پے واچھن لے کے

جاواں پرت اڈول

بجناں سناولیا

ساڈے ساہ وچ چہتر گھول

بجناں سناولیا

جے ساڈے سائیں چہتر گھولیں

میں بدلی بدن جاواں

جیہڑے راتیں ساہ تیر انگھے

اس راہ تے ورھ جاواں

ویدن دے گھوہ عمر وں گھرے

گل گل بھردی جاواں

جیہڑے کھوپیں لچ نہ ہوندی

نہ ہوندے سوڈول

بجناں سناولیا

ساڈے ساہوچ چیتڑ گھول

جنسا نوسیا

جے ساڈے ساین چیتڑ گھولیں

میں قتلی بن جاواں

بورہ ہوں داعقلوں مہنگا

درور وڈن جاواں

رُکھ برہوں دانہ ہوں نکا

ارہاں کوہ پر چھواں

ایہ رُکھ چہا اوڈا اگدا

عین کچے کول

جنسا نوسیا

ساڈے ساہوچ چیتڑ گھول

جنسا نوسیا

کوئی بول وے مکھوں بول

جنسا نولیا

مٹری دے باوے

بجن جی

اسیں مٹری دے باوے

ت سائوں پر ہا

سرتے چا کے

تقدیراں دے میلے اندر

نس دن و مہین جاوے

بجن جی

اسیں مٹری دے باوے

عمر دے پتیں

جھنجھیاں بھجیاں

پیڑاں پین جھجیاں ٹھیاں

کوئی کوئی ساڈا سپن انجنا

پا عشق دے چھپے شیرے

ہڈھوس دی انگلی لگ کے

میلا ویکھن آوے

اس میسے وچ
 انہد بکھڑاں
 ہر سو اُڈن ڈکھ دیاں دھوڑاں
 پیر پیر تے دھول ڈھکا
 فرن مچھریاں غم دیاں روحاں
 آلا بھولا سہن انجانا
 یہ فکر اں دے لال پگھوڑے
 چٹھے جھوٹے کھاوے
 ایسے آدن گیر سے دے
 سرنوں بھوں چڑھ جاوے
 تقدیر اں دے میلے اندر
 ایہ سُننا غم جاوے

اُچی اُچی روئے پن
 ہر چہرے دے نقش پچھانے
 پر اس سُننے دا کوئی نہ والی
 ایس سُننے نوں کوئی نہ جانے
 دل دی گٹھے پھڑی لگا کے
 ہر ہا بیٹھاویکھی جاوے
 جک گدھاڑے سنے تائیں
 کل میلے دی سیر کراوے
 پر سُناتے روئی جاوے

پر سپناں تہاں روئی جاوے
لکھ سنے تھیں ادہ پر چاوے
لکھ دیوے مٹری دے ہاوے
پر سنے تھیں کچھ نہ بھاوے
ہر ہاوے نوں ٹھکے دے وچ
بھول اُتے ماروگا وے
انھی خلقت دے پیراں تھیں

لُونَاں

لُونَاں

ہائی فی دھرت سہاویئے، توں لئے کیہ لیکھ لکھا
تیرا ہر دن ہی مر جاوے اندالے کرناں دا پھہ

پہلا انک

دھنوتی تے اوپرے پہاڑاں دے ناں

ایسکا

پہلا انک

نئی:

اندر دے اکھاڑے وی اک گندھرونا ککچھڑی، سوتر دھاروی پریکا گچی جاندی ہے۔ تے کئی لہو سوتر دھاروی بیتی وی کہندے ہن پر ایس گل وچ مت بھید ہے۔

سوتر دھار:

اندر دے اکھاڑے دا اک گندھرونا تک ہے جہڑا ہر ناک شروع ہون توں پہلاں آپنی پریکا نئی نال رنگ وچ تھپڑ ویش کردا ہے تے ناک دا آرنجھ کردا ہے۔

ایراوتی:

راوی داپراتن ناں

پانگی:

اک رشی داناں جس دے مکھ چوں راوی دریہ نکلیا دیا گیا ہے۔ ایہدے ناں

تے پگئی گھٹی وی ہے جو چنے شہر دی عین مٹھ تے کھڑی ہے۔

چندر جھاگ:

جھال دا اک پرانا تاں۔

چنبیلی:

چنے دی اک رانی جس نے آپنی بلی دے کے راوی نوں چنے دیش وچ لیا ندر۔
چنبیلی توں پہلاں کہندے نیں چنے دیش وچ پئی نہیں سی لہدا۔

کلک:

سپاں دے اٹھال راجیاں وچوں اک داتاں۔ اس دارنگ بھورتے اوھے چن دا
ہتھ ہوندا ہے۔

سرسا:

سرسپاں سورسا را کھشی ناگل دی ماں سی۔ جدوں ہٹومان سمندر لنگھ کے راوان
دے مقابلے گیا تاں اس نے اس نوں بھل جاتا چاہیا سی۔

ارینی:

رگ وید اٹو سارا یہ جنگلاں دی دیوی ہے۔

سر جھی:

ساگر متھن سے نکلی اک گاؤں داناں۔ پرلہ ہوں کئی داری سورج دار تھوان دی کہیا

جاندا ہے۔ سورج دے رتھ وان نوں ارون پیاں ووسوت دی کہندے ہن۔

سرسوتی:

ہنر دی دیوی داناں۔

سرمنڈل:

اک ساڑواناں۔

بچھوآ:

جھانجر۔

پاروتی:

شوہی دی پتی۔

وہہرنی۔

نرک وی لہو پاک وی وگدی اک ندی۔

ورمن:

چٹے داراجا۔

سگفت:

ورمن دی پتی۔

سلوان:

پورن دا باپ تے سیالکوٹ داراجا۔
چاننی رات دو اتم پہر، نئی تے سوتر دھار چنے شہر دے اک سنگھنے ون وچ بیٹھے
پریم کر رہے ہن۔

نئی

ایہ کون سو دیس سہاؤڑا
تے کون سو ایہ دریا
جورات نمگھی چن وی
وچ دوروں ڈھلک رہیا
کئی وگ ویویں ماردا
کوئی اگ داسپ چہیا
جو کڈھ ڈس سنگھی چہیہ نول
واوی وچ ٹوک رہیا

سوتر دھار

ایہ دیس سو چنبا سو نیے
ایہ راوی سو دریا
جواہر وتی کہا ونڈی
وچ دیولوک دے جا

ایہ دھی ہے پگلی رشی دی
 ایہ چندر بھاگ بھرا
 چنبیاں رانی دی بلی
 لیہوں مہنگے مل لیا
 تے تاں ہی دھی توں بدل کے
 ایہدا پتر نام پیا
 چنبیالی خاطر جانو دا
 لیہوں چنبا دیس کہیا

نئی

ہے عطر اں بھی وگ رہی
 ٹھنڈی تے سیٹ ہو
 آتھے رات رانی دا چا پدا
 جیوں ساہ ہے لکھ گیا

سوتر دھار

ہاں فی چند ے میریے
 توں پلٹل ٹھیک کہیا
 ہے کنگ، کتھوری، اگر دا
 جیوں وگے پیادریا
 اک مان سروور عطر دا

وچ چن وائنس جہیا

ہے پُپ چیا ئیر دا

تے تارے چکے پیا

نئی

پر مینوں! لیکن جا پداے

جیوں چائن وے دریا

ایہ مہک جویں اگ گوی چوی

جہدا بجن دور گیا

اگن ور یسے وٹا نکل تل

رہی جو گن نہا

پانی پایا اگ بجھاوے

اگ نہ بجھن آ

سُوتر دھار

واہ!

ایہ ٹوں خوب کہیا

سچ مچ بن دی اگنوں

نہ پانی سکے بجھا

ہے ستھوٹن دی اگ جھیں

کھوس سمندر جا

چھیر نہنکی پون دی
 رہی رستہ پر ہڑے گا
 دیوں کامی بجن کسے
 جد جائے وچھوڑا پی
 اک ڈنگھی ساوکی شام نوں
 کتے وچ اُجاڑیں جا
 دیوں ڈھڈیں مکیاں مار دی
 کوئی برہن پے کرے

سوتر دھار

ایہ کیہا سوہاواویس ہے
 تے کبھی نشلی اء
 ایوں ترور چاہتا جھومدے
 دیوں چھیدیا ڈنگ گئی
 ہے تھماں تھماں کیسو مولیا
 تے ڈلھیا ہو جیہا
 دیوں کالے رڑے پہاڑ دا
 سینہ پاٹ گئی
 ایوں جا پے بھوں دیں بھیاں

وچ بھریا نشہ جہیا
 اک سواد سواد ہو چناں توں
 بے انہر تہم رہیا
 کوئی چیکن پریمی پریم توں
 اک عمر ابا جھ رہیا
 اس انجھے ہوٹھ تان جمنہ
 پر بھکھکھانیر رہیا

نئی

نسو سوامی کیہا سہاوا
 پنچھی بول رہیا
 جیوں کسے پریمی آ پنے
 پریمی دانا مل لیا
 جیوں بانس دی پائی پور چوں
 اک رُمکا لکھ رہیا
 جیوں سچ سچن دی مانندی
 دانا سا نقل گیا
 پر تھم پریم دے پر تھم میل دے
 پر تھم ہی شبد جہیا
 دردہ پے کے گیت دے
 اتھم بول جہیا

ہے سولے جے پہاڑ تے
 چن اکیں سو بھ رہیا
 جیوں ٹکک ناگ کوئی منیں تھیں
 نصیرے وچ کھیڑ رہیا
 ایہ پر بت لم ستھرا
 ہے، لیکن پھیل گیا

جیوں ناگاں دی ماں سورسا
 دی ہووے سا لگرہ
 کئی بٹک، ارگ تے، چھپیوے
 کئی اتھی، کھڑے آ
 کئی کلری، اڈنے، پدم تے
 سنگ پوڑے دھون ٹھا
 پئے چائن دا ڈوہ پیوندے
 تے رہے نیں جشن منا
 اوہ ویکھ نی چندے! گھائیاں
 وچ بدل اڈ رہیا
 جیوں سپ کسے نوں ڈنگ کے
 ٹھٹھے وچ اُلٹ گیا
 ٹپن لوک دے اڈوے ہوئے

ذو دھاکل جہیا
 جہدی مٹی بیٹھا چن دا
 کوئی پنچھی جوں رہیا
 وچ مھل پتیاں دی تیج تے
 اک ننگا گن جہیا
 اک ست گلہ بی ناردا
 کوئی کامی ویکھ رہیا
 تے بھو گن پہلے اوس دا
 جیوں سہنا ٹٹ گیا

نئی

میں ویکھ کے اچیاں ٹیسیاں
 ہاں رتی تصویر بنا
 جیوں ون دیوی ارمنی
 بدل دی تیج وچھا
 ون پتر تائیں دیکنا
 رہی ہووے دودھ کھکھا
 دودھ بھریاں سولیاں چھاتیاں
 تے کوئی نیچھ لگا
 جیوں دودھ پیاؤندی ہاں نوں
 ہر ماں جاوے شیا

سوتر دھار

ایہ رکھ جو امتاس دے
 پتلی مارن بھا
 ایوں جاپن گنگن گٹھا لیں
 جیوں سونا پگھل رہیا
 یاں دھرت گوی دے کن وا
 اک بند اوگ پیا
 واہنی دھرت سہاویئے
 تینوں چڑھیا روپ کپھا

نئی

ایواں جاپے اس دے بابے
 ایہدے دے کاج رچا
 تے متی مُشک عتیر ہوا
 ایہدے دے گون بنھا
 ندیاں آئیاں گون نوں
 پریت روڑالا
 چاننیں جیوں تلّی تے
 ہن رہیاں مہندی لا
 سر تے پختی فہری
 چن کلیر اپا

پرہائے فی دھرت سہاویئے
 توں سے کہ لیکھ لکھا
 تیرا ہر دن ہی مرجا وندا
 لے کر ناں دا پچھہ
 تیری ہر رُت ہے چھن بھنگری
 جو جتنے سو مر جا
 اتھے تھن توں تھن نہ پھڑیدا
 نہ ساہ کلوں ہی ساہ
 جو ماہ ہے بنوں ٹھڈا
 اوہدی کوٹ جنم نہ تھاہ
 دیوں لگنیں اڈوے پنچھیاں
 دی چڑ پھڑی نہ جا
 تیرا ہر پھل ہی مرجا وندا
 مہکاں دی ہون ہنڈا
 تیرا ہر دیہوں نو تک رُت دی
 پوڑچ لیندا ساہ
 تیرا ہر ساہ پہاں جمنوں
 لیندا اوڑھ ہنڈا

سُوتاں میرے رام جنو
 لیکھاں نوں دوس گہیا
 ہے چنگا جے نہ پھڑی دا
 اتھے ساہ کولوں جے ساہ
 کیہڑا جے منزل پہاڑے
 تے چکھوں بھئے راہ؟
 یاں تیر لگن توں پہاڑے
 جے چھاتی لگے گھاہ
 وچ ادھ والے بی کھڑن دا

آوے بڑا مڑا
 گجھ چکھے مڑن والسا
 کجھ اگے و دھنن و اچا
 پر جو وی پڑن تھو پڑ
 اوہد اچینا جگ کیہیا؟
 ہے ہکڑ سمانہ دھرت تے
 اکوتھاؤں کھڑا

سُوتر دھار

ایہتاں میں وی سمجھداں
 پر ہوندا دے دکھ بڑا

جد کلے پہ کے سوچے
 ایہ پھل جانے کلا
 ایہ وادی وچ شو کدا
 سک جانا وریا
 ایہنے بھلکے رُخ بدنا
 جو گدی سیت ہوا
 ہن رُتاں پتر چھنڈنے
 لے جانے پون اڈا
 لے جانے رُکھ وڈھائے کے
 ترکھاناں موچھے پا
 ترکھاناں موچھے پائے کے
 لینے پلنگھ بنا
 پلنگھے سیجاں ماندے
 مرنے تیج دھتھا

نئی

مرنا جینا کرم ہے
 اس دا کھیڈ کیہا
 ہے پریتن ہی آتما
 جھوں جاندا امر کیہا
 اس دے ہا جھوں تیج دی

بُس جاندی اے واء
 بُس جاندے چن سورجے
 بُس جاندے دریاء
 بُت نوں بُت گل ملن دا
 رہندارتانہ چاء
 پاگیں پھل نہ میلدے
 ڈھکیں ساوے گھاء
 اس امر منکھ وی بھٹکنا
 وچ ڈاڈھاتیز نشہ
 اس بھٹکن داناں زندگی
 تے دانا م قضا
 ایہ بھٹکن داعی روپ ہے
 جو کھیت رہے لہرا
 اس بھٹکن دی ہی لکھ چوں
 ہے دھرتی جنم لیا

سوتر دھار

اُف کہی ایہ بھٹکن
 کجھ سُنے موڈھ چاء
 جنم دوس دی گن گھڑی توں

تھن نوں مُونہہ وچ پ
ہر ناں سنگیں بیٹھ کے
دیٹی عمر وٹجا

نئی

ایہ بھٹکن سدھنکھ نوں
اگے رہی چلا
اس بھٹکن اگے ویوتے
وی جاندے سس نوں

سوتر دھار

ہے سکھ نے وجے مند ریں
تے گھو ہیں ڈول پیا
ہن ہتھیں چڑیاں پوہکیاں
تے جنگل بول پیا
ہے ہو یا سرگھی ویلوا
تے چن وی بچھ گیا
ہے سورج دارتھ پکدا
سر بھی آئے پیا
آؤ سزیے دیووک نوں
گئی ساری رات وہا

کیسہ ہو یا جن مینڈڑے
 جے گئی ہے رات و با
 کیسہ ہو یا میرے شام چو
 جے گھو ہیں ڈول پیا
 جی چاہندے ایسے دھرت تے
 میں دیواں عمر و نجا

سُوتر دھار

ایہ کون کونے ۲ ریاں
 جہن کیوں گل فضا
 جیوں نگہد وچ آواز دی
 کُردی رہے صدا
 جیوں مدھو کھیاں دا
 مدھو وناں وچ ٹولا اڈ رہیا
 جیوں چیر کے جنگل پانس وے
 لنگھے تیز ہوا
 جیوں تھس چوں لنگھے قافلہ
 جدا دھی رات و با
 ہے ساری وادی گونج پئی

ایہ کون نہیں رہیاں گا؟
(گیت دی آواز اُٹھ روی ہے)

نئی

اُدھیں راتیں ایس چنے دے

چنبا کھڑیا ہو

چنبا کھڑیا مانے

اوپدی محلیں گئی خشبو

محلین رانی جاگدی

اوپدی نینیں نیند نہ کوہ

راہے تانی آ کھدی

میں چنبا پینا سو

جو کا لے ون مونیہ

جہدی ہو کے جی خشبو

دھرمی راجا آ کھدا

باہاں دچ پرو

نہ رو چندے میریئے

لگ لین دے لوء

چنے خاطر سو پیے

چاساں کا لے کوہ

رانی چنے سکدی

مری و چاری ہو
 جیکر را چاد بدا
 میلی جاندی ہو
 جیکر را چا ساژدا
 کالی جاندی ہو
 ادھی راتیں دس چنے دی
 چنبا کھڑی ہو

سوتر دھار

ویکھ نئے!
 کج وادی دے وچ
 سر ہے گونج رہیا
 سر سوتی دے سر منڈل نوں
 دیوں کوئی چھیڑ گیا
 کنگ ماہ وچ گونجیاں دا
 دیوں کشیں بول پیا
 چیترو دے وچ دیوں کرہا گئیں
 وگے پڑے وی واء
 ساؤن مہینے دیوں کوکلاں دی
 دو روں آئے صدا
 تہی کتنی دا کہندے چھنے

مینہ جیوں ورے پیا
 جیوں پر بت وچ پر روتی دا
 تھکوا چھٹک رہیا
 یں جیوں ہووے کوئجدا
 شو دانا دمہ

نئی

جیوں سا گروی چھاتی تے
 کوئی رہیا چھیراگا
 یاں برہن دے وچ کالجے
 شبد کوئی دھکھے پیا
 جواو ہدے جھوٹے پریمی اوس دے
 کشیں کدے کیا

سوترو دھار

ایہ آئندہ کیا؟
 کج شہدی مہک پھڑاں
 میٹھوں مہک پھڑی نہ جا
 جیوں کوئی بھوڑا گن گن کرد
 کنول سروور جا
 مہک دے کج لپے ہوئے

علیے سُہن جہیا
 جیوں کسے ودھوا ہوکا بھریا
 سنی تیج وچھ

نئی

ایہتاں بن چنیا لاناں
 جو رہیاں رل بل گا
 شہدے چے کن چوں
 تمی سب لگا
 جیوں ماں کوئی گاوے بر ہڑا
 چے خے تندو لا
 جہد لہڑ ست سمندریں
 نہ مڑیا لام گئی

سُوتر دھار

ایہتاں سبھو رایے
 بن رہیاں ات ول
 ہجھ پھلاں دیاں ڈالیاں
 سرے گڑوے چا
 آگنن نوں اڈیے
 یں ہجھ ڈیے راہ

بچے داسی دھرت دے
یاں لیئے رُوپ وٹا

نئی

ہاں ہاں پر بھ جی ٹھیک کہیا
کولئے رُوپ وٹا
تے کرے چار گلوڑیاں
نال لیہناں دے جا

سو تر دھارتے نئی رُوپ وٹا لہندے من۔
ہنیا من اُچی اُچی گاؤندیں پر ویش کر دیاں من۔
نئی اوہناں چوں اک نال گلں کر دی ہے

نئی

چھے دیے چنیلے
تیری جیوے مہک سدا
ایہ جوہن دا ہڑھ ٹھلایا
کس چن نوں جا
بنس، میلاں، بٹیاں
گل وچ کینٹھے پ
چھاپاں، لچھے، آریاں
گورے ہتھ اڑا

چچی وچ کلچوری
 پیریں سگلے پا
 کوہ کوہ وال گندائے کے
 مہل تے چونک سجا
 کشیں تھمکے تھولدے
 دنگ تیلیاں پا
 بر شو بھن مہلکاریاں
 جلس، پٹ ہنڈا
 رکت دل چلیاں کوہنڑیاں
 ہارنگھارگا
 ایہ بو دل گتیاں ڈاچیاں
 رکت دل رہیاں دھا؟

ہتیا لن

سن بھینے پروئے
 اسیں سیاں ندیے جا
 اک بودھے دے ناؤں تے
 لکھ دیوے پرواہ
 اج جنم دیہاڑا اوس دا
 اج دے تھیں چا
 اس راجا ورمن وروے

رہیاں شگن منا
 سرتے گڑوے نیروے
 تازے مَہل تڑا
 اسیں محلیں رانی گنت دے
 چلیاں روپ سجا
 جتھے راجا نہاوسی
 وٹے لکھ رگا
 عطر، مہلیاں، کیوڑے
 گنگا جلی رلا
 اس توں پچھوں ہووسی
 ڈاڈھا یگ مہا
 سارے چنے پچھوں ہووسی
 ڈاڈھا یگ مہا
 سارے چنے دیس چوں
 کالے مرغ منگا
 اک سوا کی بھید تھیں
 کہتا چوڈنج
 راجا کوٹ سیال دا
 آپی پینڈے گاہ
 جو ساڈے مہ راج دا
 بنیا دھرم بھرا

جو سلاو ان کہا وندا
 کرسی رسم ادا
 وڈھو پھیڈاں ساریاں
 موہا سنانے لا
 وڈھو سوہا شوکدا
 لہو آں داو ریا
 چنے دی اس دھرت تے
 دیسی رنگ چڑھا
 متھے ککے لاؤن وی
 ہوتی رسم ادا
 نوبت، کیلاں، ڈفلاں
 دیس شورچا
 آسن بھنڈ مرایے
 بھٹ سرنگی چا
 ہوسن دھاماں بھاریاں
 دیگاں چھہ چڑھا
 انت وچ مٹی راک
 چنسی راجا آ
 سارے چنے دیس چوں
 جس دا کسں اتھاہ
 اوہ سوخی مٹی رافر

گورے تھوٹھ اٹھا
 کرسی راجے واسطے
 دیوی کول دُعا
 دیوی ورمَن ویرتے
 رحمت ایہ فرما
 سارے چنے دیس دی
 اس نوں عُمر لگا
 فر راجا اس گروی دہا
 دھرمی ہاپ ہلا
 اک کھوہا، دو بویاں
 دیسی نام لو
 - پیچھے شہر تھیں
 کل مُدھیا دھا
 آو رے پو لے چلیے
 جے دیکھن دا چا

نئی

نہ نی بھیناں میرے
 اساں جانا دُور پڑا
 اچے پنڈاوا لگ سہاں دے
 کہنا ہو رہیا

(چٹیا لاناں ہسدا یاں ہسدا یاں چلدا یاں جاندیاں ہن)

سُوتر و دھار

بٹنے سی وگدی پون وے
 صندلی صندلی ماہ
 بٹنے سی مہکاں کھینڈ ویاں
 گل چائن وے دھار
 بٹنے سی ریشماں ستیاں
 سرور بیچ وچھا
 بٹنے تاں دھرت سورگ سی
 بٹنے تاں ترک بھی آ
 ویتھرنی وچ بدل گیا
 ٹوک رہیا وریا
 ایہ کیہ بن چنبیا لٹاں
 گکھیاں گل سنا
 کد پٹوواں نول ڈولھ کے
 مردے پاپ بھلا

نئی

ایہ ماٹو دے کو چھو دا
 کو جھا اک پڑا
 جان پرائی کو بے کد

ودھدی عمر بھلا
پران پر اے کھو ہے کد
ملد ارب بھلا؟

سوتر دھار

کر یا کہی اوڑی
کچھ وی سمجھ نہ آ
جو وی دھرتی حمدی
آپے جاندی حھا
چیوں سڑے رنگ سڑی
پیلے بھوگ رچا
گر بھرتی مڑ ہوئے کے
جاندی اس نوں کھا

نٹی

دھرتی دی گل سوچ کے
من نہ رڑا
ایہ جنتی ہے پاپ دا
ایہ پاپ دی جاہ
پاپ تاں اس دا کرم ہے
اس دا پاپ سبھ

اس واپس پہنچ
 جے ایہ پاپ کئے نہ
 تے اچھے مر جا
 آؤ مڑے پر لوک نوں
 مہنگاں دا پر را
 بسن تاں دھیاں اگیں
 گئی سورن جہرتے آ
 گھل جائے وچ مہک دے
 گھل جائے وچ واء

(سو تر دھارتے تھی الوپ ہو جان دے بن)

دُوجا انک

دھرم، پروتی تے پشپو دے ناں

کل دا دیہوں دی کیا دینہ سی کیسی سی اس دی خشیوئی
اپنیاں سب گولائیاں چمدی بھر جو بن وچ تار جیوں کوئی

دو جاناںک

چودھل:

سلوان دے سوہرے اچھراں دے پاپ داناں۔ ایہ او دھنگ دارا جاسی۔

پورن:

سلوان دلہتر۔

لوناں:

راہے سلوان دی دوجی دوہٹی جوڑات دی چھاری۔

بارو:

لوناں دے پیوداناں۔

ورمن:

چنے دارا جا۔

گنت:

ورمن دی ہتھی تے چنے دی رانی۔

سلوان:

سیا لکھوٹ داراجا۔

رتی:

حسن دی دیوی داتاں ہے۔

کدے جہناں دی دھپ نہ کوئی
اُنچ تان

ہر دن مہک و ہونا

کوئی کوئی پر

دیوے تھیوئی

جہڑے دینہ دقتن مہکیا

سو سو ساڈی عمر اہوئی

اے راجن، ہے یو دھے، سورے

پر ایسی کیہ

بات ہے ہوئی؟

کل دے دینہ توں

اج دے دینہ تک

سے جہماں دی دُوری ہوئی

سلوان

ہے میرے مہر

میت پیارے

ہے جہمال دیس دے راجے

نُحاسورج

کون جگاوے؟

جے کوئی کل داسورج موڑے

اوہ میرے بھروسے کھوے

چیوں چیوں کوئی

راجے ورمین دے جنم دوس دا اتسو سہایت ہون پرنت اس توں اگلے دن راج

سلوان تے راجا ورمین آ پوچ بیٹھے گلاں کر رہے ہن

سلوان

کل دا دیہوں وی

کیسا دیہتی

کیسی سی اس دی شہیوئی

اپنیاں آپ گولائیاں محمدی

بھر جوین وچ نارہیوں کوئی

پراج دا دیہوں

کیسا دینہ ہے

کیسی ہے

اس دی شہیوئی

رات ایندا بھوگن چکھوں

چویریں ویسوا

سُتی کوئی

ورمین

ہاں مہتر!

کچھ دیہوں ہوندے نیں
 متھے جہناں نہ سورج کوئی
 جون نہ ٹھوپی
 ہوندیاں وی پر
 سورج بند ا
 کچی اگ غمر ہنداوے
 کچ بولاں
 کیہ بات کراں میں؟
 جیہہ میری توں لجیا آوے
 جے لجیا توں
 اندر رکھداں
 اندر میرا دھکھ دھکھ جاوے
 جے بجیا توں
 باہر رکھداں
 میرا سوچ مردا جاوے
 میتھوں دھپ
 مٹھری نہ جاوے

ورمن

سن بجن
 سن مڑ پودھے

ہر مٹھے وچ سورج ہووے
 ہر ڈھپ
 گر بھرتی ہے دھرتوں
 اُس دی لکھ وچ سایا رووے
 اُس دی ڈھپ
 کدے نہ مردی
 جہد اکوئی پر چھاواں ہووے
 جے تیری
 ڈھپ دا پر چھاواں
 جیوہ تیری تے آن کھلووے
 تاں سنہو ہے
 تیری ڈھپ وی
 تیتھوں بے مٹھ کدی نہ ہووے
 ڈھپ تاں
 مردی ہے اس ویلے
 جد کوئی چھں وچ آن کھلووے
 یاں نیماں وچ
 نیندر ہووے

سلوان

ہاں بجن!

میتوں نیندا آگئی

ہاں جن!

میں سونا چاہونداں

دن دیویں، بھر سکھر دیہریں

سورج کتنے نکھانا چاہونداں

ہر دینہ

میری نیندا پنڈا

اگن سرپئی نے ڈنگیا ہے

ہر دینہ میرا

برا نگ چھوہ پ

ہوگر بھرتی دے واکن

بجیا سنگ بھجیا لکھیا ہے

ہر دینہ میرا

سے دی سکی سولی اپر

سو تک رت توں ہی ٹنگیا ہے

ہاں ہاں جن

میں کہنداں

میں جگراتے دا تھل لکھیا ہے

تھک ٹٹ کے اج چھہ مری نے

نیند روا

اک گھٹ منگیا ہے

ہاں بجن!

میتوں نیند آگئی

ہاں بجن

میں سونا چاہوںداں

ہاں ہاں میں بجن

سونا چاہوںداں

آپنے پر چھائیں دی چھائیں

میرے پر چھائیں دے بھائیں

پتر ٹائیں ٹائیں

میرے

پر پر چھائیں دی چھائیں

کوئی پنچھی نہ گاوے

میرے پر چھائیں ٹوں بھائیں

ٹوں انگ نہ لائیں

پر میں

چھروی سونا چاہوںداں

آپنی ڈھپ دی چھائیں

ہاں بجن

سبھ اپنی ڈھپ ٹوں

ڈھپوں چھائیں کروے

آپنی ڈھپ دا

اپنے ہتھیں
 چیر ہرن ہن کر دے
 دینہ دے گز
 عمر دا کپڑا
 من من سارے مردے
 سبھے چھاں دے جال وچھا کے
 بند رائے پل پھڑوے
 بند رائے ہاں سارے جھدے
 بند رائے ہاں مردے

درمن

ٹھیک اسیں ہاں
 سبھ بند رائے
 سبھ انیندی
 بھونے آئے
 اگن برچھ لےجے، بے ہرے
 سمھناں اپنی نیندر خاطر
 دیہاں دی
 وگن وچ لائے
 تے اس تھلے
 پٹ وچھائے

پھروی سانوں نیند نہ آئے
 ساڈی چھاں لوں
 ساڈی دھپ ہی
 گئی واری نہ انگ جھوہائے
 پر بتر
 بے میرے سخن
 جیھ تیری کوئی بات نہ پائے
 بول گلہنے
 نیند روا لے
 کیوں تیرے ہوٹھاں تے آئے؟

سلوان

کیہ پاواں
 بات پیارے؟
 جہناں گھوہاں دے پانی کھارے
 کدے نہ پنگھٹ
 بن و چارے

ورمن

آخر ایسا
 دکھ وی کیہ ہے؟

دُکھ تہاں پنچھی اڈن ہارے
اج اس ڈھارے
کل اس ڈھارے

سلوان

سُن تہن
تاں پت سُنندا
دُکھاں والی
اگ جہندا
اگ نوں اپنی جیہہ چھو ہاندا
ہیت گئے نوں
واج مار کے
مُوئے سورج موڑ لیا وندا
آپنی دھپ دا
نگن وکھا وندا
میں جو دھپ و ہاجی
رنگ و ہونی سی
اگ چو دھل دے پٹھے
سیکوں اوئی سی
پورن دی ہاں اچھراں
روپ و ہونی سی

اگ دی سہنی
 پر میرے گھر سونی سی
 اگ دی سہنی
 جدو دے بھوچ آن وڑی
 لکھ بچایا آپ
 پر اوہ روز وڑی
 نشہ جہیا نت آیا
 پر نہوس چڑھی
 نار میرے انترو دی
 اس توں نہیں مری
 ان چاہیاں دی
 ڈنگاں دی پر پھڑ پھڑی
 میٹھوں سپنے دی سہنی
 نہ گئی پھڑی
 میرے سپنے دی سہنی
 زہر ملی سی
 اگدے دیندے
 نگاں وانگ رنگیسی سی
 مدھ دی بھری
 کٹوری وانگ نشیلی سی
 نری سی اگ دی لاٹ

بڑی چمیلی سی

میں چاہیا

سننے دی سہنی ماریاں

میں چاہیا

کہ اس دائروپ و ساریاں

سوچاں والی

اڈی پنہ لٹا دیں

اگ دی سہنی خاطر

پنہ ساڑ دیں

پر سننے دی

سہنی میٹھوں نہیں مری

دجیوں جیوں مارے منتر

تیوں تیوں ہو رڑی

ایسے دکھ سنگ لڑوے

میری دھپ دھلی

کئی واری میں چاہیا

رشتہ توڑ دیاں

اگ دی سہنی

بابل دے گھر موڑ دیں

تے آپے نوں
 بھجھا دے سنگ جوڑ دیں
 پر ہر سہنی دا پابل
 نرووش ہے
 ہر دھی دارنگ
 ہر پابل لئی کوہا ہے
 ہر دھی
 ہر پابل دی
 پگ داٹوٹا ہے
 ایس دیس دی ہر دھی دا
 متک کھوٹا ہے

ایہو گلاں کر دی
 عمر اں رُئی گئی
 گیلے واکن ہٹھو دی ندیے
 رُڑھی گئی
 ہراک چاہ دی
 نگر آخربھری گئی
 جت ول مڑ گئے پانی
 ات ول مڑی گئی

سنے دی تہنی وا
 پٹنٹ گئی
 میٹھوں میرا
 بلد اسورج کھس گیا
 پھل میرے باغاں دا
 سو پٹس گئی
 میں اپنے ہی
 پرچھاویں سنگ رُس گیا

میں سورج ساں
 پرکا لکھ دی ہون ہنڈائی
 اگ دی تہنی نوں پر دکھ دی
 مہک نہ آئی
 سوں رہی میری چندن دیہ سنگ
 دیہ چپکائی
 میں جاگاں
 اس نیندر آئی

رکھ پنترے
 نیندر دے نوں پھل نہ لگا
 نیندر والا رکھ امینوں

ہریا لگا
اگ دی سہی دی لکھوں
مینوں سورج لبھا
زلوآ، میرا جیون مینوں
جواں لگا

پراوہ سورج
میرے متھے کدے نہ لگا
اٹھاراں ورھے لئی اوہدی لونوں
چندر اوچا
میرا پتر پورن
مینوں کدے نہ لیتھا

میں مڑ چھں دی
جون ہنڈ اندا سوچن لگا
نہوواں دے سنگ
غم دیاں قبریں کھودن لگا
کرماں دی کا لکھنوں
مر مر بھو گن لگا
سوچن لگا
کہ دھرتی تے مینوں ہنڈانی
اگ دی ندیوں

جیوں ہکاں جھیں پیتا پانی
 گچھ پینا
 گچھ کر جانا
 رس ورداں تانی
 اتر پتی نے بجیادے
 کالے کمرے وچ
 اک دوجے دے انگ ولس کے
 اگنی کھانی
 جیوں شراں دی
 پھر دی ڈھانی

ورمن

ہاں مڑ!
 ٹوں سچ کہند ہیں
 اک بن اک دی
 عمر ہنڈانی
 جیوں جیوے پنچھی بن پانی
 ہر پلن نور
 اک بنئی
 پندی ہی ہے اگنی کھانی
 انج تال ہر اک

اگ ہوندی ہے
 چلے جے یاں مڑھی مسائیں
 پر جو اگ نہ
 لکھو بن دی
 اوہ اگ ہوندی درور، نچھانی
 جے اچھراں
 کچی اگ سی
 تاں سی بھوکاں نال مگھانی
 یاں اس تے پدیند اپنی
 ہڈاں تائیں گھن ہوندی ہے
 دو جتی دی
 بون ہنڈانی

انج تاں مٹر
 میت پیارے
 ہر کوئی کچی اگت نوں کھاوے
 ہلدی اگت نوں وی ہر کوئی
 کچی کہہ کے
 عمر نگھاوے
 ہر ہلدی اگ
 چمن پچھوں

کچی اگ داڑوپ وٹاوے

سپنے دی

سہنی وی اک دن

اگ دی سہنی

ہی بن چوے

سلوان

سپنے تے اگ دی سہنی وچ

میرے مترانتر ہوندے

اگ دی سہنی سدا پاتو

اس دا ہتھ وچ

متر ہوندے

جے سپنے دی سہنی ڈنگے

اس دا انت

بھے انکر ہونداے

اگ دی سہنی جے ہے شعالہ

تاں اوہ اک مسخو ہوندے

اگن سر پٹی

جیوند اسچ ہے

چچین دیہہ انکر ہونداے

سپن سر پٹی

جھوٹے، زرتھک
سُننے والا کجتر ہوندا ہے

ورمن

بجن! دوست!

بہا ور ہندے
سینے توں کوئی جج کیہ منگے
ساڈی عمر اتاں لنگھ جاوے
پر سینے دی
او دھ نہ لنگھے

ایہ ساڈے دھراندر کدھرے
بٹھے چکا دڑاں وت لنگے
کالے رکھ، قسماں والے
تے مٹھل کھاندے رنگ پر لنگے
کوئی کوئی سہنا کر ماں سیتی
کدے کدے جج بن کے لنگھے
کسے کسے چہرے چوں سانوں
سہن سر پئی
آکے ڈنگے
اس دا ڈنگیا گجھ نہ منگے
منگے تہاں

اوہدی چھوہ نوں مٹکے
 دن دیویں یاں سونا مٹکے
 پر نہ چھوہ
 نہ سونا ملدا
 عمر ساڈی دھکھ دھکھ لنگھے
 ساڈی دیمہ ہی، ساڈے ساہ توں
 اک دن دیویں پاکے لنگھے
 ساڈا سورج ساہ توں مٹکے

سلوان

ہاں مٹر
 توں سچ کہند اہیں
 ہن تاں سورج
 ڈھل چلیا سی
 ڈھپ داہاں بل چلیا سی
 سہن سڑی وارا سہنا
 ہن مٹی وچ
 رل چلیا سی
 پر کل سہنا اکھیں تک کے
 مینوں مڑ کے
 جھل چلیا سی

میری مہک وچھوٹی روح تے
مڑ کوئی چہتر
نل چلیا ہے

سلوان

میں وڈ بھاگا
اس مٹی چوں
جے تینوں تیر اُٹھنا بھی
کہہڑی روپ دتی ہے ایسی
میںوں وی گجھ
پتا تاں لگے؟

ورمن

ہاں مڑ اوہ کرن نہی
سوت ایندے نیٹاں والی
کوہ کوہ تے واں واں
نیم اُدا سے انگاں والی
دوھیں دھوتے رنگاں والی
تم سُلّی چندن گیلی
بھارے جے نیمھاں والی
موٹی ونے دنداں والی

موناں!
 چہڑی گل اتسو وچ
 چتی سی بوتی سنگاں والی
 سپن سر پتی ڈنگاں والی

سلوان

موناں!
 پارو شو دردی دھی؟
 سوئی، چنیل، کول انگی
 پر پھلے جہماں دھنسل ہے
 چوئیں اپچھراں، پر بھٹ۔ انگی
 مدھرا دے وچ جیوں حل گنگی
 شو ورنار کسے راجدی
 سلھو نہ
 ہووے اردھنگی

سلوان

بے کوناں
 شو دردی دھی ہے
 نزدوشی داوش وی کیہ ہے؟

دوش!

دوش تاں اُس دے کراماں دا ہے

یاں فر پکھلے جہماں دا ہے

نہیں نہیں!

گجھ دوش نہ اُس دا

دوش تاں ساڈے بھرماں دا ہے

یاں فر ساڈے دھرماں دا ہے

جو سانوں ایہ کہندے نہیں

منہ دے وچ سکھ وچا دو

وٹیاں دے وچ شر دھاں رکھو

پتھراں اگے دوف دُھکھاؤ

پر جے مانو مر دا ہووے

مُردے منہ وچ ٹوند نہ پاؤ

اگ دُوبے دے

ہوواں دے وچ

اپنے اپنے ہتھ ڈباؤ

آؤندے مانو جوگاں رل کے

کھیتیں رنج کے کوچہ اگاؤ

تواریخ دی چھاتی اُتے

رنگاں والے ناگ لڑاؤ
 سمیاں دسے شمشان گھاٹ تے
 اپنی اپنی مڑھی بناؤ
 کہہ ادرم
 تے کہہ ارنک ہے
 سنگ مرمر دے کتبے راؤ
 دھرم تاں میرے ہتر اوہ ہے
 جو نہ ہو ارنک پچھانے
 جو سبھناں نوں اک کر جانے
 مانودی پیڑاں نوں سبھے
 مانودی پیڑاں نوں جانے

اسیں تیں بجن!
 سبھ شودرہاں
 بھٹ انگے تے سوچ دھونے
 دکھ دکھ ہوواں دے رنگ لے کے
 دھرم ماں ریڑھے کرے ٹونے
 کرم وچھونے، جنم دھونے
 اتوں مٹھے وچوں ٹونے

کل جو مہر

دینہ مرہ سی

کیہ اوہڑ کے اج مر سکد اے؟

یاں جوکل نوں مرنا حالے

کسے وی حیلے اج مر سکد اے؟

اج دادیہوں تاں

بجی میرے

اج چڑھ سکد اے، اج مر سکد اے

پچے جہماں وے کرماں دا

دوش کسے سر

کنج چڑھ سکد اے؟

جو مر یا

سو مر چکا ہے

جو جیوند اسو مر جاوے گا

یاں جو جہناوی ہے حالے

اوہ وی سورج تھر جاوے گا

بھو، بھو، کھڑا ناگ نہ سنبھو

ایں دی دھپ نوں

لڑ جاوے گا

ورمن

منداں، دھپ نوں ناگ نہ لڑی

ایق داوید نہ

اس توں مرسی

پر کرماں دے ناگیاں اگے

کوئی ماند ری

کیکن کھڑی؟

کرم تاں ایسے ناگ زہریلے

جو سمیاں توں جان نہ کیلے

ایہ جہماں تک چچھا کر دے

کسے وی چیلے کسے ویلے

اسیں یاں لکھ وی

ہون ہنڈ اندے

ایہ تاں او تھے وی آ جان دے

اسیں جیہے

ایہ جم پندے

ایہ ساڈے متھے وچ رہندے

بت ساڈی قسمت نوں ڈنگدے

وس گھول دے

موج مناندے

سلوان

ایہ توں نہیں

تیرا بھرم بولدا اے
تیرا سیمت دھرم بولدا اے

ورمن

بجے ایہ میرا
بھرم بولدا اے
یاں کوئی سیمت دھرم بولدا اے
تاں میں کہنداں
تیرے اندر
کام سمندر پیا کھولدا اے
سچے دی سہنی دا کا دا
تیرے اندر
زہر بولدا اے

سلوان

نہیں نہیں
ایہ کام نہیں ہے
میرے اندرتاں میرے سجن
کوئی ایہا
شیطان نہیں ہے

میرے اندرتاں میرے ستر
سدا بخوت ہے اک دکھکھدی

کیوں دھرم دے ناں تے دنیا
 اک دو بچے دے مُنہ تے تھکدی
 کیوں ماٹونوں نفرت کردی
 جی ماٹو دے ہی لکھ دی
 بھرماں والے ویہو چکرتوں
 کیوں کراسدی جان نہ چھنڈی
 باقی سُہن سڑ پئی بارے
 میں میرے مٹر

خراپہ نداں

میں تاں ورھیاں توں میرے بچن
 ڈھپ چھاواں دی ہون ہنڈ انداں
 جے میری جھولی ڈھپ نہ پائی
 اپنا سورج
 آپ بچھانداں

ورمن

میرے بچن

ایہ کیہ کہنداں؟

بھٹ۔ انگلی لئی نیواں پوند ایں
 عوں ایں نوں اردھنگی نہ چن
 مل سکدا اے ہقی جو چاہوند ایں

بھٹ۔ انگلی واسچی پنڈا
آ جاند ہے
جوٹوں کہند ایں

ورمن

نہیں نہیں
میں ایہ نہیں چاہوند
نہ ایسا پاپ کمایا
نہ ایسا میں پاپ کماند
میں تاں سپن سر پتی دابس
جنم جنم لئی
ساتھ ہاں ملند
جنم جنم لئی
ساتھ ہی چاہوند
(راہجے ورمن دی بیوی گنت کمرے وچ آگئی جاندی ہے تے ورمن نوں خطاب
کردی ہے)

گنت

نمسکار، ہوئے سوامی میرا
باراں او لھے کھڑی کھڑی میں
سن چکی

دکھیاں تھیرا
 میرے سوا می
 پر جے گندا
 گنگا تائیں آہل جاوے
 اوہ سارا گنگا کہلاوے
 پوجن ہارا ہی ہو جاوے
 کیوں سنتھو نہ
 جیکر بوٹاں
 ویر میرے دے لڑ لگ جاوے
 کیوں کر مڑ
 شودر کہلاوے؟

ورسن

چا ترک سوانت بوند ہی پیوے
 اوہ تان گنگا کدے نہ جاوے
 لکھ پوتر ہوون پانی
 اوہ نہ اس نول جیمھ چھو ہاوے
 بے شک کاگ نیں کالے ہوندے
 پر کوئی
 کوئل نہ کہلاوے

گُذرت

بے شک
کوئلاں۔ کاگ نہ کالے
پر کوئلاں دے بچے پالے
سنھو ہے
ویرے گھر لاناں
مُڑ کے بھیا
سورج پالے

ورمن

میں چاہونداں
سورج بل چوے
پر خورے کیوں
بجیا آوے
اُدھے پورے
کیا آکھن گے؟
اچھراں تائیں جسں والے
ڈرواں
کوئی حرف نہ آوے

سلوان

حرف تہاں تے

تہ توے گا

جد سلوان دی

مر جاوے گا

ورسن

ایہ اچھراں سنگ

وی ہیاں

اوہ تیرے

ویڑھے دی چھاں ہے

تے تیرے پڑ دی ماں ہے

ناری جد اک

ماں بن چوے

ناری نہیں

بے جیہی گاں ہے

گنت

ناری، خردا

اوہ گہنا ہے

نردے گل وچ

تاں رہنا ہے

کے ٹرنوں

اُس موہ لینا ہے

پر جے

نرنوں موہ نہیں سکدی

تاں اوہ ناری

ہو نہیں سکدی

اگن سرپتی

ہو سکدی ہے

سپن سرپتی

ہو نہیں سکدی

ایہدے نالوں

اگن سرپتی

چنگا ہے

جیکر مر جاوے

مڑ ناری دی

بھون نہ آوے

ورمن

کتنے!

پر ہر اگن سرپتی

سپن سرپتی
وی ہے ہوندی
جے اک اکھنی
را کو جھ ہے
ووجی دے لئی
سج ہے ہوندی
رتی دی نیندر چوں نجا

ہر ناری
سپتا ہے ہوندی
پر جے نسین
بڑے اچھک ہو
کہو منتری تائیں جا کے
ہر دے گھر
جہ کہہ آوے
کہ اوہ دی دا
کا ج رچوے
تے میرے
مقر لڑوے
جو منگے
سو بخشش آوے

(سارے اٹھ کے چلے جائدے ہن)

تیجا انک

بیٹاتے گیتا دے ناں

ایرا:

وٹاں دی سہیلی داناں۔

مدھری:

وٹاں دی اک ہور سہیلی۔

اے راوٹ:

پاتال داراجا۔

بھٹ انگلی:

شودرتوں مراد ہے۔

نارائن:

برہما داناں ہے

پارو:

وٹاں دا پیو۔

نرسنگھ اوتار:

پرہا، ددے پیو داسنگھ رگرن آرا اوتار۔ اوہی شیر دی تے وہی آ دی دا شکل دا۔

میں اک ٹری پردیس فی سیو، اک ٹری پردیس
اک چھاتی میری ہاڑ تپندا، دوجی تپدا جیٹھ

(لوناں تے سلوان داویا ہو گیا ہے۔)

لوناں اپنیاں دوسہیڈیاں ایراتے تھری نال اپنے گھر دے کمرے چ بیٹھی
ویونڈ دوستہ پائی سوہرے گھر فُر جان توں پہلاں گلاں کر رہی ہے۔)

لوناں

میں اگ ٹری پردیس
نی سیو
اگ ٹری پردیس
اک چھاتی میری ہاڑتہند
ذوہی تہدا جیٹھ
فی میں اگ ٹری پردیس

اگ دی عمرے
ہر اگ ٹری
چاہندی پردیس
ہر اگ دے، ہاٹل دے چلھے
سدانہ اُس واسیک
ہر اگ دے
ہاٹل دی جائی
ٹر جائے ذورنیش
ایہ کیہ اگ دے لیکھ

فی سیو!
ایہ کیا گ دے لیکھ؟

ہر گھر دی
کجک دی آوے
جدوی اگن وریس
ہر پائل دی نیند گواپے
بدراویہ ہا ویکھ

ہر پائل
ورڈھونڈن جاوے
ہر اگنی دے مچھ
ہر اگ ہی چھڈ جاوے سیو
ہر پائل داویس
لاٹلیاں تے
بلدی مہندی
پاکے اگ داویس
فی میں اگ ٹری پرویس

پرسیو!
میں کیسی اگ ہاں

کیسے میرے یکھ؟
اک تاں مکھ داسورن ج بلدا
دو جے تھل پیراں دے پٹھ
تجے پیٹھی

مچدی دیہہ دے
اگن بر چھ دے پٹھ
فرو سیو
نکھدا جھدا

اس اگنی داسیک
جوہ بل ورڈھوٹ لیا یا
سونہ آیا بیج
نی میں اگ ٹری
پر دیس

ایہا

سیئے
اگ دی جھہ نہ ہوندی
بول نہ بول کیول
اگ داکرم نہیں کہ بولے
اپنی جھہو بول
اگ تاں سدا
ابولی جھدی

مردی سدا بول
 جواگ بولے، تھیے کلنکی
 جگ نہ ڈھکد اکول
 چلھ پرائی
 بدبائے
 دینی عمر اول
 بھٹال پچھے ہم یہ رونا
 لینے اتھر وڈولھ
 ایس دیس دی
 ہراگ روگن
 ویکھو بیٹھاں پھول
 ہو جھکے تاں آڈیاں رگڑے
 فروی رہے بول
 ایہو ہرک اگ دی ہونجی
 سوجگا، وں کوں
 سیئے اگ دی چھہ نہ ہوندی
 بول نہ بول کیول

لوتاں

سیونی!
 اگ کیوں نہ بولے؟
 چھہ واجندرا کیوں نہ کھولے؟

سامنے پیچھ لو اہر اگنی
 میں چاہوندی ہاں
 اُچی بو لے
 کڑک دامنہ ساہیں گھولے
 ایسی کڑ کے ایسی کڑ کے
 ستے اہاں دے کن پائن
 اے راون دی،
 دھرتی، وے
 گونجن سبھے وٹا دشاوں
 ہر خلیے دی
 اگنی کھولے
 ساڑ بھک دے ہے بنے
 جوئے ظلم دا ورقہ پھولے
 کیوں کوئی ساڑے اگن سیک ٹوں
 اک مٹھ کنگنی بدلے
 توے؟

ایرا

سن فی اڑیے
 بھین وناں
 کس تیری ہدھنوں کیتا ٹونا

اگ دلہنڈا

سدا ہے لونا

اگ دلہنڈو

سدا لونا

ہر اگ دی اکھ

ہر اک سدا ہے

ایہوان بدھ موتی سونا

اپنا تمہیا آپے پنا

پر اس اگ نے

کدے نہ گونا

لوناں

ایہ میرا

وشواس ہے ایہے

اگ دن اگ اوش کو دے گی

ہر اگ دی اکھ

ہنچو دی تھان

بلدی ہاگیں رت سووے گی

جو آدم

اگ کھنے کیڑے

والہیمان

اوش لو ہوے گی

نہیں نہیں
 ایہ سنکھو نہیں
 اگ دے لیکھیں سدا نہیں آہیں
 اگ دیں
 آدم جائے دے بن
 سدا نہ کھدیاں نرمل باہیں
 پشتو پستی
 اگ سراپی
 ایہ ماراں اُس دھر درگا ہیں
 اُس آدم نوں
 جنم دیوے گی
 دشمن پوا پئی باہیں
 اگ دوا دھرم
 سدا ہے بلنا
 کدے بغوت کردی ناہیں
 چاہے
 پو جائی کوئی باے
 یں کوئی باے
 وچ کراہیں

اگ نوں
اگ دی ماں دا ور ہے
ستویں ٹوٹی چرکھی ڈاہیں
دکھ دی یوٹی او تھے کتیں
جتھے کرن
نہ جائے کداہیں

لوناں

سُن سیئے
فی بھینڈا میرے
دھرم دلہنڈا کج کوئی چیرے
رکھ ہوون
تاں چیرے آری
بھرم کہوئی پھرنا ہی چیرے
بھرم ماں والے
کالے کج نوں
چیر نہ سکے
چُچے پیرے

بھرم تاں ساڈے دھرم ماں جائے
چہناں نے ساڈے

گلوے پھریں
 شرماں والے سنگل پائے
 جو نہ ساتھوں جان ترائے
 مر یا وہ دے
 کلیں بھی
 ڈھوریں واکن رُوح گر لائے
 پر نہ کلے جان پٹائے
 تے ایہ نہ سہل
 جتن اسکا ڈا
 ساڈی ہی قسمت کہلائے
 ہارے تھے اسیں وچارے
 اپنی اپنی
 سون چکی
 بکھر دے آواگون بنائے
 سو رگ نرک دے
 ڈھونگ رچائے
 ڈھلا مونہہ کر، کہہ چھڈ ڈا آہاں
 ہر کوئی اپنی قسمت کھائے

اسیرا

پرلوناں!
 گچھ قسمت وی ہے

بھاویں سے دے کچے راہ تے
 عمر دے اک پنچے چے رتھ دی
 گجھ گھڑیاں لنی
 اُکری یہ ہے
 آخر اس وچ
 بھرم وی کیہ ہے

لوناں

جے کوئی قسمت درگی شے ہے
 تاں اوہ کرم دھونی دی لے ہے
 کرم کماون
 دی ہی جے ہے

متھری

پر پوناں!
 گجھ سمجھ نہ آیا
 کیوں تیرے
 دس تے آ بیٹھا
 دُکھ دامہا کچھن سایا؟
 توں تاں رام رتن ورپایا
 بھٹا لگیے

تینوں بھوں توں چک کے

اُس تال اُچے تخت بہایا

رڑی راویئے

بول نہ مندا

دس تینوں

گنگا جل بنایا

اُتب وڈھا کوئی

کہ تھو ہراں نوں واڑاں کردا

تھو ہراں واہل

کدے کسے نہ مند رچڑھدا

کد کوئی سورج

دیوے وی پر کرما کردا؟

موہرے خاطر

کد کوئی اڑیئے

شاہ نوں ہردا

نزدھن وے تال چھوڑے توں

ہر کوئی ڈردا

توں وڈ بھاگی

تیرا تال

اک شاہ ہے ہردا

لوناں

مینوں بھٹ اگئی نوں
 بھٹ اگیا وردیو
 موڑ لوایہ پھل
 تلی سواں دھردیو
 کھوہ لوایہ محل چارے
 تے جھکا گھر دیو
 جس کندھی دی اسٹ میں
 او تھے ہی بزدلیو
 مینوں بھٹ اگئی نوں
 بھٹ اگیا وردیو

بے شک چنبا چنبا
 پر گسلا یا مندا
 مہک نکھٹے چنے توں
 ون گیندا جگا
 بنا ہان
 جسمیں داپانی
 بنے رنگا
 ادھر رنگے توں چنگانی

مینوں بھٹا انگا
 مینوں بھٹا انگي نوں
 بھٹا انگا ورو پو
 ادھر رنگے دی رانی توں
 میں بھلی چمارن
 بچھے ہون کنڈ توں
 چلھے بھری انگاری
 جن چوتھے، ی کوں
 چنگی رات اندھاری
 ہان نوں کہندے ہان
 اگ نوں اگ پیاری
 مینوں بھٹا انگي نوں
 بھٹا انگا ورو پو
 فی میں اگری
 تے اگ تلی دھرو پو

مٹھری

پر سینے
 توں ایہ نہ اکی گل وپاری
 بھی بھلی کھواری
 تازا ہٹک ہے ماڑی

لوتاں

ہنگ سدا یلوان
کھٹوری پل وچ مارے
پلاں چھناں وچ اس دی
ساری مہک اُچارے
ہنگ نوں کوئی کھٹوری
کیکن بولی مارے

مدھری

میں سیئے
بوی نہ ماری
میں تاں تیری سے اگن ہاں
اگ دی پھڑ
پچھ تن ہاری

لوتاں

سیئے فی
سن میریئے سیئے
اگ دی پھڑ
پچھنے کہو؟

اگ وے دکھنوں جانے کہڑا؟

سیئے جدوی

اگ جمدی ہے

اگ دی امہوی روپندی ہے

ہر امہوی دی

لکھ وچ سیئے

پڑ دی خنبور ہندی ہے

اگ جے

تاں دودھ سک جاندا

وچ کیجے کھوہ پندی ہے

پابل دی

پگ وارنگ کھردا

کنٹیں منڈی سواں پندی ہے

جنم دیباڑے

بُوہیوں کڑھن

دی بس چغٹا ہو جان دی ہے

اگ دی پیڑ پچھانے کہڑا

اگ ٹوں پیڑ سدا رہندی ہے

کوئی نہ ایسی نار دھرت تے

جو کہ پیڑ چھنی ہووے

بیکھے وانگ کباباں لکے

جو نہ مرداں بھنی ہووے
 کسے دیس وچ نار نہ ایسی
 جو نہ حق توں
 رُئی ہووے
 کوئی نہ نار
 جو ایس جہانے
 وانگ قبر نہ سُنی ہووے
 جے کوئی ہے
 تاں میں کہندی ہاں
 اج اوہ میرے سا ہویں آوے
 سنیں سندھوری مانگ میری دے
 میری عُمر ا
 وی بے جاوے

مٹھری

جیکن دیو ا
 دیویوں ہندا
 سیئے!
 عُمر وں عُمر ابندی
 ہر تار دی وچ رچن ہار ہے
 رچن ہارنوں

موت نہ جھدی
 رچن ہار جو وی رچد ہے
 اُس توں اپنی
 عمر بچھانے
 دیوس، سائل تے صدیاں والے
 اوہ تاں جھکے گیر نہ جانے
 اپنی رچنا دے پنڈے چور
 اپنے ساہ وی
 مہک پچھانے
 رچن ہار
 مرنا نہ جھانے

لوناں

سیو !
 ناری کیہ رچدی ہے
 اگن۔ وریسے جیہووں مچدی ہے
 وانگ پھلاں دے
 رسدی ہے
 جھوٹھی ڈار محبت والی
 اُس دل پنڈا
 آپ جھدی ہے

چاہیاں، ان چاہیاں دھرتی تے

ہڈ ماس دا

ہست رچدی ہے

مجبوری تاں رچنا نہیں

ناری اس تے

کو وسدی ہے

ایرا

دھرتی تے

جو گچھ سوہنا ہے

اُس دے پچھے نارائش ہے

جو گچھ کسے

مہن ہے رچیا

اُس وچ ناری دا ہی ہتھ ہے

ہر متھے دی تیجی اکھ ہے

ناری

دھرتی دی کوتا ہے

گل بھوکھ ناری دے وس ہے

پر جو

سوہنے توں سوہنا ہے

اوہ ہے بس ناری دی چوری

اس چوری سن
 سبھ کچھ کو جھا
 کلریں تیل پٹیوں روڑھی
 ہرائی ٹوں
 اگ داتا لا

کوئی آدرش پن نہا ہے
 پر آدرش سین نہ لہدا
 تے تے لے ٹوں
 زنگ کھا نہا ہے
 اگ داتا لا

آخر سیے
 اک دن آپے ٹٹ چا نہا ہے
 تے آدرش پن کوئی پن
 اگنی چوری کر لیندا ہے
 اپنے چوٹکے
 دب بیندا ہے

لوناں

فی سیو، فی گو مجر یو!
 مینوں ایہ تال مارو
 نہ گھلے نہ بھجے بھاویں

لکھتے تھوڑا مارو
 دند کھند دیکھنو چوڑا
 کوڑ کلیرے ساڑو
 حکم کرا میرے پابلے
 یاں راجے عرض گوارو
 لے چلو کوٹ سیال نوں
 اک اگ دی لاش کہارو
 ہوناں چچی اپنی رون لگ جان دی ہے۔ لوٹاں اس نوں چپ کراون دی کوشش
 کر دی ہے

اسیرا

نہرونی
 چنبے دی جائے
 گدہ ہووے تاں وٹھ دی لے
 پرڈ کھاں نوں
 کنج وٹھ ایئے
 اسیں تاں سمیے بھٹ جھوکن نوں
 اڑیئے اگ دی جون ہٹھ ایئے
 نہرونی
 چنبے دیئے جائے

متھری

نی ایرا!

لہنوں روون دے توں
داغ دے دے دھوون دے توں
ہنچو ساڈے دکھ وٹھ اندے
اس نوں ہلکی
ہوون دے توں
روون دے توں
سیئے الیں دھرت دے حیواں
دی اکھ جیکر ہنچو نہ چووے
تاں سمھو ہے
ڈکھاں لدی
ساری دھرتی پاگل ہووے

ہنچو ساڈے

سوہتر جو

بڑے پیرے، تے بے غرضے
ساڈے دکھ دی خاطر چہڑے
پپ چیتے
نیں ڈگ مردے

کہندے، ہنچو سووئے جو

پیاروں تو لن

تکڑی چڑھدے

سویاراں دی یاری نالوں

اک بنجودی یاری چنگی

پیاردی بازی

چھن ناوں

پیاردی بازی

ہاری چنگی

(لوناں دا پیو پارو کمرے وچ آؤندا ہے)

بارو

ہردھی داؤکھ

جانن ماواں

بابل جانن سار کیہ دھیے؟

ہو کی کہندے آئے غربت

نرسنگھا او تارنی دھیے

نہ ایہ ساروں

اندر مارے

تے نہ ایہ ہر دہارنی دھیے

وچ دیکھیں

سنگھی گھٹے

کالے تھپہ پرنی دھینے

نزدھن دے گھر

دھی دا جمننا

قسمت نوں ہے

ہارنی دھینے

اٹھ آ پھنچے مور پئے فی

ڈولا گھٹ گہرنی دھینے

باہر راجا آپ کھڑا

تے نال کھڑے

اسوارنی دھینے

واپس کوٹ سیائے تائیں

سمجھے ہوئے تیارنی دھینے

اک نزدھن

بابل والے جا

آتم وار

پیارنی دھینے

(ایرانوں کہندیاں)

یارو

ایر لہتر

توں وی گجھ دن

نر جالو ناں تال فی دھیے
 پر چھاویں وت نال رہویں
 تے پوری کریں سنبال فی دھیے
 جدا بہد امن
 ورق چائے تاں
 مُڑ آویں جنہیال فی دھیے
 میرا تے نالے پاپ تیرے دا
 ایہو اک سوال فی دھیے
 گھلدی رہیں
 کسے ہتھ سانوں
 اس واسانوں
 حوال فی دھیے

(سبھے روندے روندے کمرے چوں نکلدے ہن۔
 اک دوا نیگی دا گیت گویاں دے مٹھہرے آجاندا ہے)

چوتھا انک

اجیت، ہدیپ تے آشا بھونسلے وے ناں

اچھراں:

پُورن دی ماں، سلوان دی پہلی پتی۔

سرماں:

رگ وید وچ اس نوں اندردی کتی لکھیا ہے۔ اُس دے دو کٹورے سن۔ جہن
نوں ماں دے ٹال دے آدھار تے سار مانے کھندے ہن۔ ایہ پیراج دے رکھوالے سن۔

اندر:

آکاش دادیوتہ تے دایو منڈل دامن ویکرن۔ اس نوں رتاں دادیوتہ وی کہیا
جاندا ہے۔ ایہ بڑا عیش دیوتا ہے۔

اودھے نگر:

اچھراں دے پیر چودھل دی راجدھانی داناں ہے۔

دُونہی:

دو مونہاں وان سہنی جہڑی کسے نوں لڑ جاوے تاں ہر چھ مہینے بعد ٹردی
رہندی ہے۔

پُورن:

اچھراں دے پیر داناں ہے۔

لوناں:

سلوان وی دوجی پتلی۔

دگدھ:

شاستراں مطابق اٹھاں کوٹاں وچ اٹھ ہاتھی ہن، جہناں نوں دگدھ کہندے ہن۔

گجرا بھی تارا سُدے کھولیاں تھیں
نار بھی تارا سر جائے مایاں دے

(رانی اچھراں اپنے محل چ بیٹھی راجا سلوان دے دوجے دیہ دی خبر سن کے اپنی
گون نان رُون کر رہی ہے)

اچھراں

کہڑے دیش دتی
دیگی بابا دے
تجھے لوکاں نوں دکھاں دی
سار کوئی نہ
جہڑے دیش چ چندرے سورجاں دا
دھپ اپنی نال ہی
پیار کوئی نہ
آدم خور جنگل
گورے پنڈ پیاں دے
ڈالیں پت نہ بھل ، پھلہا رکوئی نہ
پنڈے دپکنے
تہ پنڈے مل لینے
بڈ ماس توں بنو پکار کوئی نہ
جہڑے دیش تاری
بھوگے ترک کھنھی
بجی پیر دی
دوہہ ستکار کوئی نہ

گولی

رکھ حوصلہ
رائیے صبر کر لے
رکھیں آس کیوں
مردوی ذات کولوں
مرد ذات توں وفادی آس کرنی
منگنی رشم
اماؤس دی رات کولوں

اچھراں

میں نہ گولیے بھولیے
وفا منگاں
میں تاں آواہی موت پئی
منگدی ہاں
مجھے کالجا
جیہے گول پندے
کرنوں گل کچھی پئی منگدی ہوں
میرے سنگھ چوں
میرا ہی ساہ لنگھے
کالے پندھ

نموشی دے انگ دی ہاں
راجا ہوئے، چھاری پرنائے آندی
پھڑکا لیا
پیڑ پی تھمبیدی ہاں

گولی

مردِ مشکے
چاہندے نی کجراں دے
کلی کاری چھاری
دی ہوت کیہ اے
انگ چوپ کے پھوک جاں سٹ دیندے
فیر چھدے جی
تیری ذات کیہ ہے؟
جہڑی کرن ٹوں
انگ چھو ہا پھندے
اوس کرن دی فیر اوقات کیہ ہے
لکھ سو رچا
اوس دی بھرے حامی
فیر اودا اتے مرددا
ساتھ کیہ ہے
راتیں ہوو

تے دے نوں ہو رہوندے

کرتی گرگٹاں دی بھلا

ہت کیہ ہے

اچھراں

نی میں گرگٹاں دے رنگ

سمجھدی ہاں

پرایہ مرداں دے رنگ

نہ سمجھ سکی

ڈنگ سمجھاں میں کالے کھڑپیاں دے

پرایہ مرداں دے ڈنگ

نہ سمجھ سکی

گولی

مرداں دے

دُونہی دے وانگ رنی

جہنوں لڑن

ایہ سدا ہی لڑی جاندا ہے

ایہناں ڈنگیاں، اتے نہ ڈنگیاں وی

بھاگ ناری وچاری دے

سڑی جاندا ہے

کئی وار

میں رائیے سوچوی ہاں
کسپنے لکھسی لکھے فی تاریاں دے
ہتھیں چیرنے توں
ہٹھے دندے
کڈھائیے فی آریاں دے
جون پنجڑے
مردوے بھو گئے نوں
کھنپ نوچے
آپ اڈاریاں دے
نالے ہت دیئے
نالے ہت دیئے
نالے دعوے دی کرے فی یریاں دے
مال جت جتا کے
موڑ دیئے
ایہناں چندرے سوم جواریاں دے
دیئے رنگے نوں
رنگ کڈھ لیندے
جیئے اٹکے فی
ایہناں ملا ریاں دے

پٹ کھینے
تے نامے بھی مرے
لغت پٹیاں
تندراں کھارہیں تے
ایہناں مرداں دی ذات دی
بھلی پکھی
ایس ذات توں رائے
بھلے گئے

بہیاں کھائے کے راکھیاں کرن چہرے
چھڈن درنہ
کھائے کے روز جتے
کھا جان فی گولیاں
لگروہ بییاں

پرایہ مرد
محبت دے نام اُتے
سنگھدے بھرن
ایہ دراں پرائیاں
مرد رہن پرائیاں دے سدا کھکھے
فی ایہ اوہ گئے
جونہ کرن راکھی
سنہ ماروے

وفا دے نام اُتے
دے نے ہو روے دریاں توں
ٹلک تھادے
راتیں ہو روے دریاں تے
جائے

اچھراں

فی میں گولے
وُھپ پئی عرض کردی
میںوں مینڈڑا سو رجا موڑ دیو
اوہدے نگریاں دی دھی
تھ جوڑے
میرے انگاں چوں اگ نچوڑ دیو
یاں فی عمر دی شاخ تے
ہمکدی دا
میرا بھس جیاتی دا
توڑ دیو
یاں فی غماں دی
شو کدی نہیں اندر
کروڈا کرے
تے مینوں روڑھ دیو

جیونندے جی
 فی گھٹ وساروینا
 ایس دیس دی ناروے دس ناہیں
 بکھر جائے سندھو راجے
 مانگ وچوں
 ہوندا کسے وی ناروں
 ہس ناہیں
 ایس دیس دی گھٹ کرتا رسیدے
 لکھ دیل ہووے
 ہوندا دس ناہیں
 فی میں جانندی
 مرداں دے عیب سارے
 مینوں مرداں دے عیب
 توں دس ناہیں
 ہووے ویلی جو مرد
 تاں بخش دیئے
 کٹنے مندا نہ بولیئے
 گولیئے فی
 گھٹ روپ نوں کاہن کر جائے جی
 اوگن مرد دے
 کدے شہ پھولیئے فی

کدے اپنا
 مرد نہ بھڑیے فی
 ہنس اپنی آپ نہ رویے فی
 مند رویو تے دے
 دیو اہال آئے
 کدے اوس واصلہ
 نہ ٹویے فی

گولی

ایہ تاں خرا ہے
 اندھ و شواش رانی
 اکھاں مند کے گھو ہے دی من بھونی
 ایس طرحاں
 اس دیس دی نار رانی
 لکھاں جنم نہ دکھاں توں
 نکلت ہونی

اچھراں

ناری تاں ہی
 اندھ و شواش دا ہے
 ناری سدا انیاں چوں جنم لیندی

ناری نام
اک ایسے احساس دا ہے
جو میں زخمِ ج
پیڑ ہے گھلی رہندی

گولی

جے کر رائیے
ایہ وشواش تیرا
تاں توں ایویں
سلوان نوں رونا ہیں
اک چھڈ پرنائے اوہ لکھ لواتاں
ایویں نیناں ج
تج پرونا ہیں

اچھراں

ایہ نہ گوئیے نی
وشواش میرا
اک تار کرو پی پر کیا آکھے؟
چہڑی تار نہ گنت
رجھا سکی
نی اوہ دوش کسے سر

کیہ تھا پے
 جیکر را کھواں
 پنچھی وی اڈ جائے
 تاں وی گولیئے ڈاڈھا دکھ ہوندا ہے
 پائے کھنکھ وچھوڑا
 سجتا رتا نہیں
 اوہدا دین ایمان ہی
 لٹ ہوندا ہے
 نہتاں وس پجاری توں
 بیٹھ ہووے
 نہتاں وس پجاری توں اٹھ ہوندا ہے
 دیہی نین پران
 نہ رہن ماسا
 لہو ماس دا
 سکھنا نت ہوندا ہے
 نہتاں کسے دے تال ہی
 بول ہوئے
 نہتاں کسے دے تال ہی
 رُس مندائے
 میرے دل دا حال
 اج ایکناں ہے

نیا پاں جیوں کچے اُجاڑ ہووے

ہووے سکھر ذپہر

تے لوو گدی

تا بنے رنگ مہنوا

ہاڑ ہووے

دور دور تک کوئی نہ رکھ ہووے

ٹاویں ٹاویں کدی

تھو ہراں دی واڑ ہووے

اوس وچ اُجاڑ ہووے

مڑھی ہدی

سرتے اڈدی

گر جھماں دی ڈار ہووے

ہووے ہواو گدی نال چکیاں دے

اُک چُپ آوازاں

رہی مار ہووے

ایوں جا پے

جیوں ڈین کوئی کرے پچھا

جینکر رتاوی کتے

کھنکار ہووے

اک ڈر لگے

آوے جھنجھنی جی
ڈوبے چیک
کلچو سا پر ہووے

نی کوئی کہو سلوان نوں
جاڑیو
مینوں سُن اجاڑاں لے کھا جانا
مینڈی چندری روح وچ
رون گئے
میرا سُورج جاکھ
گملا جانا
مینوں آپے جھوریوں ڈر لکدا
مینوں مریاں جھوریاں
کھا جانا
کہنا پورن دے تاں دا واسطہ جے
اک وار آکھ
دکھا جانا

گولی

جہڑا دوس آوے
وچ قبر رانی

اوہر ہاہرتاں کدے نہ آویا ای
رائی گئے

نہی وہی حل ماشا
ڈھروں متھے جے لیکھ لکھاویا ای
اساں ناریاں

مردادے پیر پھڑ پھڑ
پیراں ماریاں
مان گویا ای
جن سرورین غیر داسیل بھاویں
وچ و بنیں

کدے نہ بھاویا ای
اک عرض گواراں
میں ناریاں نوں
جدوں اوس توں مرد خشیو مگے
ناری منگ لے

اوس دی ملکہ ساری
اوس چھن نہ
اوس دی چھہ گئے
کمرے للیاں دیوے اوہ لکھ جھاسا
اوووں تیک نہ نار
خشیو و وڈے

جدتیک فی مردنہ حکم منے

سر بھارتہ ہو کے

دری و تجھے

پرتوں رلیئے

جھل کھیرنا ہیں

کابدے لئی توں پنجویں روڑھدی ایں؟

اک دینت نول ویوتا

تجھ کا بنوں

گورے ہتھ نمایئے جوڑ دی ایں؟

جونہ ماس توں ودھ

سواد جانے

کونی ہلکرا پئی گھرے نوں موڑ دی ایں

ہائے فی نارئے

مینڈرے وطن دیئے

جھوٹے مردئی

جان کیوں توڑ دی ایں

وکیہ اندھ و شواش

ایہ تار پیاں دا

کدے روہ آوند اے

کدے موہ آوند اے

اک تھن چاہواں لہدی کراں پو جا

دو جانرتاں دے سر

چھوہ آوندے

ایہ مرد قصائی وت دُنیاں جو

بے جہ بھل ناریاں

کوہ آوندے

رُوپ پر پر میشر دا

کنج کھورے

الہر سہن فی

نار دے چھوہ آوندے؟

اچھراں

سرمائ گتی سی

اندر دے دریاں اُتے

اسیں مرداں دے وراں تے کتیاں ہاں

ٹکر ڈنگ دا

کھا اسیس دیئے

چھاویں کندھاں دی دھراں توں ستیاں ہاں

گجھ میچ

تے گجھ نہ میچ آئیاں

اسیں مرداں دے پیراں ج

جُتیاں ہاں
 جے میں بائجھ ہوندی
 تاں نہ دکھ ہوندا
 اوہدے ویڑھے میں چاننا روڑھیانی
 چن ہوندیاں
 چٹھہ ویاہ آندی
 میری پر دامل نہ موڑیانی
 اک پُت بھورے
 دو جاتی گھسا
 متھا چھٹ متھ راویں دوڑیاں
 فی میں رکت وُجیاں
 فی میں رکت جاواں
 مینوں کوئی وی
 راہ نہ اہوڑیاں
 پورن چھٹ بھورے
 مُڑاں پیکیاں نوں
 ایوی گولئے ہات نہ ٹھیک جاپے
 دھیاں
 مان کیہ کرن فی کھچلیاں تے
 دھیاں کدوں نے کھڑوے
 فی موڑ ماپے؟

چیکر مایاں دے گھر
 مرن دھیاں
 وجے ڈھول نموشی دھل پے
 فی میں ڈراں
 کہ ڈاڈھی گجری میں
 خورے جگ دلی نوں
 کیا آکھے؟

گولی

مرد منگدے
 راسیہ پنڈیاں نوں
 کوئی مرد نہ کدے سنتان منگے
 کام دیو دلہنت
 ہر مرد نہ ہری
 ایس لئی نہ نارنوں کدے ڈنگے
 اوہتاں ڈنگے
 کہ اشتر دی بھگناوے
 لاشو مچدے رتا ہو جان ٹھنڈے
 اک وِس نہ ہریلی
 ہے دشتادی
 چہڑی مردنی

نارنوں روزوڑے

اس وٹس دا پھل

سنتن رانی

ناری وں ہے گر بھ وچ لئی پھر دی

اک وٹنی عیاشی

مُنکھ دی نوں

ناری لگھ دی بیڑ ہے کئی پھر دی

ایویں مت

دے نشے وچ چھو رہو کے

ناری ست اسماناں وچ پئی پھر دی

ناری مرد دے

کو جھ تے کوڑھ نوں وی

ایویں وفادانام

ہے دئی پھر دی

وفانام نہ رلیے

واشنا دا

وفانام ہے پھلاں وچ مہک دانی

ہویں دھپ وچ

موتیا رنگ گھدیا

ساگر چیکنا چن نوں تھکدانی

چن سمجھ

چکوریوں اگ اُتے
کھنٹ ساڑنے تائیں آپٹھدانی
پر فی گٹھاں تھیں
نارنوں مردمن کے
جھوٹاوانگ کسمبھوے
ٹہکدانی

گئے بھجے
تاں سٹدے کھولیاں تھیں
نار بھجے تاں مڑ جائے ماپیاں دے
جگ بس پند
جمن والیاں تے
دکھنن پر اے کیوں ہاسیاں دے
کدے منگواں
موت نہ آ جاندی
گڑے رائیچے گر جھاں دے آکھیاں دے
جمن والے
تے دوسرا رب سچ
بقر دوہی
دلاں دے پائیاں دے

اچھراں

ز سے یار

تاں گویئے من جاندا

رُسی تار نہ کوئی مٹا سکدا

اگ لگی

جیوں پانس دے جنگلاں نوں

کرنا ورھے، نہ میٹھ بھاسکدا

رُسی تار

تے جگ ہوئے اک پاسے

کوئی نہ اوس نوں فیر ہر اسکدا

اٹھاں کوٹاں دے دگدھ

وی آؤن بھاویں

اوہ لپیر نہ کوئی

ہلا سکدا

پر میں رُساں

تاں گولیئے کچھ رُساں

کہندے آسے پو رن ٹوں چھڈ جاواں؟

جدوں تیک

کیہ مُرداں میں بیکیاں نوں

پتر بھوریوں جے نہ کڈھ جاواں

ٹھاراں ورھے سہکدی

اج رکیکن

رُکھ آیا بہارتے وڈھ جاواں؟

جے نہ ماں ہوواں

ٹنگی اُگدے ٹوں

چھڈ مُلک سلوان دا

مد جاواں

ناری

پتی دلہجرتاں سد جاندی

پرہُت دلہجرتاں نہ سد سکے

تجھن ایل بے جڑھی دت

نار جیوے

پرہ پتیاں باجھ نہ رہ سکے

بنا پت

ایوں نار مجبور ہووے

جو یں پاری تے لیک نہ وہ سکے

جو یں ودھوانوں

کسے تھیں عشق ہووے

پراوہ کسے نوں

کدے نہ کہہ سکے

سبک سوکناں ہوندیاں
 کپکراں دے
 مویاں کھلاں وی جو رنگ لیندیاں نی
 بے مردنوں
 مسکوی نال مارن
 عقل و شر تھاں دی ڈنگ کھاندیاں نی
 رام کسے دا
 وٹاں نوں ٹوڑیون
 بھرت اچڑے تخت بہاندیاں نی
 سچ سوئی دے نکپوں
 اُونجھ لنگھے
 جھوٹھ سوکناں سچ کماندیاں نی

جدوں ہنس دی گولیتے
 پدا آوے
 میرے اندریں سرکار رکھدانی
 دھکھے کالجی
 جگر چنسن پھدے
 دس دانگ مردنگ دے دھڑکدانی
 مٹھا پٹدا
 جسے پین چنگاں

بھانپڑو صوفی دے داگ جہے بھڑ کدانی
بُھہ سکدے
چوہہ گھلا جاندی
ساہ سنگھ دے وچ ہی
اٹکدانی

نی میں ڈراں
کہ لو ناں نہ کون بھنے
نی کوئی ہو نہ جن چڑھا جاوے
پہلاں کھا گئی
سرے داسائیں میرا
میرا پت وی کدھرے نہ کھا جاوے
ٹو نے ہارناں
ایہناں پہاڑناں دے
روپ دیکھ نہ کوئی شیا جاوے
کھانا جنم تھیں اوس دی
روح بھٹکے
جہڑ ایہناں نوں انگ تھوہ جاوے
ٹو نے جڑیاں
تے دھاگے تویت کہندے
پہلوں تھنوں ایہناں ٹوں آ جاوے

مردا کڈھ کے
قبر چوں بھوگ کر لئے
جے کوئی مردنی نارنوں بھا جاوے

میں ساں سوچدی
پورن دا بھوریوں ہی
بس نکدے کاج رچا دیساں
متھے چتر کے
آپ میں ڈھوکاں دے
شگن بھیں کے گون بھا دیساں

ونڈو بھا جیاں
مہندی چ ہتھ رنگو
نورمری
بھہہ رو رگی
پتر پورنے دے لڑا دیساں

رہی دلاں دی
دلاں چ گل ساری
چامرے کوارے ہی گولینے نی
چہرے دیڑھے

کلش نی سن وڑوا
اوس ویڑھے چوں خشکی نہو لینے نی

کہندے
 گھراں چٹھوت پریت دس
 بول کندھتوں اُچے جے بولیںے نی
 گھر ہوئے نکیش
 تھیہ تھیوے

رت اُلو دی وراں تے ڈولھیںے نی
 جیوے لوناں
 تے جیوے سلوان اُس
 ڈھلے سورجاں دھپتوں کیہ لینا؟
 تھوڑی لنگھ گئی
 تھوڑی لنگھ جانی
 اساں کھج دھرو کے جی لینا
 مکھوں

کدے سلوان نوں کھن نہیں
 اساں جیوھ لوں ہوٹھوں چ جی لینا
 پے مار دے
 عمر دی رات لنگھو
 مٹھا زہر جدا کی دانی لینا

سگولی

جیویں شاہیے

میرے راسخانی
 میٹھوں تینڈڑاؤ کھنڈو کھ ہوندا
 کھانڈا لون
 میں تیریاں چھیاں دا
 رُدن ویکھنی کالے چھیک ہوندا
 لگی اگ
 نصیبے نوں ویکھ تیرے
 میٹھوں سہہ نہ چندراسیک ہوندا
 رُوپ رون
 تے کرم نہیں یہ کھانڈے
 سارا قدرتاں دے تھہ بھیت ہوندا
 اک عرض کردی
 جے نہ برامنو
 چارونا لئی پرت جاؤں پیوں دے
 پون پانی دی بدلیاں
 جند مہکے
 پانی بھلے پرچکیاں پیوں دے
 پسا پیتاں
 روگی داروگ گھدا
 دکھ و دھن اکھیں پٹھیاں دے
 گنگا جائے کے

بھاویں نہ پاپ دھلے
کچھ دہم پر ز دھن
نی نھاتیاں دے

تینڈ لہت نی
مینڈ ز لہت رانی
چننا اوس دی
رکھ نہ رانی سینے
پورن بھوریوں
لکھن تیک رانی
پورے پئے نی
ہالڑے چو مہینے
اے اکھی
موہل نی مارنے نوں
کچے وہان دا
قسمتیں ہوئے چنے
روز چائے کے
اوس دی خبر لیساں
رکھاں میں دی
ماں وادرو سینے

اچھراں

جانی گولیے
آکھرتھوان تائیں
پلاں چھناں تھیں
رتھنوں جوڑ دیوے
دھی کسے بگاڑے
با۔ بلے دی
اوسدے مگر دے
محدانوں مونڈ دیوے
چھڑی ویل ودھائی
سلوان ویڑھے
جڑوں پت دیوے
بھلاں نوں توڑ دیوے
میری
غماں دے کالیاں ہٹھناں تے
کالی بیڑی
حیاتی دی بوڑ دیوے

(اچھراں سسکیاں بھر دی ہے۔ گولی اٹھ کے چلی جاندی ہے)

بچواں انک

ہر محبوب دے چہرے وچ ماں ہوندی ہے
تے ہر ماں دے چہرے وچ محبوبہ

پُرن بھوریوں نکل کے کچھ دناں توں موناں دے مٹھلاں وچ ٹھہریا ہویا ہے۔
موناں اپنی سسلی ایراناں محل دے چہوترے وچ بیٹھی گلاں کر رہی ہے۔ ہا ہر نکا نکا مینہ ورھ
رہیا ہے۔

لوناں

سینے!
ایہ دن کیسے آئے
بچے جے تے اسائے
لکھنیں کائے گھنیر چھائے
ستے رنگ پروہنے آئے

ہئے تان دھپڑی بان وچ سی
ہئے تان دھپڑی اڈ گئی نیلے

ہُئے تاس دُھڑی نظر نہ آئے
ہُئے تاس مند روئے کلساں تے
ہیٹھی مند مند مسکائے

ہُئے تاس اُتھر کھڑکھڑسیا
ہُئے تاس نینیں بچ بھڑائے
ہُئے داہنی گل دا گہنا
ہُئے تاس پٹنی دا لگ ڈرائے

ہُئے تاس جنگل مور بولیا
ہُئے تاس رکھ وچ روں نہیںے
ہُئے جھلا ری دا ورہسے
ہُئے تاس کول پئی کر لائے

ہُئے تاس شام گھٹا وچ بگے
میگھ برچھ دے بکھل سن لگدے
چٹے سول سرور تر دے
ہُئے تاس دھرتی بھاتی دھوتی
ہُئے تاس اس نے وال ودھائے

ایویں تاس اُڈ دے چاندے سارس

ہو میں کسے نے ہار گدائے
تے دھرتی دی جو میں بھجارن
انہر دے دیو تے گل پائے

ہئے تاں سیئے کیہ پئی موچاں
اس رُتے میں مرنا لوچاں
کہندے اس رُتے جو مردا
بہیت سا تولی گھٹ بن جائے
مُرد دھرتی دی جو ن نہ آئے

پرائے وی بھاگ نہ سیئے
میں چندری نوں موت ہی آئے
تیری سکھی سپہیلی کو ناں
میگھلیاں دی جو ن ہنڈائے
ہو کے بوند بوند کر جائے

میں موئی نوں گچھ نہ نہجھدا
نہ مینوں گچھ سمجھ ہی آئے
وُناں توں اج کو ناں ٹیکن
سیئے کوئی وی راہ نہ جائے

نوناں دے انتر دی کوناں
اج کوناں توں دُور بڑی ہے
اگ والا اک جنگل ہے جس وچ
اوہ نر شبد اڈول کھڑی ہے

ہر سوا گن پشپ مہکے ہن
اگ وچ اک مہکا ررلی ہے
کیتے کیتے کوئی اگ دی تھلی
اگن پشپ دے اڈ رہی ہے

دیس دشاویں اگ ہی اگ ہے
اگن کھتوری ہل رہی ہے
ساوی گ دے چہکن پنچھی
سُو ہی اگ دی گھٹا کھڑی ہے
پر اگ دے جنگل وچ کوناں
سن، بیت تے تھڑی تھڑی ہے

سُنیں تیں سیئے جج دس دی ہاں
جد میں پڑن اوس بکدی ہاں
جو یں کوئی کوتا چدی ہاں
اگن کول وچ چاوسدی ہاں

سہا ہواں دے ویچ صندل مولے
تن چوں مہک چندن دی آوے
دس دی مرگا ولی سہاوے
اگ دامرگ کٹھو ریا جاوے

اگ دامرگ جاں ہنکیاں بھر دا
کل دیہی دا جنگل ڈردا
سہا دا پراچھتالی وگدا
کوئی کوئی ہت عقل دا چھڑ دا
پرا یہ اگ دامرگ نہ چر دا

اندروڑ دیاں لکھ متاں
ایس مرگ دا کیہ کیہ دساں
کالے کپڑیں مھاں اکھاں
بچھ حیا دے پاوے رکھاں
اگ دامرگ میں کیکن ڈکاں

نہ لہہ ہوں بارغ باغیچہ بھاوے
مھلاں دی چھاں راس نہ آوے
نہ راس بے دی تیج سکھاوے
نہ سونے دی گھاہی کھاوے

اگ دوسر گ انکارے چاہوے
مرے پیلو رن دے ہاوے

ایرا

دوناں!

ایہ ٹوں کیہ کہندی ہیں؟
اگن مرگ تے اگ دا جنگل
ایہ کیہ ہات چھی پاندی ہیں
ٹوں پورن توں کیہ چاہندی ہیں؟

لوناں

اگن مرگ لئی اگ چاہندی ہاں

ایرا

اگ چاہندی ہیں؟
اوہ تاں اک وور وچت اگ ہے
ایہ کیہ گھوڑ کئی جاندی ہیں؟

اوس اگ دے پنڈے وچ تیرے
آپے پنڈے دی ہی لوء ہے
اُس دے مونہہ وچ اچھراں دی نہ

تیرے دودھ دی وی خشبوں
 تیری تے پورن دی اگنی
 عمر چ بے شک سادیں کوہ ہے
 فیرو تیری لکھ وچ سینے
 اُس دے گر بھ بون دی چھوہ ہے
 پورن دی کچ اگنی رت تے
 جنم پیڑا امٹھا موہ ہے
 ٹھیک ہے تیری چند وہی
 رجن پیڑتوں اے اچھوہ ہے
 پر رشتے احساس دے پھلاں
 دی چر جیوی جی خشب ہے
 وناں!

کدے ورجت اگنوں
 سچ کہندی ہاں ہتھ نہ لائیں
 اگن مرگ دی پورن گے
 دیون جو گئے بات نہ پائیں
 دھرتی دی ناری نوں دیکھیں
 چتر ہین نہ کدے کہاں
 پورن نوں پھر کر جائیں
 پتر بھوگ کدے نہ چاہیں
 اگن مرگ نوں وچ قسائیاں

اوس دی پٹھی کھل کہا تیں
 سارا چنبا دیس نہ بھنڈیں
 بائل دے سر کھیہ نہ پائیں

لوناں

ایرا!
 توں وی چٹسنا یا
 توں وی لوناں دے زخماں تے
 مٹاں دا بس تون ہے لایا
 تینوں وی گچھ سمجھ نہ آیا
 دھرمی بائل پرپ کما یا
 لڑ لایا تیرے پھل کما لایا
 جس دا اچھراں روپ ہنڈایا
 میں پورن دی ماں
 پورن دے ہان دی!

میں اُس توں اک چمن وڈی
 پر میں کیکن ماں اوہدی لگی
 اوہ میری گر بھجوں نہ آیا
 سیئے نی میں دھی ورگی
 سلوان دی

پتا ہے دھڑ دھڑاپ ہنڈاوے
 تاں لوکاں نوں لاج نہ آوے
 جے لو ناں پٹرنوں چا ہوے
 چتر بین کہے بیوں
 جیوھ جہان دی؟

چتر بین تے تاں کوئی آکھے
 جیکر کو ناں ویجے ہاے
 پر جے ہان نہ لہھن ماپے
 ہان لہھن ویج گل کیہ ہے
 اُنہان دی؟

نو ناں ہووے تاں اپراوھن
 جیکر اندروں ہوئے سہاگن
 مہک اوہدی جے ہووے داغ
 مہک میری تاں کھجک
 میں ہی جاندی!

سیئے فی مینوں دے نہ متاں
 دروڑ لے داکلکن وسماں
 رشتا کنچ پچھاں اکھاں

اگ ملی نہ لو ناں نوں

جے ہاں دی!

اگ دارشتہ ساڑن تک ہے

اگ دارشتہ چاٹن تک ہے

اگن مرگ نوں مارن تک نوں

ہور جوانی رشتہ نہ

کوئی جاندی!

سیئے جد میری کچن دیہی

جیہ سنگدی چھوہ آؤندی سے

آپے چوں مینوں بو آؤندی ہے

اوس چھن دی بے چینی

توں نہ جاندی!

اوہ چھن ہوندا سورگول وڈا

بھنی جی مہک وچ بھجیا

مدر اوے سرور وچ ڈگا

اوہ چھن سیئے کوئی کوئی

چندڑی ماندی!

میرا دی جدا دھن آوے
دوناں چوں دوناں مر جاوے
اوس دھن دی مینوں مہک نہ بھاوے
کھان پوے مینوں بیج گروے
سلوان دی!

اوہ دھن دیہہ وچ جد بکدا ہے
متھے دے وچ سب چلدا ہے
سینے مینوں ایوں لگدا ہے
گر بھ پیڑ جی پیڑ
جی ہاں ماندی
پنڈے دی مٹی چوں سپنا
چھاندی!

اوس اگن دھن میں روندی ہاں
اوس اگن دھن میں ہسدی ہاں
اگن مھلاں دے جنگل دے وچ
نگلی الف جی نچدی ہاں
آپنے ہی پر چھاویں کولیوں
دور در اڈے پئی ندی ہاں
ایوں لگدا ہے جیوں انہی ہاں

بھروی سبھ گچھ پئی تندی ہاں
گر بھوان سپئی دے وا کن
اپنا آپ ہی ڈسدی ہاں

بھھر !

ہر دوس دے تڑکے ہوئے
در پن دے اندر
اپنے زہر و سدے چہرے نوں تندی ہاں
ہر چہرہ
میرے تے ہسدا

ہر چہرے تے میں ہسدی ہاں
اپنے چہرے دی و لگن وچ
جا بھسدی ہاں
اپنے ہی چہرے دیاں کندھاں
میں چپدی ہاں
کندھاں ٹپ ٹپ میں ہسدی ہاں
پھر تندی ہاں

کہ ایہ کندھاں کو ہاں تیکن
انچ پھیلیاں
کہ کدھرے دی انت نہ ہوون

میں ایہناں کندھاں تے روواں
ایہ کندھاں میرے تے روون

ہر چہرہ
ایہناں کندھاں او لھے ونگا جا پے
وٹاں توں لوٹاں دے
نقش نہ جان کچھاتے
پھر ایوں جا پے
ایہ کندھاں لوٹاں تے ڈگن
رات براتے
تے لوٹاں دی ہوند گواہے

یاں پھر لگدا
میںوں چائن وچ وی
آپنا آپ نہ لہندا
میرا ہی چہرہ نہ میری
دیہہ تے سجدا
میرا کوئی وی نقش
نہ میںوں میرا لگدا
اپنے چہرے دے نقشاں وی
بھیڑ جڑی چوں

اپنا ہی چہرہ نہ لے سکتا
 بھگت کدھاں دے پٹھان ویرا
 سینے!
 گجھ وی سمجھ نہ آؤندی
 سینے!
 گجھ وی پتا نہ چلدا
 رنامن بس دن بھر جندا
 اک سد یوی بھٹکن جی وچ
 مرمر جیوندا
 جیوں جیوں مردا

ہر دہنہواں دا جاں سورج چڑھدا
 من ایہاں محسوس ہے کردا
 کرکناں سنگ کرکناں بن اڈدا
 چائن دی چالے ہے چلدا
 ہر ذرے دے مونہہ نوں نکدا
 ہر اک پون دا اٹھا پھڑدا
 کدے پتا لیس ایہ چاہندا
 اخیر دی کدے پوڑی چڑھدا
 خورے جھلا کس نوں لےھدا
 خورے جھلا کیہ ہے کردا؟

اک پل وی کدھرے نہ گھوڑا
 یاں فیر سینے ایکن لگدا
 چو یں لوٹاں نے ہر اک دہشہوں دا
 جنم جنم توں دینا قرضہ
 سبے ہر چھن سپر رہندا سوڈا
 سبے ہر پل ہے جاندا او دھدا

دن بھر بس بے چینی دل نوں
 کھاندى رہندی
 یاں خشبوئی دل سر دے وی
 آؤندی رہندی
 یاں خاموشی موک برہڑا
 گاؤندی رہندی
 آپے توں ہی سداں نموشی
 آؤندی رہندی
 لوٹاں ہی لوٹاں تے ہسدی
 لوٹاں توں لوٹاں شرماؤندی
 ہر پل

اگن چھٹاں دی سہنی
 روہ دیں کلریں وچ نئے
 روح دا تھوڑے تھوڑے مانچے

ہر اک دم مہموں دا چر کھا ڈاہ کے

دوناں بیٹھی کرناں کتے

فیر کرناں دارساوئے

مزدوناں

کرناں دارسا

عمر اں دی چھت توں لٹکائے

ست رنگے رے دا بھابھا

لے کے لوناں بٹ مر جائے

پولوناں توں

موت نہ تے

ایہا!

میں تاں چراں چراں توں

سن خلا وچ لٹک رہی ہاں

مڑھیاں دے وچ سسھر ڈپہرے

بدروحاں وچ بھٹک رہی ہاں

میرے پیراں تھلیوں

دھرتی نکل چکی ہے

میرے سردا

اُتلا اُتھر جوک چکا ہے

ہوند میری دلپیر

چراں توں تھوڑک چٹکا ہے
ہسن ہوئی دی پون
اڈوائی بکھر دی ہے
دوناں تے لونناں دی
مٹی کر دی ہے

ایرا

دوناں!
ایہتاں بہیت
بڑے ہی چر دی ہے
آپنے تے
پتی ہی مٹی کر دی ہے
برودھرتی تے
جیونا پنہند افیروی ہے

ایس دھرتی دی ہرناری ہی
دوناں ہے
ہرناری دازری
سچ و ہونا ہے
ہرناری دگست
محبتیں اونا ہے

بیارگھٹ داہر ویڑھے وچ
ٹوٹا ہے

اتھے ہر باہل ہی
آپنی دھی تے مردا
تے اتھے ہر ماں ہی
پڑتے ہے مردی
نبی رت سگری نوس جھلدی
ہر اکسنا رولتھت
آتم گھات ہے کردی
آپنی ہی عمر اوے
پالے وچ ہے ٹھردی
آپنے ہی انگاں دی
اگنی وچ ہے سڑدی
نت کرناں دارساوٹ کے
سوی چڑھدی
پر نہ جیوندی
نہ ہے مردی

اتھے داہر پرکھ ہے
سلوان جیہا

ہر لوناں دے متھے تے
اپہان چنی

ایہ دھرتی
اک نلن پنہسک بہتی ہے
بہتھے روٹی مہنگی
ناری سستی ہے

ایس بہتی دیاں گلہاں
اتے ہزاراں او لھے
ہر اک محل دی مٹی
تے دیواراں او لھے

ہر اک گھر دے پو ہے
تے ہاراں وے او لھے
ہر تاری دی سیجائی
بس سلگ رہی ہے
ہر تاری ہی لوناں واکن
وہک رہی ہے

ایس بہتی وچ

شام جدوں آؤھدی ہے
اکلے دی پیر جی اک
چلدی ہے

ہر گھر دے چھے وچ
ناری بندی ہے
پر ناری ہی، اپنی آپے
اگ ماندی
آپنے روپ تے آپے ہی
بس مردی ہے

ہتھے سہرز
اگن بین ہن وسدے
ناری دے چھورے توں سدے
اندروں بند دروازے کر کے
تھیں تھیں چوں نارال جھیں بکدے
تے اپنی ہوئی تے ہسدے

اس ہستی وچ
ہر کوئی مر چکا ہے
اک دو بجے نوں

آپنی آپنی
قبر نہ وسدے
اک دوجے دی موت تے سدے

ہتھے اگ لوں
اگ نہیں ملدی ہے
ہتھے ہر شے
روٹی بدے تلدی ہے
ہر لوناس
ہتھے روٹی خاطر گروی ہے

ہتھے
پیار، محبت روٹی دانہی ناں ہے
دھرم اتے اخلاق وی
روٹی دانہی ناں ہے
عقل، عجم، تے ہنر وی
روٹی دانہی ناں ہے
تتھ وار تہوار وی
روٹی دانہی ناں ہے
روٹی خاطر ہر لوناس
پورن دی ماں ہے

اس ہستی وچ روئی ہی
محبوبہ تھاں ہے

ہتھے کوئی وی
بھل نہیں کھڑا ہے
دن دیویں
گلیاں وچ پھرا پھرا ہے
ہر اک موڑ تے آپنا
سایہ مدد ہے
سپنے تے آپنا ہی
کوڑا کر دیا ہے

ہتھے ہر وسنیک
نکھڑویں شخصیت ہے
سپنے ہتھوں ہر کوئی
ہتھے بے عزت ہے
آپنے توں ہر کوئی
آپنے ہی لجت ہے
ایتھوں وی سوغات
نموشی اُلت ہے
توں اس ہستی وچوں

موناں کیہ بھدی ہیں؟
لنگیاں دے وچ
آپنا آپ کیوں کجری ہیں؟
توں لنگیاں وچ
تنگی چنگی لکدی ہیں

اگن چھناں دا
موناں توں احساس جلاوے
موناں وچوں
موناں دی توں ہوند گواوے
توں لوٹاں نوں
اتر پتی دا ہر کھواوے
تیرے پنڈ وچ جو
اگن مرگ نہا ہے
اوس دا ہتھیں
گلاو پدے
سپنے پنڈ دے پنی وچ
گھوں کے مندر
جد مئے سوان
توں ہتھیں آپ پیادے
موناں وے اتر دی لوٹاں

نوں مروا دے
بُھڑ دے اندرے قبر بنا دے
اوس لوئاں دی یو بھلا دے
اوس لوئاں دا
ہر اک سہنا
سپنی مٹی پٹھ دیا دے

ایس دیس ہر نار
جدوں پرنا کی جا دے
اوس دن توں
بیمار جی ہو جاوے
بائل ویاھے چاخن دے
بُوٹے نوں وب کے
پتی لئی پرچھو ویں نوں
لے جا دے
ہر لوئاں ہی

اتر دی لوئاں مروا دے
ہو کے بھر بھر مرنے بناوے
فیر جد سبیاں مانن جاوے
چاخن دے سہنے دا اوہنوں
سہنا آوے

تے اوس دا اندر دکھ جاوے

اوہ پیئے وچ

اوس پیئے دلہنڈا مانے

پر کوئی ہو رہی سہنا

اوس دلہنڈا اکھاوے

وہاں!

ہر لوہاں ہی

بس ایہاں مر جاوے

چاخن دے پیئے دے

بس پیئے ہی لیہدی

بت پرے پیئے دے سنگ

بھوگ رچاوے

تے اوہ گر بھرتی ہو جاوے

ہر اک سربھرتی تد آپی

لکھ وچ جھا کے

پیڑ دلونا اگدا جا پے

پیڑاں دے ٹے دی چھاویں

اوس دی ہر اک پیڑ گواپے

تد تارے توں

پتے دوس نہ جان پہچانتے
بابل ویڑھے دیبا سہنا
سوندا چا پے

لوناں

ایرا!
گوڑ فلسفہ تیرا
دس نہ پوہندا
بابل دے ویڑھے داسہنا
کدے نہ سوندا
اوچھتین متھے وچ کدھرے
رہندے کھوندے
مرن دوس تک پنجو پنجو
رہنداروندا

سینے!
عمر سلگدی
دھیاں دی جاں آؤندی
ہر دھی ہر بابل دے
ویڑھے شپتے لیندے
سہیاں دے سنگ

اک دن اوہ کھیڑن ہے جاندی
مُٹھلاں لدے جنگل دے وچ
اوہ گم جاندی

سیاں نوں اوہ لہجہ دی
تے آوازاں لاندی
پر لوئی سکھی نظر نہ آؤندی
تے اوہ اکٹوئے دی چھاویں
تھک ٹٹ کے ہے جہ بند دی
فیر کسے، پری لوک چوں
اک شہزادہ آؤندا

تے اوہنوں
اوہ گل جنگل دی سیر کر آؤندی
اک دن فیر ایویں داؤ، وُندا
اوہ شہزادہ

اوس گوی توں
ور کے دُور دیش لے جاندا
ہسدا ہسدا اگاؤندا اگاؤندا
اک پل دا بے پوے وچھوڑا
اوہ مر جاندی

اوہ مر جاندا

پر سیئے،

ایہ سُہنا، سُہنا ہی رہ جاندا
 شہزادے تھال ورحن کوئی
 دالو آ جاندا
 ور کے ستویں کٹھی پاندا
 روز رات نول،
 بھورا بھورا کر کے کھاندا
 ہر دھی راہی سُہنا ہے
 زخمی ہو جاندا
 بائل دے ویڑھے واسپن
 بائل دے ویڑھے رہ جاندا

پر میں بائل ویڑھے
 جوسی سُہنا تکیا
 جے سُہنا میں انیا، کتیا
 اوس پنے وچ،
 پورن ورگاسی کوئی وسدا

اوس پنے وچ،
 پورن ورگے رنگ گھلے سن
 پورن دے انگاں ہی ورگے
 انگ گھلے سن

اوہ سینہ سی

پورن دے پر چھاویں ورگا

جو میرے نہیں

رات دے سی رہند اتر دا

اوس سینے تے میں ساں مردی

اوہ سینہ میرے تے مردا

ایوں لگداے

جو میں میں تے پورن

جنم جنم دے ہوئے ساتھی

پر پچھلے جنمں وچ کدھرے

دوہاں دی گئی ہوند سر پی

اک روح دے ہنساں وچ پاٹی

اک دوہے نے

اک دوہے دی

کنے جنم نہ شکل پہچاتی

کسے وڈیرے پاپ دے کارن

میٹھوں میرا پورن گمیا

تے میں پورن لئی گواہی

پر میں

پورن دے راہوں دا

گمیا کوہاں

میں پورن دے انگاں چوں
 آؤندی خشتیو ہاں
 میں اوہدے کھ چوں کر دے
 شیداں دی مدد ہاں
 میں پورن دے تھ دے
 سورج دی لوہاں

ایرا

ہاں لون!
 ایکن ہی لگدا
 ہر آدرش بین پرافی نوں
 ہر آدرش آ پنا نہ ہوندا
 جو چہرا آ پنا ہی لگدا
 جنم جنم توں گمیا لگدا
 استغثت ہر کام ہمیشہ
 استغثت ہر کام توں جلد
 استغثت ہر کام توں مرد
 ہر چہرے دے نقش پھولدا
 ہر چہرے چوں اوس نوں بھدا
 ہر لون! نوں
 ہر پورن ہی آ پنا لگدا

مرگ ترشنادی ایس کر یا چوں
پرلوں کچھ وی نہ لہدا
کام دی مارو جوالا اندر
نہوؤں سر تک رہند امر دوا

ایس تہاں ہوناں!
بے سنتو کھے کامی ہاں
اک کر یو ج سبھے
استری می ہاں
پُشتو پُشتی اک دُوجے توں

نامی ہاں
کام لئی اک دُوجے توں ودھ
دانی ہاں
ست توں چہرے داپہندے
پانی ہاں

(میں بہ تیز ہو جا ندا ہے، پُرن بھیجا ہو یہ چہو ترے بچ داخل ہوندا ہے! امیرا
اٹھ کے چلی جاندی ہے۔ پُرن دے دودھا دستر اوہدے پنڈے نال چڑے
ہوئے ہن۔ لواناں اوس ول پیا رہبری تکی ویکھ رہی ہے۔ پُرن ہتھ جوڑ کے پر نام
کر دا ہے)

لوتاں

پُورن!

اج دی رُت بڑی ہی

پیاری ہے!

پُورن

ہاں ماں جی!

جو میں روندی پر ہن

ناری ہے!

لوتاں

ہاں پُورن!

گوں گی گل اُچاری ہے

ایہ رُت تنجواں لدی

پر ہادی ہے!

پُورن

اندرد یو جدوں رُتاں ہی گھڑوا

اوہناں دتاں دج

ایہ دتاں دی اک پری نوں

کہندے بڑا ہی پیاری کردا

ہر موسم دارنگ
 اوہ سے رنگاں چوں لیندا
 رُتاں دا آدھار
 اوہی مد راتے کروا
 کہندے
 جدا وہی
 رُت بہارِ بنی
 کامی نظرے تکی
 تاں انگیا رِ بنی
 وچ اُداسی متی
 تاں پت ہارِ بنی
 سیجاں مان کے تھکی
 ٹھنڈی ٹھارِ بنی
 جھانجھپا کے چکی
 تاں شنگارِ بنی
 جُچ رُتاں دی ایندر
 ایوں آنا رِ بن
 پر چھوویں ایہ رُت
 جھڑی سہارِ بنی
 جواج ساڈے ساہویں
 بدھن وانگ کھڑی

دکھو ایک ہے پورن ایس وی

جنم گھڑی

ایندر ہور کسے دیوتے سنگ

گئی وری

برہوں جلندی ایندر

کہندے روئی بڑی

کہندے اوس دن ایندر نے

ایہ رت گھڑی

انہر نہیں ایدر وی سبھ

چوڑ بھری

تے ندر نے کہندے اپنی مدر اپیتی

اوس نوں آپنے آپے وی

نہ ہوش رہی!

کہندے!

جدوی اندر واول

جیدا ہے

ایندر نوں ایہ یو

جدوں وی کردا ہے

اوسے دن انہر توں

پانی ورھدا ہے

پُورن

ماں جی
کیسی مٹھری کٹا سٹائی ہے
بد لاں چوں
برہادی خشبو آئی ہے
جیوں ایندروے پنجواں
چھڑی گائی ہے!

لوناں

پرہیز!
توں آچی ایند نہیں تکیا
جنم جنم توں
توں اوس دے انتر وچ وشنا
پرہیز اوس نوں
یہ دتہ رکھیا

اوس ایند رنوں
یہ دتیری آؤندی ہے
برہت ہی
برہن داروپ وٹاؤندی ہے

ایہ رُست وی اوہدے ہنواں توں
شر ماؤندی ہے

پُورن

ماں جی!
کس ایندروی
پتہ پنے پوئندے ہو؟
کویں پورن واسے اپہاس اڈاؤندے ہو؟

لُوناں

پورن!
چچُ
ایہ کوئی اپہاس نہیں ہے
ایس توں وڈا کوئی وی
اتہاس نہیں ہے

اوہ ایند رے نام دیش وچ
رہندی ہے
اوس دیش تک
کوئی وی سڑک نہ جاندی ہے
اوس دیش وچ

اغیر میراں ولے ہے
سر وے اُستے دھرتی نظریں
آؤندی ہے

او سے دلش وچ
اوہ ہی کلی رہندی ہے
یہ دتیری جاں ملن کدے
آ جاندی ہے
جد جی کردار وندی ہے
تے ہس لیندی ہے
دن بھراک ٹلے تے ٹٹھی
بے آواڑ گیت چیا کوئی
گاؤندی ہے
اوہ بیچاری
دیہہ بین، دوشنت تاری ہے
پرنائی ہے
فیروی کچ کواری ہے

پُورن

ہاں ماں جی
میں سمجھ گیا جووی کہندے ہو

کٹھا کٹھوں

پری لوک دی پئے پوندے ہو

لوناں

پورن!

ایہ کوئی پری لوک دی

کٹھا نہیں ہے

تینوں اوس بیچاری دا گھجھ

پتا نہیں ہے!

کاش!

کدے جے تینوں اوہ مل سکدی

تینوں اوہ

پلکاں دے او لھے ڈکدی

تیری دیہہ نوں

وٹے مل مل رکھدی

تیری خاطر

انگاراں تے بچدی

دیہہ تین

کسے چندن دیہہ وچ وسدی

تینوں اوہ دست

ناگن بن کے دُسدی

کاش!

کدے بے تینوں اوہ مل سکدی

ہُن تینوں اوہ

سُننے وچ تک لیندی ہے

تیرے پنڈے دا اوہ کھڑ پ

مُکھل ویکھ کے

آپنے زآ کار دیہی تے

بس لیندی ہے

روز تیرے دوارے تے

لما سجد کر کے

نیناں دے وچ جنجو بھر کے

مڑ جاندی ہے

کدے کدے یں

میرے گھروں آ جاندی ہے

تیریاں گلاں کر دی کر دی

رو پھندی ہے

اوہ اک ایسا گیت ہے

جو گایا نہیں جاندا

اوہ اک ایسا بدن ہے
 جو چھوہیا نہیں جاندا
 اک ایس پرچھواں
 جو نظریں نہ آؤندا
 اک ایسا احساس
 کہ جو دسیا نہ جاندا
 کتھن چین کتھاوا
 ورقہ اڈا جاندا
 جس وا کوئی آد نہ آؤندا
 انت نہ آؤندا

پُورن

ماں جی!
 ہنس بس چھٹووی
 ایہ کتھا تھیدی
 سچ دسو ہے کون گوی
 دکھیا رن ایڈی؟

لُوناں

پُورن!
 میتوں اوس گوی دا

ناں نہیں آؤندے

چراں چراں توں چھ میری تے

بلدے، بھجداؤ کھدا

کوئی وی اوس دا نام نہ لیندا

اوس گوی دا

پناہانی

اوس گوی نوں ماں ہے کہندا

اوس گوی دے

پیواہنی

اوس گوی نوں

پتی کہندا

(نونان رون لگ پیندی ہے، پورن اوس دا اشارہ سمجھ جاندا ہے۔)

پورن

پرماں!

اوس گوی نوں پورن

ماں نہ آکھے

تے کیہ آکھے؟

اوس گوی وی

بلدی دھپ نوں
چھاں نہ آکھے
تے کیا آکھے؟

لوناں

سرپ دپھڑی جیہاں واکن
اک سنگ مینوں
ماں ماں آکھے
دوجی سنگ محبوبہ آکھے

پورن

اوس گوی نوں
پورن داستکا نہیں ہے
ماں کہل و نوں
جے آ پنا اُپہن سمجھدی
محبوبہ کہلاؤن دی وی
حقدار نہیں ہے
بر محبوبہ دے چہرے وچ
ماں ہوندی ہے
تے ہر ماں دے چہرے وچ
محبوبہ

جس ناری وچ ممتا دا
 ستکار نہیں ہے
 اوس ناری وچ
 کسے رُوپ وچ نائیں ہے
 اوس ناری وچ
 ناری حالے لے سہمت ہے
 اوس ناری وچ
 ناری دا وستھار نہیں ہے
 نہ اوہ ماں بھین تے نہ ہی
 محبوبہ ہے
 اوس نوں پیار کرن دا
 کوئی ادھیکار نہیں ہے

لوناں

پورن!
 لوناں ممتا دا
 ستکار ہے کردی
 پر اوہ اوس ممتا توں ڈردی
 جس ممتا وچ
 ناری دی نہ ہووے مرضی
 موڑیاں واکن جو ناری دی

لکھ وچ چلدی

اوس متانوں

کوئی وی ناری

پیار نہ کر دی

ہر ناری متا داسپنا

اک ایسے پنڈے چوں لیندی

جس پنڈے چوں پہل ورے

آپنے پنڈے نوں تک لیندی

جس پنڈے دے مڑھکے وچوں

بھلاں دی خشتو ہے آؤندی

پورن!

تیرے پنڈے وچوں

ہوناں نے متا تکی ہے

ہوناں دے پنڈے وچ تیرے

پنڈے دی خشتو وی ہے

تیری صورت دی پر چھائیں

آچی لکھ وچ میں تکی ہے

اوہ پر چھائیں

میری لکھ چوں

کئی واری عی جنم ہے لیندی

تے کو ہاں پر سوت ہنڈ اندی

تے پر چھائیں

بڈ ماس دلست بن چاندی

اوس پر چھائیں دے میں

گولے انگاں وچوں

تیرے تے آپنے انگاں کوس

لہھدی رہندی

دو پنڈیاں دے سنگم اُتے

ہسدی رہندی

یکے نکلے انگ ویکھے کے

میں ہسپندی

تے پر چھائیں چھاتی ہنگھدی

چھاتی اُتے ہی سوں چاندی

ٹوں اوس دا

بابل بن چاند

میں اوس دی

انیڑی بن چاندی

پورن

ماں!

میں اوسے پر چھاویں دا

کیہ تینوں دستہ رنہ لگدا؟
 کیہ او سے ہی پر چھاویں دا
 میں ودھیا آ کارنہ لگدا؟
 پورن وچوں پر چھائیں دا
 کیہ تینوں
 اوہ پیا رنہ لبھدا؟

لوناں

پورن!
 مینوں پورن وچوں
 بس کد پورن ہے لبھدا
 پورن چوں
 لوناں نہ لبھدی
 ایس لئی میرا من نہ زجدا
 پورن سدا
 پورن لگدا
 اوں پر چھاویں ورگانہ
 پر چھاواں لبھدا
 پورن اوس پر چھاویں دا
 گجھ حصہ لگدا

پورن

ماں!

تینوں بچے پورن وچوں

گجھ گوجھ آ پنا لگدا

اوس پورن دے جھے دی

اج دی اج بس

ماں توں بن جا

باقی بچے اپو رن خاطر

توں دھپ بن جا

یاں چھاں بن جا

پورن دے

پنڈے چوں تینوں

جنا گوا پنا اج لگدا

اونا گوا پورن ہی تیرے

دکھاں سنگ ہمدردی کردا

باقی رہیا اپو رن

پورن کولوں ڈردا

اوہ آپ اس گھروں اگ وچ

دھکھ دھکھ سہڑدا

مائے فی

سن میرے مائے

پورن آپنے ڈھڈیاں پڑاں

کیکن پھوے کنج سنائے

شیداں باجھوں بکھ تہائے

میری اس زریکھ کتھاتے

کوئی وی شیداں میچ نہ آئے

کتھا کہاں تاں کہی نہ جائے

ہر اک شبد پیاشر مائے

اٹھا رھاں ورھے

میری عمر اوے

اکلاپے دی اک وچ سڑ گئے

موسم آئے

موسم مر گئے

او تھوں پچیا، تے کیہ تکیا

باپ دیں کر ٹوتاں دے سپ

پورن دے احساس نوں

لڑ گئے

بچے گھچے جذبات دی

ٹھڑ گئے

پورن دے ہی جسمن والے

پورن نوں گلیاں وچ دھر گئے
میرے ئی جیوندے ہی مر گئے
فیر پورن دے
جسمن والی

جد پورن نے گھر نہ دیکھی
آپنے ہا بل دے گھر بہہ کے
پورن لٹی ہوئی پروسی
نہ پورن اوہدی چھائیں بیٹھ
نہ پورن اوہدی دھپ ہی دیکھی
جسم دیاڑے توں ات تیکن
پورن نے کوئی شئی نہ دیکھی
اک تال پورن

آپنی اگ وچ سڑا ہے
دو جے آپنی

ماں دے ہوئے مردا ہے
تیجے آپنی

پیوڑی کان دیا دے
مونہ تے پندے پرچھاویں توں
ڈردا ہے

چوتھے ج توں

تیراوی ویڑا ہانہ میرا

میرے ئی
تیرا ویڑا ہلبلدا ہے

اتھے بھلا پورن
پورن کوئی نہیں
اتھے سب انونے
وہناں کوئی نہیں

اس چوگردے وچ ہن میرا
دم گھدا ہے
ہر کوئی پنا گوزا
میرے تے سدا ہے
میرا ہر ارمانی
کا اہو ٹھکدا ہے

پورن
اس چوگردے نوں ہن
جھڈ جاوے گا
بدلاں دے وچ
گھل جاوے گا
پونیاں دے وچ

بل جاوے گا
 مٹھلاں دے ویج دس جاوے گا
 دھپاں دے ویج
 گھھر جاوے گا
 چھواں دے ویج دھل جاوے گا
 ات کال ویج
 رل جاوے گا

مائے!
 ایتھوں داہر گھری
 ٹھنڈی اک ویج سڑ دا جاوے
 ہر اک نوں
 آپنے ہی گھر دا
 لوٹاں ایتھے رہ نہ آوے
 اک دوجے نوں
 اک دوجے دا
 پر گھری سڑ دا نظر نہ آوے
 ہر کوئی آپنے
 گھر دا رستا
 ہو رے توں پنچھن چاہوے
 پراوہ پنچھنوں دی شرم اوے

ہر کوئی؟
عمر دی سہرورات وچ
کسے چورا ہونچ مر جاوے
کوئی کسے نوں
رون نہ آوے!

لوناں!
تیرے میرا وکن
ہر کوئی اتھے لہو ٹھکدا ہے
جو وی اتھے لہو نہ ٹھکدا
چھوڑا ہے پتھر دے بُت دا
اوہ پگل ہے
بدھ بین ہے
بے احساسا، نظر بین ہے
اوہ بے دل ہے
درد بین ہے

لوناں

پورن!
میں تینوں تیرے گھر دا
رستابی

دستاکی چاہیا
 پرگوٹاں دا وسیارستا
 شائد تینوں راس نہ آیا
 درود نندا

درود تا دھرتا سی چاہیا
 پرٹوں
 لوٹاں نوں ٹھکرایا
 پیار میرے دا
 مل نہ پیا

پُورن

مائے!
 اتھے کوئی کسے نوں
 پیار نہ کردا
 پنڈا ہے پنڈے توں اڑدا
 روحاں دا استکار نہ کردا
 اک دُوبے دی
 اک وچ سڑدا
 اک دُوبے دے پالے لھرد
 اک دُوبے دی دُھپ لئی جیوندا
 اک دُوبے دی

پنھال لئی مردا

دن دیویں لوکاں توں ڈردا

رات پوئے آپے تے ڈردا

کوٹھو والا چکر چندا

ہر کوئی پنہا آ پاجھلدا

سچے سنگ ہی دھوکھا کردا

ہر کوئی پنہا آپے بردا

آپنے روپ تے آپے مردا

ایتھوں دی ہر ریت دکھاوا

ایتھوں دی ہر پریت دکھاوا

ایتھوں دا ہر دھرم دکھاوا

ایتھوں دا ہر کرم دکھاوا

ہر سو کام دا سلگے لاوا

اتھے تاں بس کام خدا ہے

کام چمتی وگدی واء ہے

اتھے ہر کوئی دوڑ رہیا ہے

ہر کوئی دم توڑ رہیا ہے

اتھے ہر کوئی کھوہ وچ ڈاگی

اک دوجے نوں ہوڑ رہیا ہے

ہر کوئی اچھے بھیانک

اک دوجے نوں جوڑ رہیا ہے

اک دوجے نوں توڑ رہیا ہے

ڈرو اندرونی پچ کوں

ساتھ کسے والوڑ رہیا ہے

اک دوجے نوں آپنے آپنے

پانی دے وچ روڑھ رہیا ہے

ہر کوئی اپنی

کتھا کہن نوں

آپنے ہتھ مروڑ رہیا ہے

آپنے آپنے دکھ دا اچھے

ہر کا سے ٹوں کوڑھ پیا ہے

ہر کوئی

آپنے آپ دوالے

نچیاں تنداں کت رہیا ہے

آپنی آپنی موت دارستا

ہر کوئی آپے دس رہیا ہے

ہر کوئی ننگا نچ رہیا ہے

آپنے اُتے ہس رہیا ہے

آپنے کولوں لگ رہیا ہے

آپنے کولوں چ رہیا ہے
آپنی قبر لئی ہر کوئی

آپنے مٹی پٹ رہیا ہے
ہر کوئی مہرا چٹ رہیا ہے
گھوگے دے وچ وس رہیا ہے
خودنوں جیوند اس رہیا ہے
ہتھے سھے گچھ مر چکا ہے
آپنی آپنی سوالی اپر
ہر کوئی سولی چڑھ چکا ہے
ہر اک سورج ٹھر چکا ہے
بھوت، بھوکھت، ورتمان دا
ہر اک جھن ہی کھڑ چکا ہے

سمیاں دا ترے دجھا بھنیر
خود آپنے نوں لڑ چکا ہے
آپنی ویہوسنگ مر چکا ہے
جو کسے کرنا کر چکا ہے

ہن تہاں!
دھرتی تھم چکی ہے

جو اس جمنّا

جرجگلی ہے

ہنس جو بچیا

رنگ بین ہے

ہنس جو بچیا

اندھکا رہے

لوناں

پورن! ایہ تیرا بھیماں ہے

دھرتی کل وی گر بھرتی سی

دھرتی اج وی

گر بھوان ہے

اج وی کسے کرن نوں چیرو

تاں ستے رنگ اوس وج باقی

ہراک دی پر

تیرے واکن

نظر ہوندیں نظر گواچی

اچے روشنی ہر تھیں باقی

آپے ندھکا رے صدقہ

پر نہ ساتھوں جائے پچھاتی

اصل ج ساڈا
آچناہی کوئی رنگ نہیں ہے
اُچ تان پورن!
کوئی کرن بے رنگ نہیں ہے
ہر اک رنگ دی ہاس ملے گی
سبھ رنگاں دی لاش مے گی

جے سمھناں د
آچنا رنگ ہے
اوہ رنگ سبھ دا
ہی بے رنگ ہے

اوہ رنگ دیہ روچ
قید پیا ہے
اوہ رنگ سبھ نہیں
وہی لیا ہے

اوہ رنگ سبھ دا
مرچکا ہے
اوہیچا روچ
رل چکا ہے

ایہ رنگاں وی مجھو ری ہے
جدوی کوئی، دورنگ دا
آپس دے وچ میل ملاوے
دوہاں دا ہی رنگ مر جاوے
ہور کوئی رنگی بن جاوے

ہور ملاوے، ہور ملاوے
رنگوں رنگ ہلد ا جاوے
ست رنگاں دا آپا مل کے
کئی واری سو رنگ بن جاوے
کئی واری ست رنگ وچ رنگ
ست رنگاں دی لاش کہاوے

پہن رن!
میرے ہا بل ویڑھے
جے ہوئی نے رنگ ملائے
اوہ گوناں دے مٹھکھے ہا بل
دماں بدے لسی تلوائے
اوہ گوناں توں راس نہ آئے

میں چاہندی ہاں میچا رنگ دی

دورنگاں دے وچ چمک جائے
 خورے اس بے رنگے دیرھے
 ہو رو کوئی رنگ کھینڈن آئے
 رنگ چن لو ناں وی دیکھی
 تیرے رنگ وچ رتی جائے
 تے اس گھر دارنگ ونائے

پُورن

توں چاہندی ہیں
 سبے رنگاں وچ
 بیجا رنگ وی ہوند گوائے
 لو ناں!
 ایہ سبجگاں دے رنگ
 کون ملائے کون مٹائے
 ایہ متھے وچ ڈھروں لیاے
 متھے دارنگ کون ونائے؟

لو ناں

پُورن!
 لو ناں دے رنگاں وچ
 آچنا سوہا

رنگ ملا دے
 نہیں تاں سننے ہوئے کہ لونیاں
 اس گھر دا ہر رنگ جلا دے
 بھٹے آ پنا رنگ چڑھا دے
 آپنے رنگ دی لو تھ بنا دے
 تیرے رنگ ٹوں
 فوج کرا دے
 رنگاں متی ایس کتھا دا
 ہر اکھر
 بے رنگ بنا دے

پورن

جو لونیاں چاہے کروائے
 چنگائی ہے، جو پورن دا
 ایہ بے رنگا رنگ مر جائے
 رنگ بین اس گھر دے رنگ ٹوں
 میرے لہو دا رنگ چڑھائے
 رنگ دہونی اس دنیا وچ
 پورن ہُن
 جیونا نہ چاہے
 میٹھوں میرے رنگاں دی دھپ

ماں اگے نہ

دپگی جائے

لوناں

پورن!

جے توں دھپ نہ دپگی

میں آپنی چھس دچک دیں گی

دھپ نہ جی کے ویکھ لگی ہاں

چھاں نہ جی کئے

ویکھ لوں گی

پورن

مائے!

محبت اک دوجے دے

رنگاں دا

ستکار ہے ہوندى

اک دوجے دی

دھپ چوں آؤندی

نگھئی جی

مہکار ہے ہوندى

کدے محبت

دورنگاں دی

ملتی وا

دھار نہ ہوندی

رنگ نے رنگ دی

ہوند گوانی

پیار نہیں

و بچا رہے ہوندی

دورنگاں دی آخر چتی ہی

دورنگاں وا

پیار رہے ہوندی

آپس دی

پچھن ہے ہوندی

پنڈیاں وا

اویہ کار نہ ہوندی

ایسے کارن گور محبت

پورن نول

سویکار نہ ہوندی

گوناں !

پیارا کھاں وچ وسدا

چیمھ تے اوہ تاں

کدے نہ آؤندا

پیار تال

چپ ز شبد کتھا ہے

پیار کدے

رولانہ پاندا

پیار سدا

افتر وچ بددا

بہراوس دا

سیک نہ آؤندا

اوہ نہ تیرے

وانگ بڑاندا

پیار، پیار نہ

کدے جتندا

نوناں تینوں

کام ستاندا

پُرن!

پیاری

کر سکدا سی

جے نوناں چوں

تھریں آؤندا

کامی ہو جے

شور نہ پاؤندا

جے نہ پئی

ہوند جتاؤندا

میتوں تیرے

ڈکھاؤ دکھ ہے

پر کوئی صل

نہ نظر میں آؤندا

چنگا سی

جے توں نہ جمدی

یاں میں ہمدا

ہی مر جاندا

(ہو رن اٹھ کے چلا جاندا ہے۔ لوناں کلی چہوترے جی بیٹھی روندی روندی ہے۔)

سلوان:

ٹوٹاں دہتی۔

ٹوٹاں:

سلوان دی دوجے ویاہ دی گئی۔

پورن:

سلوان تے چھراں دہتر۔

آرتی

جھکیا سیس

میں اوس دن پہلی واری
مل کے تینوں آ رہیاں
صفحیاں وے شہر سطرال دیاں
ان گت سڑکاں سن
تے سڑکاں تے تیرے شیداں دی
وگدی بھیڑ سنگھسی سی
تے تنگی اکھ بن جھمنی وے
میں ایہ بھیڑ گھنسی سی
تے تینوں مل کے گیتاں واسطے
اک چٹ منگنی سی

میں اوس دن پہلی واری
مل کے تینوں آ رہیاں
تے تنگی اکھ بن جھمنی ج
سورج پ رہیاں
میں تنگی اکھ وچ سورج نوں پا

صفحیاں تے جد چلیا
 میں ہر ک سطر توں ڈریا
 امن شہداں دا ہتھ پھڑیا
 صفحے تے وگ رہیا دریا
 میرے دنیاں ج آکھڑیا
 میں تیری داستاں ساہویں
 صوفیاں سرک تے مرہیا
 میری چھاتی ج سٹے نو ہے نوں
 اک تاپ آچڑھیا
 تے نگلی اکھ بن بھمنی ج
 اک شعلہ جہیا ہلایا

ایہ کیسا شہری جس وچ
 صرف بس قتل گاہاں سن
 ایہ کیسا شہری جس وچ
 صلیبیاں دا ہی موسم سی؟
 پر تیرے عزم دی ہر سڑک تے
 قندیل روشن سی
 میں اوس دن پہلی واری
 مل کے تینوں آ رہیاں ساں
 تے سورج مانج کے مڑو
 سگھن تے لا رہیاں ساں

میں حرفاں دے چورہیاں تے
 جدوں تینوں بولداتکی
 مینوں ہر بول نے ڈسیا
 میں ہرک بول سنگ رتیا
 میں تیرھوں چنگ منگن واسطے
 تیرے بول وں نسی
 تیرا ہر بول مٹھا
 بھگنیں دھپاں توں کوسا سی
 تیرا چہرہ لہو میں چیترو دیاں
 مہکاں دا ہوکاسی
 تے تیرے ہتھ وچ پھڑپا ہو پ
 سورج دا ٹوٹا سی

میں اوس دن پہلی واری
 مل کے تینوں آ رہیاں ساں
 موہے دا گیت گنگا تے کھلوتا
 گا رہیاں ساں
 میں اوس دن حاضری تیری چ
 فراک گیت گایا سی
 تے بن میرے میرا دا گیت
 کوئی نہ سنن آ یا سی

تے توں میرے سوں رہے لوہے تے
اوس دن مُسکرایا سی

میں اوس پہلی واری
مل کے تینوں آ رہیا ساں
تے آپے سوں رہے لوہے توں
میں شرما رہیا ساں
تے فراق بول تیرے نے
میرا لوہا جگا دتا

توں آجی تلی تے دھریا
میںوں سورج پھڑا دتا
تے میرے گیت نوں توں
خُدی گشی کرنوں بچا

میں اوس دن پہلی واری
مل کے تینوں آ رہیا ساں
تے آپنا گیت لے کے
جھکیاں ول جا رہیا ساں
تے جھکیا سیس تینوں
ارپ کے مُسکا رہیا ساں

سفر

مئے سرگی دی واء نے
پنچھیاں دا بول پیتا ہے
تے جاگی پڑنے
تیرے نام داک داک داک داک ہے
میں اج تیرے گیت توں تلوار تک دا
سفر کیتا ہے

میں توں تیرے گیت توں
تلوار تک دا سفر کروے نوں
عجب جی شرم آئی ہے
عجب جی پیاس لگی ہے
تے میں تیرے گیت دے سا ہو میں
نموشی جھول اڈی ہے
تینوں تیرے گیت توں
تلوار تک دا سفر کروے نوں
پورے دس جنم لکے سی

میںوں اک پل ہی لگا ہے
تے ایہو سنگد ایل ہی
میںوں میری عمر لگا ہے

میں اچ دا سفر
تیرے واک دے، جد، سا تھ وچ چھو ہیا
سدیوی بھگنا لے کے
جدوں تیرے ساہمنے ہو ی
میں تیرے سورجی چہرے دی دھپ وچ
شرم تھیں مویا
میں آپنے لگن پر چھو ویں دی چھاویں
بیٹھ کے رویا
تے کھنڈراں وانگ پُپ ہو یا

میں تیرے گیت دے حرفاں دے
پُپ جنگل چوں جد لکھیا
میںوں ارتقاں نے آؤنگیا
میرے مونہہ وچ گاؤ دالاس
میرے پیٹ تھیں ستیا
تے میرے دنہہ دا ہا بر
انشیت خوف تھیں سنیا

میں جد جنگل دی سنگھنی چپ
لنگھ کے شہر وچ آیا
میں آپنے شورتوں ڈریا
دے ہی گھر پرت آیا

میں گھر آ کے پہلی واری
تراج ارتھ لھیا ہے
تے آپنا دنھ کچیا ہے
میرے دل وچ پئی تلوارنوں
بہو زنگ لکیا ہے
میرے دل وچ پئی تلوارنوں
بہو زنگ لکیا ہے

بڈھا گھر

ہے ہر ہو یا
میرا آپ میرے سنگ رس کے
کتے ٹڑیا ہے
تے میرے کوں میرا
سکھنا کلنوت باقی ہے
تے میرے گھر دی ہر دیوار تے
چھائی ادا سی ہے

ہے ہر ہو یا
میرا آپ میرے سنگ رس کے
کتے ٹڑیا ہے
تے میرا گھر اوبدے ٹر جان پکھوں
جھر رہیا ہے

اوہ اکثر بہت ڈونگھی رات گئے ہی
گھر پتہ اسی
تے سورج ہونڈیاں اوہ

گھر دیاں بھٹاس توں ڈروای
 اوہ کہڑے ہرن لگے کر رہی اسی
 کچھ نہ سد اسی
 تے دن بھر آپنے
 پر چھاویاں پچھے سد اسی

مینوں اوہدی دیو داسی بھٹنن
 اکثر بھرائدی سی
 تے اوہدی اکھ دی وحشت
 چوہیں شیشے نوں کھاندی سی
 تے اوہدی چپ
 ہڈھے گھر وے سُن جانے ہلاندی سی

میں اک دن چپ وچ
 اوہنوں گھر دیاں کندھاں وکھا بیٹھا
 اوہ چپ وچ روندیاں کندھاں دی گل
 سینے نوں لا بیٹھا
 میں ایویں بھل کندھاں دی گل
 اوس نوں سنا بیٹھا
 تے اوہد اساتھ کندھاں توں
 ہمیش لئی گوا بیٹھا

اوہ گھر چھڈن توں پہلاں اوس دن

ہر کھونجے وچ پھریا

تے گھر وچ کھنکھ رہیاں

بیار سبھ اناں دے گلےں ملیا

تے اوس منحوس دن پنچھوں

کدے اوہ گھر نہیں مڑیا

ہن کدے وی ریل دی پٹری تے کوئی

خُدد گشی کرداے

یاں ٹولاں بھکشاواں دا

ہر منائی شہر وچ چھداے

فلکسل پارٹی کوئی

کسے نوں قتل جد کرداے

تاں میرے گھر دیں رکنڈھان نوں

اوس پل تاپ آچڑھداے

تے پڑھے گھر دیں

بیار اناں دا بدن ٹھرداے

ایہ پڑھے گھر دیاں

بیار اناں نوں بھروسا ہے

اوہ جتھے وی ہے: ہرے حال وچ ہے

اوہ بے دوشا ہے

اوہنوں گھر تے نہیں
گھر دیاں کندھاں تے روسا ہے

ہے چر ہویا
میرا آپ میرے سنگ رس کے
کے ٹر گیا ہے
تے میرے کول میرا سکھنا کلبوت
باقی ہے
جو پٹھے گھر دیاں
ہُن مر رہیں کندھاں داسا تھی ہے

مبارک

میں تینوں پیارو اسماں
پیارو اہاں
میں تینوں اچ وی سنکا رو اہاں
میں کل دا گیت تیرے سسٹس اُتوں واریا سی
تے اچ دا گیت
تیرے گیت اُتوں وارو اہاں
میں تینوں پیارو اسماں
پیارو اہاں

میں کل دا گیت
تیرے سسٹس اُتوں واریا سی
میں اوس دے ہر زخم نوں پیارو اسی
او بدے ہر شہد و جی سی پیڑ تے شکوے الا نہجے
زمانے رون لگے جائے
او بدی اک سطر نوں گاؤندے
جدوں او بدے شہد

میری موت نوں آواز دیندے
 یاں تیری یاد دے موڈھے تے
 سر رکھ ہوں بہندے
 تاں فرشتوں عرش تک
 سمجھناں دے سینے دھڑک چاندے
 گھنی، ڈونگھی، اداسی پچپ گھی دے پھراں وچ
 گلابی پڑ دے
 غنچے، نمائی مہک پیندے
 پراج میں سمجھداں
 اوہ مہک جو غرضی دی بوسی
 یاں کدے سور جاں دی
 عمر دے متھے ج لوءی
 تیرے بھکھدے جسم دے پھل لئی
 نظراں داسوہی
 میرے مدھورگ گھر دی گھٹن دا
 مجبور روہی
 نہ توں سی ہان جس گھر دے
 نہ تیرے ہن جوی
 میں مَن ہر دھپ چھں نوں جاند اہاں
 تے آ پنی پڑ نوں سنماندا ہاں
 ایہ تیری نظر ہے تیری ہے رحمت
 میں ہو یا سور جاں دے ہان دا ہاں !

تے اج میں گیت
 تیرے گیت توں جو وارد اہاں
 میں کل دے گیت توں وی ودھ لہوئوں پیارواہاں
 ایہدے پنڈے تے نہ کوئی ضرب
 نہ ہی زخم ہے
 سگوں برشبد دے نیناں ج تیری شرم ہے
 ایہدی ہر ضرب چوں
 اک مہک منجر جھا کدی ہے
 تے ہر اک زخم سو ہا بھل بن کے مہکدا ہے
 تے ہر اک شبد
 سو ہے بھل دی گودی ج بیٹھا
 بھری آواز وچ
 تینوں مبارک آکھدا ہے!

اوو چھڑے گیت
 میں خود غرضیاں نوں مارداہاں
 میں آ پئی دھپ نوں
 آ پئی ہی چھاں وچ ٹھارداہاں
 توں جہڑا شبد میرے
 گیت توں بھاریا سی
 میں او ہوشبد

تیرے گیت توں بلھا رواہاں
تے کل جو گیت لکھتا ہے میں حالے
تیرے تے گیت تیرے دے
جہاں توں وارواہاں
جہاں جس وچ
محبت، شہد توں اج چھیا ہے
جہاں جس وچ
”محبت“ شہد میں اج ہرواہاں
میں تینوں پیارواں
پیارواہاں
میں تینوں اج وی ستکا رواہاں !

گواہی

کل تک میں اوہدا آپ گواہی
اج توں ایہ میرا گیت گواہ ہے
ڈونگھی پڑتے سنگھنی چپ دا
اوہ اک بھرویہ بند اوریا ہے!

اوہدے پنڈے چوں کاہی تے
ریٹے دی تھیو آؤندی ہے
اوہدے پتیاں ورگے نیناں
دے وچ ہر دم دھند رہندی ہے
اوہدی دان ملاحاں ورگی
سُن کے دیہہ کنڈیا جاندی ہے
اوہدے ہوٹھاں تے کئی واری
بیلیہ ورگی چپ چھاندی ہے
تے اوس چپ توں لنگھن لکیاں
ولی دی دھڑکن رک جاندی ہے
ہکھلے پیریں مڑاؤندی ہے!

ایہ اک بڑے چراغ دی گل ہے
 جدوں اوہدے سولے پانی وچ
 اک کوئی مچھلی سی رہندی
 اچے اوہدے پانی دی عمر ا
 مسان اوہدے گل گل سی آؤندا
 اوہ مچھلی اوہدے پانی دے وچ
 سپنے گھول کے اک مچھاؤندی
 سپیاں گھوگے محمدی رہندی
 تے ریتے دے گھر وچ رہندی!
 پر اک دن اوہ چنچل مچھلی
 کسے بے درد مچھیرے پھرائی
 تے دریا دی قسمت سرگئی!
 اوس دن مکروں اوس دریا دا
 پانی بڑا اوس ہو گیا
 گل گل پانی دی عمرے ہی
 اوہ دریا بے آس ہو گیا

ہن جد رات برا تے تارے
 دریائے مونیہ دھوون آؤندے
 اوہ اوہدی چپ کولوں ڈرے
 پانی دے وچ پیر نہ پاتدے

تے کنڈھے تے ہی بہہ رہندے
 تے اوہ کندے کیہ چھیاں دے
 نقش اوہدے توں سہم نہیں کھاندے
 تے دریا دے اُجڑے نیناں
 دے وچ اک دے پنجو آؤندے

آخر جد دریا وی عمر
 سرسری پنی دے وچ ڈبی
 چھیاں دی تدبے پرواہی
 اوہنوں جھلے واکن چھھی
 تے اوہدے گو لے پنڈے اُتے
 گوڑھی ہری مھی اُگی!
 تے اوہدی اک آندرجی!

اُس جد بد قسمت دریا نوں
 گل گل پانی یاد آؤندا ہے
 اوس نوں اس موئی مچھلی دا
 وچو وچ ک غم کھاند اہے

آپنی ہی مٹی نوں پے
 رات پراتے ڈھاہ لاند اہے

آپنے ہی نیٹاں دے کو لے
سُننے روڑھ کے لے چاند ہے

ہُن لوکیں اوس دریا نوں
اک خونی دریا نہیں کہندے
ہن اوہدے وچ چھپیاں دی تھاں
بُھکھے مگر چھ نہیں رہندے
پنڈ دے بوکیں اوس دریا تے
جانوں وی ہن خوف نہیں کھندے
پر اچ توں اوہدے نزل جمل لئی
میرے گیت گواہی پاندے

بڈھا شہر

بڈھا دریا بڈھے پندھ
گیا جونی وچ دی لنگھ
اغیر دے سر پے گیا منج
عینک روے بڈھا چند
دھرتی کھادی بھوری رنگ
کھیاں گلیاں مارن رنگ
ہو نگھس تنگھے کھڑسک چند
برودھ مندر دا بیٹھا سنگھ
بوڑھاں پیٹھ پوے شہرنج
پین پجاری کھری بھنگ
سورج روڑ چگاوے رنگ
ملے دندا اسادھ کھڑ کدھ
گھو رنیاں وچ رہندے کھبہ
لیں اپاسی بو ہے بند
گا ہے برہڑا کچی تند
باگاں دے وچ گوری چکھ

پتنگھ جھینڈی کالے انب
 ڈولی پچھے ٹردے منجھ
 راون کسے دے بازو۔ بند
 ہٹ لاری اڈن رنگ
 دے کے باز اریں ہاتھی دند
 ایس شہر دی اکو منگ
 ہر کوئی سنی بھڑتوں تنگ
 پتنگھٹ پیٹھی دھولی منجھ
 بڑھی دھپنوں آوے سنگ
 دیکھ کے آپنے آپے نگ
 گان ندی تے تھکے و منجھ
 گھر گھر ابھرے کان ٹھنڈ
 بڑھے شہرنوں چھڑ دے کھنگھ
 پل پل مگروں پر تے کنڈ
 نیند نہ آوے منجھن ڈنگ
 بڑھا شہر جیونوں تنگ

سوگ

روز میں تارا تارا رگن کے
رات بناؤندا ہاں
روز میں تیرے سرقوں سورج
وار کے آؤندا ہاں!

جدروہیاں وچ پہنچھی تڑکے
واک کوئی سیندا ہے
میں آپنے سنگ سٹا آپنا
گیٹ جگاؤندا ہاں!

فرجد مینوں سورج گھر دے
موڑتے ملدا ہے
ندیئے روز نہا دن
اوہدے ٹاں میں جاند ہاں!

میں تے سورج جدوں نہا کے

گھرنوں مُردے ہاں
میں سورج لٹی ویڑھے نم دا
پیڑھا ڈا ہندا ہاں

میں تے سورج بیٹھ کے جد فر
گلاں کر دے ہاں
میں سورج نوں تیری چھاں دی
گل سٹاؤندا ہاں

چھاں دی گل سٹاؤندا جد میں
کنہن لکدا ہاں
میں سورج دے گورے گل وچ
باہواں پاؤندا ہاں

فر جد سورج میرے گھر دی
کنہا تر دا ہے
میں آپنے ہی پر چھاویں توں
ڈرڈر جاندا ہاں

میں تے سورج گھر دے مُرد
چکھواڑے جاندا ہاں

میں اوہنوں اپنے گھر دی
موٹی دھپ دکھاؤندا ہاں

جد سورج میری موٹی دھپ نئی
اکھیاں بھر دا ہے
میں سورج نوں گل وچ لے کے
چپ کراؤندا ہاں

میں تے سورج غیر چپ چسپتے
خروے جاندا ہے ہاں
روز میں اوہنوں پنڈوی جوہ تک
نور کے وندا ہاں

روز اُدا سا سورج ندیئے
ڈبلے ماردا ہے
تے میں روز مرے ہوئے دن دا
سوگ مناؤندا ہاں

یاد

دل جس دن تینوں یاد کرے
کچھ ہو روی گوری دھپ چڑھے
کچھ ہو روی گوڑھا سکت ملے

بہاں تے سوہا سکت مل کے
سورج دا گڑواہیں دھرے
تے پنکھٹ اُتے آن کھڑے
سورج دے خالی گڑوے نوں
جد کرناں دی اوہ لُج وے
کھو ہاں تے پانی بول پڑے

فرگوری کوئی دیہی تے
چیتڑوی جکی گھول ملے
لے چلی چلی ایشان کرے

اُپرھیہ لے کسے سردردا
اوہ پنّاں دے وچکار دھرے

اُڈ اُڈ پھندے وال پھڑے
فر اُڈوے مُشکلی والوں وچ
جد سورج دا اوہ بھل جڑے
اوہنوں لبھڑے دارنگ رُوپ چڑھے

فر ڈاہ کے چہ خاں فر دا
دھرتی دے پھڑھے آن بہوے
تے کوہ کوہی تندوے

فر کرناں کندی کندی دا
پر چھاواں ویڑھے آن ڈھلے
انگڑائیاں لیندی اُٹھ کھڑی

فر دھوڑاں طے راہاں تے
اوہ چُپ چیمپتی آن بہوے
پیداں دے لکھے حرف پڑھے

پیداں دے حرف پڑھاندى نوں
جد نظریں میری پیر پوے
اوہ اکھاں دے وچ ہنچھ بھرے
فر چڑھ لگناں دے کوٹھے تے
گڑوے چوں پانی روڑھ دوے
تے کھل دنیا تے رات پوے

اک چہرا

اوہ جد جہد ملند اُسکا ند
تے گلاں کر دے ہے
ساد مر او عاشق چہرا
جہم جہم کر دے ہے
نزل چوہ دے جل وچ
پوہ داسو رچ تر دے ہے
کھرا نیں اکھیاں وچ
بھیو دار یو ابد دے ہے
وگ گیت دا بول
دند اسی اک وچ سڑ دے ہے
بُوریں آئے انہاں تے
پروا یو گدا ہے
جھڑیاں دے وچ کالا بدل
چھم چھم در حد دے ہے
عاشق، پیر، فقیر کوئی سائیاں
دوہڑے پڑھ دے ہے

بچکے اُگیا تھوہر دلوں مٹا
پُپ توں ڈرا ہے
وہ مجا رے دی اگ دا دھواں
بیہر تے تر دا ہے
مڑھیاں وال مندر
راتیں گلاں کر دا ہے

حادِثا

گیتیں داترواقافلہ
مُڑ ہو گیا بے آسرا
متھے تے ہونی لکھ گئی
اک خوبصورت حادِثا!

اک ناگ چٹے دوس دا
اک ناگ کالی رات دا
اک ورق نیدا کر گئے
کسے گیت دے اتہاس دا!

شیداں دے کالے تھلاں وچ
میرا گیت سی جدمر رہیا
اوہ گیت تیری پیڑنوں
مُڑ پیاسی جھا کدا
انہر دی تھالی بڑک گئی
سُن ذکر میرے گیت دا

دھرتی دا چھنا کنیا
بھریا ہو یا دشواں دا!
رنجی ہے پنڈا سوچ دا
رنجی ہے پنڈا اس دا
ان فیر میرے گیت ئی
کفن نہ میٹھوں پائندہ!

ان فیر ہر اک شہدے دے
نیناں جہنجو آ گیا
دھرتی تے قرحا چڑھ گیا
میرے گیت دی اک لاش دا!

کاغذ دی تنگی قبر تے
ایہ گیت جواں سول گیا
ایہ گیت سارے جگ نوں
پوے وفا دا واسطہ!

سُنہیا

کل نویں جد سال دا
سورج سُنہرا چڑھے گا
میریاں راتاں دا تیرے
ناں سُنہیا پڑھے گا
تے وفادار حرف اک
تیری تئی تے دھرے گا

توں وفادار حرف آ پئی
دھپ دج بے پڑھ کی
تاں تیرا سورج میریاں
راتاں نوں بجا کرے گا
تے روز تیری یاد دوج
اک گیت سُولی چڑھے گا

پرو فادار حرف ایہ
اوکھا ہے ایڈا پڑھن نوں

راتاں داپینڈ اچھاگ دے
کوئی صدق والا پڑھے گا
اَھاں ج سورج بیج کے
تے ارٹھ اس دے کرے گا

توں وفادار حرف ایہ
پر پڑھن دی کوشش کریں
جے پڑھ سکی تاں عشق تیرے
پیر سچے پھڑے گا
تے تاریں داتا ج
تیرے سبب اوپر دھرے گا

ایہ وفادار حرف پر
جے توں کہتے نہ پڑھ سکی
تاں مڑ محبت تے کوئی
اعتبار کیکن کرے گا
تے دھپ وچ ایہ حرف پڑھنوں
ہر زمانہ رے گا

دنیا دے عاشق بیٹھ کے
تینوں خط جوابی لکھن گے

ہنکھن گے ایس حرف وی
تقدیر و کیہ بنے گا
ہنکھن گے ایس حرف نوں
دھرتی تے کہہ اپڑھے گا

دنیا دے عاشقاں نوں وی
اُترے چتوں نہ موڑ پیا
تاں دوش تیری موت دا
تیرے سر نہ مڑھے گا
تے جگ میری موت دا
سوگی سلیہا پڑھے گا!

چکھواڑا

روز میرے گھر دے چکھواڑے
 کالی ڈھپ وچ چمکن تارے
 پھیلے کھولے، قبریں، واسطے
 سبھی چپ آواز اں مارے
 بھوتناں وال سو روئے ساڑے
 سورج رووے ندی کنارے
 اُپر پانی پیشہ انگارے
 غیر ابدس ورہد امیرے
 تھپیرے کوڑی اشکاں مارے
 پڑھے رکھتے لے داڑھے
 اُلو بولن سکھر ڈپہرے
 اٹھے گھو وچ پنچھی کال
 چرتوں سن کلمے کارے
 اُبھ کاک مارن موئے دیہاڑے
 سرتے گر جھن کھنھ کھارے
 مارے میرے گھر نوں تالے

اُچیاں کندھاں کروو والے
کوئی نہ میرے پڑھ چارے
کوئی نہ دیکھے مَن جھوڑے

مسیحا

میں دوستی دے جشن تے
ایہ گیت جوان پڑھ رہیاں
میں دوستاں دی دوستی
دی غذاں نوں کر رہیاں
میں دوستاں لئی فیراج
اک وار سولی چڑھ رہیاں

میں ایس توں پہلاں کہ اج دے
گیت دی سولی چڑھاں
تے اس گلہ بانی ہکدے
میں جشن نوں سوگی کراں
میں سوچداں کہ زلف دا نہیں
ظلم دا نغمہ پڑھاں
تے دوستاں دی تلی تے
گچھ سگندے اکھر دھراں

دوستو! آج دوستی دی
 پوہ سدی سنگراندے
 ایہ جو میں آج اگدے
 گچھ شبد بھینا کر رہیاں
 میں جو گیتن دامیجا
 فیرونی چڑھ رہیاں
 میں دوستی دا خوبصورت
 فرضہ راکر رہیاں
 میں دوستی دے موسماں دا
 رنگ گوڑھا کر رہیاں
 دوستو! ایس اگدے
 تے ڈھپ دے تہوار تے
 میں ویکھداں کہ ساڈیاں
 لہو واں داموسم سرد ہے
 میں ویکھداں کہ حق لئی
 اٹھی ہوئی آواز دے
 شیداں داسرکاسیت ہے
 بوللاں دالو ہاسر دے
 میں ویکھداں کہ چن وچ
 آئی ہوئی بہارتے
 ہوٹھاں تے ڈونگھی پپ ہے

اکھاں بچ گوڑھا درو ہے
دوستو اج دوستی دے
سورجی ایس دوس تے
اس زندگی دی زندگی دے
وارثاں نوں عرض ہے
کہ زندگی اک خاب نہیں
سگوں زندگی اک فرض ہے

زندگی دے وارثاں اس فرض نوں پور کرو
تے دوستی دے رنگ نوں
گجھ ہو روی گوڑھا کرو
ایہ جو ساڈی دوستی دا
ایہ سرد موسم آ گیا ہے
اوس موسم وی تلّی تے
سنگدے سورج دھرو
تے زندگی دے عمل، عشق
سچ، سچ، گیان دی
شوق دے سوالیاں بچ
بیٹھ کے پوچھا کرو
تے زندگی دے قتلان نوں
لوک کے اج ایہ کہو

کہ زندگی دے ار تھ
 بہو حسین نہیں آؤ پر تھو
 تے آون والے سور چاں دی
 دُھپ نہ زخمی کرو
 دوستوان جُسرُخ تے
 سُو ہے دُپہرے لہو دا
 عُمر دے دُھیانے
 پتتاں تے جو میلا ہو رہیا ہے
 دوستو گلنار، گُوڑھے
 تے حنائے شوق دا
 تے حسن دی معصومیت دا
 پر ب جوان ہو رہیا ہے
 دوستو سو ہی محبت
 تے شرابی ذکر دا
 تے اج سُنہرے دِلاں دا
 جو شور اُچی ہو رہیا ہے
 میں شور و جَو کی سُن رہیاں
 اک حرف بیٹھا رو رہی ہے
 اک دو قی و احرف
 جہڑا روز زخمی ہو رہیا ہے

دوستوں حرفِ نون
 بُن ہو رہی زخمی کرو
 تے آؤن والے سورج دی
 ڈھپ دی راگھی کرو
 ایہ جو ساڈی جڈ گھسی دا
 سر موسم آ رہیا ہے
 ایس موسم توں بچن دا
 کوئی تاں جیلا کرو
 ایس موسم دی تلی تے
 کوئی تاں سورج دھرو
 دوستوانِ دوستی دی
 ارغوانی شام تے
 جو دوست میرے گیت دے
 اج پاک حرف پڑھ سکے
 جو دوست اج دی دوستی
 دی مُسکراندی شام تے
 جے جنگ دے تے امن دے
 اج ٹھیک ارتھ کر سکے
 تاں دوستاں دی قسم ہے
 میں دوستاں لئی حراں گا
 تے دوستی دے موسماں نوں

ہو رگوڑھا کراں گا
میں مسیحا دوتی دا
روز سولی چڑھاں گا!

دوستو او مخر مو!
اوہ سا تھیو، او تھیو
میں محبت دی قسم کھا کے
ایہ وعدہ کر رہیاں
میں دوتی دے نام توں
بھگت چھوڑ کر رہیاں
تے انقلاب آؤن تک
میں روز سولی چڑھ رہیاں

آواز

نہرودے وارٹو سٹو
آواز ہندوستان دی!
گاندھی دے پو جکوسٹو
آواز ہندوستان دی!
وطن دے راہبر و سٹو
آواز ہندوستان دی!
آواز جو بغاوتوں
تے ہونیاں دے ہان دی
آواز جو بے حد کشمی
دے موسماں دے آوان دی!

سٹو سٹو ایہ بستیاں دے
موڑ کیہ نیں آکھدے؟
چورستیاں جچ پکدے
ایہ شور کیہ نیں آکھدے؟
بھرے بازار ہند کیوں

ایہ سوگ کیہ نہیں آ کھدے؟
 بیمار جوئے دلش دے
 ایہ لوک کیہ نہیں آ کھدے؟
 کیوں کاغذاں تے اُگدے نہیں
 روزِ سو ہے حادثے؟
 کیوں سُرخیاں چوں جھا کدے نہیں
 نقشِ ساڈی لاش دے؟
 سُو سُو آواز ہے ایہ
 انقلاب آؤن دی!

آواز ہے ایہ آ رہی
 ہوئے نوں دھار لاؤن دی!
 آواز ہے ایہ مالیاں دے
 خود چس جلاؤن دی
 سُو سُو آواز میرے
 گیت اس اُداس دی!
 جو پنجواں جی بوندی
 تے ہو کیاں جی آ کھدی!
 سُو آواز چھیاں چوں
 سر دھوئی را کھدی
 سُو آواز جھکیاں چوں

جھرڑ گئے ماس دی!
 سُو آواز محنتوں تھے
 نکھی ہرات دی!
 سُو آواز ہر کرن دی
 روشنی چوں رات دی
 سُو آواز جیوندیاں دی
 زندگی چوں لاش دی!
 سُو آواز مرگیاں دی
 موت چوں سواس دی!
 سُو سُو آواز امیہ
 زبان بے زبان دی!
 آواز ہے ایہ حق دی
 تے حق نوں دباؤن دی!
 آواز ہے ایہ عُمرِ بتاں
 دے وین دُونگھے پاؤن دی!

سُو سُو امیہ کون نہیں
 جولوک نعرے ماروے؟
 جو آپنے ہی دیش دی
 پئے آہر و لہڑ دے
 جو آپنی ہی قوم دے

نصیب پہنے وگاڑ دے؟
 جو پہنے ایمان نوں
 پہنے میں وگاڑ دے
 جو آ پہنے ہی پیر
 تے انجیل پہنے میں پاڑ دے؟
 جو آ پہنے ہی گوتماں وا
 فلسفہ پہنے ساڑ دے؟
 سوسو آواز ہے ایہ
 وطن نوں مٹاؤن دی!
 آواز ہے ایہ وشتاں دے
 خون مونہہ نوں لاؤن دی!
 آواز کالی رات وچ
 دیو اکتے بچھاؤن دی!
 آواز ساڈے حسن دے
 متھے جھریٹ آؤن دی!

سوسو آواز کہ
 ایہ دُور نکل جائے نہ
 ایہ اگ بن کے ساڈیاں
 محلاں نوں ساڑ جائے نہ!
 ایہ شور بن کے ساڈیاں

گلیاں بچ بھیل جائے نہ!

اسپات بن کے ساڈیاں

کھیتاں بچ اُگ جائے نہ!

دیوانی ہو کے جھکیں چوں

باہر نکل آئے نہ!

سُوسُو آواز ہے ایہ

درو تے تھکان دی

آواز ہے نند دھیاں

ایہ چھاتیں چمکھن دی!

آواز ہے ایہ لوریاں نوں

بھکھیاں سُلان دی!

سُوسُو آواز ایہ

کہ وقت واسواں ہے!

کہ فیر ساڈے تاریاں دا

آرہیا زوال ہے!

کہ فیر ساڈے سورچاں نوں

کھارہیا زنگال ہے!

کہ فیر ساڈے وطن دے

مُوہہ تے کوئی ملال ہے!

کہ فیر ساڈی، برو دا

جھوں رہیں گلال ہے!

سُوسو آواز ہے

ایہ ہند دے عوام دی!

آواز ہند و سکھ تے

عیسائی مسلمان دی

آواز ایہ فقر آن دی

آواز ایہ پران دی

نہر دے وارث شمس

جواہر آواز نہ سنی!

تاں ایہ آواز پتھراں دا

روپ دھار جائے گی!

گاندھی دے پوجکوشن

جواہر آواز نہ سنی

تاں ایہ آواز دامنوں دی

سب پرکھائے گی

وطن دے راہبر و شمس

جے ایہ آواز نہ سنی!

تاں ایہ آواز خون دی

ہواڑ لے کے آئے گی!

سُوسو آواز آئے

غریب ہندستان دی!

سُتو آواز آئے

معصوم ہندستان دی!

سُتو آواز آئے

یہاں ہندستان دی

آواز جو ہے خُدی دے

موسماں دے آؤن دی!

بر ہڑا

وکیس پو جن رب
میں تیرا ہڑا
سانوں سو مکیاں دا ج
وے تیرا ہڑا!
ووک کہن میں سورج بنیا
ووک کہن میں روشن ہويا
سانوں گہی لا گیا اک
وے تیرا ہڑا!

چکھے میرے میرا سنايا
اگے میرے میرا نہیرا
کتے جائے نہ ہا ہیں جھڈ
وے تیرا ہڑا!

نہ اس وچ کسے تن دی مٹی
نہ اس وچ کسے من دا کوڑا

اساں چاڑھ چھٹاپا چھٹا

وے تیرا برہڑا!

جدوی غم دیں گھڑیاں آئیں

لے کے پیڑاں تے تنہا یں

اساں کول بٹھیا

وے تیرا برہڑا!

کدی تاں ساتھوں شبر رنگا وے

کدی تاں ساتھوں گیت انا وے

ساٹوں لکھ سکھا گیا جی

وے تیرا برہڑا!

جد پیڑاں میرے پیریں پیریں

صدق میرے وے صدقے گکیاں

تاں دیکھن آیا جگ

وے تیرا برہڑا!

اساں جاں عشقوں رُتیا پاپا

نوک و دھائیاں دیون آیا

ساڈے رویا گل نوں لگ

وے تیرا برہڑا!

میںوں تاں مجھ بھل نہ کائی

دنیا میںوں دس آئی

سانوں تخت بھ گیا اچ

وے تیرا برہڑا!

سانوں سو مکیاں واج

وے تیرا برہڑا!

دان

پاپی پہر سورات دا
میں سستی تے ساہ جاگدا
میں سنجی سکھنی بیج تے
ڈنگ جاگے تن دے ناگ دا

میرا صند دے شہد تاں سوں گیا
مونہہ دیکھے بن خاب دا
پرچانن چنٹی رات وچ
میرا گیت ابے وی جاگدا

میرے گیت وی سکی شاخ تے
اوہ شہد کدے نہ پٹھیا
جو در دھری آواز وچ
کسے میت نول دا جاں ماردا

میںوں کوئی شہد نہ چاندا
جو گیت میرے دے ہان دا

جو پیڑ میری نوں سمجھدا
 جو میرا درد کچھ نددا
 کوئی چندنی شبد نہ لہندا
 نہ سوئی شبد کوئی اوہڑدا
 جہڑا ایس میرے گیت نوں
 موتی داپنی واردا
 کوئی گیت نوں بے جائے توڑ کے
 یاں شبد دوے اک موڑ کے
 میرا پنجو تر لے کڈھدا
 میرا ہوکا عرض گواردا
 میرے دڈ کو اے گیت نوں
 میرے نرے شبد بے اس گیت نوں
 کوئی دان دوے اک شبد دا
 کوئی دان دوے آواز دا
 اک کلے شبد دی گھاٹ توں
 اک کلے شبد دی تھوڑ توں
 رکھ کھڑا کھنوتا سکیا
 میری گیتاں بھری بہاردا
 پانی پہر سی رات دا
 میں ستی تے سہ چاگدا
 میری سنجی سکھنی بیج تے
 ڈنگ جاگے تن وے ناگ دا

اشتہار

اک گوی جہدِ انا م محبت
گم ہے۔ گم ہے۔ گم ہے!
ساو مری سوئی بہریت
گم ہے۔ گم ہے۔ گم ہے!

صورتِ اوس دی مریاں ورگی
سیرتِ دی اوہ مریم لگدی
ہسدی ہے تاں بھل جھڑوے نیں
لڑدی ہے تاں غزل ہے لگدی
تم ستمی سرِ وقہ دی
عمر اچے ہے مر کے اک دی
پرغیناں دی گل سمجھدی!

گمیاں جنم جنم ہن ہوئے
پر لگدے جیوں گل دی گل ہے
ایوں لگداے جیوں اج دی گل ہے
ایوں لگداے جیوں ہن دی گل ہے

بُنے تان میرے کول کھڑی سی
 بُنے تان میرے کول نہیں ہے
 ایہ کیہ چھل ہے ایہ کیہ بھٹکن
 سوچ میری حیران بڑی ہے
 نظر میری ہر آؤندے چاندے
 چہرے دارنگ پھول رہی ہے
 اوس گوی نوں ٹول رہی ہے
 سانجھو ہلے بازاراں دے جد
 موڑاں تے تھبوا گدی ہے
 ویلھ، تھکاوٹ، بے چینی جد
 چوراہیاں تے آجودی ہے
 رو لے لپی تنہائی وچ
 اوس گوی دی بڑ کھاندی ہے
 اوس گوی دی بڑ دسدی ہے

ہر چھن مینوں ایوں لگدا ہے
 ہر دن مینوں ایوں لگدا ہے
 بُزے جشن نیں بھیراں وچوں
 بُزوی مہک دے تھرمٹ وچوں
 اوہ مینوں آواز دے گی
 میں اوہنوں پہچان لوں گا

اوہ مینوں پہچان لوے گی
پر اس رو لے پڑو چوں
کوئی مینوں آواز نہ دیندا
کوئی وی میرے دل نہ ویہندا

پر خورے کیوں پڑا لگدا
پر خورے کیوں جھولا پنددا
ہر دن ہر اک بھیڑ بھڑی چوں
بُست اوہدا جیوں نگھ کے جاندا
پر مینوں ہی نظر نہ آؤندا
گم گئی میں اوس گوی دے
چہرے دے وچ گمیا رہندا
اوس دے غم وچ گھلدا رہندا
اوس دے غم وچ گھر دا چاندا!

اوس گوی توں میری سو نہہ ہے
اوس گوی توں آپنی سو نہہ ہے
اوس گوی توں بھدی سو نہہ ہے
اوس گوی توں جگ دی سو نہہ ہے
اوس کڑی توں رب دی سو نہہ ہے
جے کتے پڑھدی سندی ہووے

جیوندی پیاں اوہ مر رہی ہووے
اک واری آکے مل جاوے
وفا میری توں داغ نہ لاوے
نہیں تاں میٹھوں چیا نہ جاندا
گیت کوئی لکھیا نہ جاندا!

اک گوی چہدا نام محبت
گم ہے۔ گم ہے۔ گم ہے!
ساد مرادی سوئی پھرت
گم ہے۔ گم ہے۔ گم ہے!

اُدھالا

کوٹھے چڑھ کے کتن لگی
آپنی نوں اگ پئی
پہلاں گھریجوں دھواں اٹھیا
فرگیاں توں لگ گئی
گٹونج گیا اوہدے تن دا پہلا
آرا نچن دی سد پئی
اکھیاں نے منیا مکلاوا
بُھھاں نوں ویہو لگ گئی
پٹاں دے وچ پیاں پٹنگھاں
حسن جوانی رچ گئی
بیٹھ مر اشن عین وٹنا
اکھ نین دی پھب گئی
اوہی راتی پیسے چیکے
کھڑے پیسے گد گئی
پڈھے جھالے کرن صلاحاں
سارے پنڈ دی رچ گئی

لگی اگ مہنا و جا
ہتھکڑیاں وچ بھڑکئی
پرسمیاں دی الک وچھیری
کلے، پٹ بھج گئی!

قسمت

اج قسمت میرے گیتاں دی
ہے کس منزل تے آن کھڑی
اج گیتاں دے گھر ٹھیرا ہے
تے باہر میری دھپ چڑھی!
اس شہر وچ میرے گیتاں دا
کوئی اک چہراوی واقف نہیں
پر فیرووی میرے گیتاں نوں
آواز دیوے گل گلی!

میںوں لوک کہن میرے گیتاں نے
مہکاں دی ہون ہنڈا کی ہے
پر لوک وچا رے کیہ جانشن
گیتاں دی وٹھیا دروٹھری!

میں پنجونجور وروکے
آچی تاں اوڈھ ہنڈا بیٹھا

کنج او دھ ہنڈاواں گیتاں دا
جہناں گیتاں دی تقدیر سڑی

بد قسمت میرے گیتاں نوں
کس ویلے نیندر آئی ہے
جد دل دے ویڑھے پڑاں دی
ہے گوڑے گوڑے دھپ چڑھی!

اک سورج نے میرے گیتاں نوں
کرناں دی دعوت جدا کھی
اک بُرکی سے چاٹن دی
گیتاں دے سنگھ وچ آن اڑی!

میری گیتاں بھری کہانی دا
کیا انت غزل دا ہو یا ہے
جدا آئی جوانی گیتاں تے
گیتاں دی ارتھی اٹھ چلی!

گیت

کیہ پچھدے او حال فقیراں دا
ساڈے ندیوں وچھڑے نیراں دا
ساڈے ہنچھ دی بھونے آیاں دا
ساڈا اول جلیا دل گیراں دا

ایہ جان دیاں گجھ شوخ جہے
رنگاں رانی ناں تصویراں ہے
جدہٹ گئے اسمیں عشقے دی
مل کر بیٹھے تصویراں دا

سانوں لکھاں داتن لکھ گیا
پراک دامن وی نہ ملیا
کیا لکھیا کسے مقدر سی
ہتھاں دیاں چا ر لکیراں دا

نقدیرتاں آپنی سوکھ سی

تدبیراں ساتھوں نہ ہوئیاں
نہ جھنگ جھٹلیا نہ کن پائے
جھنڈ لٹکھ گیا انجیراں دا

میرے گیت وی لوک سُنیندے نہیں
نالے کافر آکھ سدیندے نہیں
میں دردوں کعبہ کہہ بیٹھا
رہبِ ناب رکھ بیٹھا بیڑاں دا

میں دانشواراں سُنیندیاں سنگ
کئی واری اُچی بول پیا
گجھ مان سی سانوں عشقے دا
کچھ دعوای سی پیراں دا!

توں خودنوں عاقل کہند اہیں
میں خودنوں عاشق و سدا ہاں
ایہ لوکاں تے جھڈ دیئے
رکھتوں مان میں دیندے پیراں دا

گیت

سکھر ڈپہر سرتے
میرا ڈھل چلیا پر چھاواں
قبراں اڈیکدیاں
میںوں جیوں پتر اں نوں ماواں
زندگی دا اتھل تپدا
کھڑکھ دی ہوند وچ میری
دکھاں والی گہر چڑھی
وگے غماں والی تیز انھیری
میں وی کہیا رکھ چندرا
جہنوں کھا گیاں او بدیاں چھاواں
قبراں اڈیکدیاں
میںوں جیوں پتر اں نوں ماواں

جیراں جی سڑدے نیں
سکھے روٹتے سکھیاں پھویریاں
نُمر اں تاں مک چلیاں

پر نکلیں نہ تیریاں وے دُوریاں

رج رن جھوٹھ بولیا

میرے نال چند ریاں کاواں

قبراں دُیکدیاں

مینوں جیوں پتر اں نوں ماواں

وگاں میرے گیت سُن لئے

میرا دکھتاں کسے وی نہ جانیا

وگاں میرے سببیں جُہم گئے

پر مٹکھڑا نہ کسے وی پچھنیا

اج ایسے مٹکھڑے توں

پیا آپنا میں آپ لکاواں

قبراں دُیکدیاں

مینوں جیوں پتر اں نوں ماواں

جکھر دُپہر سرتے

میرا ڈھل چلیا پر چھاواں

غزل

روگ بن کے رہ گیا پیار تیرے شہر دا
میں مسیحا دیکھیا پیار تیرے شہر دا

ایہدیاں گلیاں میری پڑھدی جوانی کھالئی
کیوں کراں نہ دوستا‘ شکار تیرے شہر دا

شہر تیرے قدر نہیں لوکاں نوں سچے پیار دی
رات نوں گھلدا ہے ہر بازار تیرے شہر دا

غیر منزل واسطے اک پیر نہ پٹیا گیا
اس طرحاں کچھ ہنچھیا کوئی خار تیرے شہر دا

جتھے مویاں بعد وی کفن نہیں ہويا نصیب
کون پاگل ہُن کرے اعتبار تیرے شہر دا

جتھے میری لاش تک نیلام کر دی گئی
لےھیا قرضہ نہ فروی یار تیرے شہر دا

غزل

میں ادھورے گیت دی اک سطر ہاں
میں ابیری پڑ دا اک سفر ہاں
عشق نے جو رکیٹیاں بر بادیاں
میں اوہناں بر بادیاں دی بسکھر ہاں
میں تیری محفل دا بچھیا اک چراغ
میں تیرے ہونٹاں چوں کر یا ذکر ہاں
اک اٹکی موت ہے جسدا علاج
چار دن دی زندگی دا فکر ہاں
جس نے مینوں دیکھ کے نہ دیکھیا
میں اوہدے نیٹاں دی گوگنی نظر ہاں
میں تاں بس اپنا ہی چہرا دیکھیا
میں دی اس دنیا ج کیمیا بشر ہاں
کل کسے سٹیا ہے شو نوں کہندیاں
پڑ سی ہويا جہاں وچ نشر ہاں

غزل

اج فیر دل غریب اک پائدا ہے واسطہ
دے جا میری قلم نوں اک ہور حادثہ

مدت ہوئی ہے درو دا کوئی جام پیتیاں
پڑاں جی ہنجو گھول کے دے جا دو آتش

کاغذ دی کوری پتجھ ہے چپ چاپ ویکھدی
شہداں دے تھل جی بھٹندا گیتاں دا قافلہ

کُرناس چاہنداں پیر وچ کنڈے دی لے کے پوڑ
دکھ توں قبر تک دوتا جتا وی فاصلہ

آ بہوڑ ”شو“ نوں پوڑ وی ہے کنڈے دے چھی
رکھی سی جھڑی اوس نے مدت توں دشتا

غزل

میرے نامراد عشق دا رکھوا پڑا ہے آیا
مینوں میرے تے آپ ہی رہ رہ کے ترس آیا

میرے دل معصوم دا گچھ حال اس طرحا ہے
سولی تے بے گنہہ جیوں مریم کسے دا جایا

اک وقت س کہ آپنے لگدے سی سبھ پرائے
اک وقت ہے میں خودئی اج آپ ہاں پرایا

میرے دل دے درد دا وی اکا نہ بھیت چلیا
جیوں جیوں گلور کیتی ووسیا لگوں سولیا

میں چاہندیاں وی آپ نوں رونوں نہ روک سکیا
اپنا میں حال آپ نوں آپے جدوں سنایا

کہندے نیں یا ”شو“ دے مدت ہوئی ہے مریاں
پر روز آ کے جلدائے اج تیک اوس دا سایا

غزل

رات گئی کمر تارا تارا
ہویا دل دا درد ادھارا

راتیں اکیں سڑیں سینا
نہر ٹپ گیا چنگیاڑا

اکھاں ہونیاں ہنجو ہنجو
دل دا شیشا پارا پارا

مہن تاں میرے دو ہی ساتھی
اک ہوکا اک ہنجو کھارا

میں بجھے دیوے دا دھواں
کنج کراں روشن دوارا

مرنا چاہیا موت نہ آئی
موت وی مینوں دے گئی مارا

نہ چھڈ میری نبض مسی
نم دا مگروں کون سہارا

غزل

شہر تیرے ترکلاں ڈھلیاں
گل لگ روئیاں تیریں گلیاں

یاداں دے وچ مَو مُو سُکُن
مہندی لکیاں تیریاں تلیاں

متھے دا دِیوا نہ بلیا
تیل تاں پایا بھر بھر پلپاں

عشق میری دی ساگرہ تے
ایہ کس گھلیاں کالیاں کلیاں

شو نوں پر آئے جد مھوکن
ستم تیرے دیاں گلاں چدیاں

غزل

جد وی تیرا دیدار ہووے گا
دل دل دا بیمار ہووے گا

کسے وی جہنم آ کے دیکھ لھیں
تیرا ہی انتظار ہووے گا

جتنے بھجیا وی نہ ملو دیوا
سوئیو میرا مزار ہووے گا

کس نے مینوں اواز ماری ہے
کوئی دل دا بیمار ہووے گا

انج لگدا ہے ”مٹو“ دے شعراں چوں
کوئی دکھدا انگار ہووے گا

غزل

توں وداع ہو یوں میرے دے تے اُداسی چھا گئی
پہر دل دی مُوند بن کے اکھیاں وچ آ گئی

دُور تک میری نظر تیری پہر نوں بھدی رہی
فیر تیری پہر راہاں دی مٹی کھا گئی

رُن توں پہلاں سی تیرے جو بن تے بہار
رُن چکھوں دیکھیا کہ ہر کلی گُملا گئی

اوس دن چکھوں اساں نہ بولیا نہ دیکھیا
ایہ زباں خاموش ہو گئی تے نظر پتھرا گئی

عشق نوں سوغات جھڑی پہر سیں توں دے گیوں
انت اوہیو پہر ”جیو“ نوں کھاندی کھاندی کھا گئی

مہان مُنکھ

ہے سچ دے انکھ راہی
تیریاں پیڑاں دین گواہی
توں زندگی دے لئے راہ دی
پرہی مُردھرتی واہی
توں ہی لگن نوں منہن کر کے
مہر محبت جھولی بھر کے
سبھ نوں آپ برابر کر کے
بھائی چارے دی انگلی پھڑ کے
اس دھرتی دے جایاں تائیں
اگن شہدی کھٹھائی
مہاں مٹتی دی گل سمجھائی

ہے مہان مانوا
اوہ توہیوں سیں
جس نے سبھ توں پہلی واری
پُپ سنگ تڑ کے

سوک لہاں دی
 تے دُکھیا رے وین دلاں دی
 سد ابو لے بولاں وان
 غم وچ ڈُبی وان سُنائی
 تے اوس چپ نوں جیہا لائی
 آزادی دی توں ہر دل وچ
 اکلھ جگائی

تُوں ملتی دی ہانی گائی
 توں گل دی دِلست لگائی
 دُکھی نیندوں بھون جگائی
 تے اوہ تیرے دوارے آئی

ہے دانشورا
 توں اِس مانو دے جیون دے
 اجی نویں گجھ ارتھ نیں کڈھے
 تیرے وچوں اہسا دا
 رستا آ پئی منزل لہھے
 تے ایہدی فتح یقینی لگے

ہے یگ درھن!

تُوں ہی جاگ رہے بھارت تُوں
 نو سمیاں دے نوراہ دے
 ہندی رل کے موت تے ہسے
 تیرے اس ہتھیار دے ساہو یں
 مارے ظلم تشدد نے
 کھڑے روے آپد وچ نچے

لکھ جیون خشبیاں اٹے
 لکھ ہر دے نمایاں وچ متے
 پیر کئی صدیاں دے پچھے
 توں اوہناں تے پھیسے رکھے
 لکھ اکھیاں دے بچوڑ تے
 تُوں ہی پوئے تھے توں ہی جھٹے
 تُوں ہراک دے بندھن کٹے

انہدے ددلاں وچ گونجے
 تے صدیاں نے بچوڑ تھے
 گرویا آیمز ہندوؤں
 ستے پتاہر کھمڑاؤنگھے
 ہے مہمتا!
 سچ دے جوگی

تیرے کچے بکلاں وچوں
 ہند دی مہا پتہ پڑکھی دی
 چیتھنا تے گورو جھ کے
 بیت گئے دی شان ویا کھے
 ہے اس یگ دے یگ اوتار
 توں اس قوم نوں کر کے پیار
 دتی ہے ہر روح نکار
 تے او پنشی ہے مہکار
 جس نوں موت نہ سکے مار
 تیری مہر محبت سائیاں
 ہے ہندیاں تے اپر پار
 آزادی دے نو جن ہار!
 اے ہندیاں دے دل داتار
 ہے اس دیش دے پران آدھار
 سدا سے نوں یہ در ہے گا
 ہر دل تے تیرا اُپکار
 توں سڈے دل دا تخت ہو بیٹھا
 تے اسیں رہے ہاں موتی وار
 ہے اس یگ دے یگ اوتار
 نمسکار ہوئے نمسکار

(پلٹی ہل دیوی دی آسامی کوتاواتر جمہ)

میں تے میں

میں تے میں

پہاڑاں پھر سٹے اک گراں دلچ
 جلن ہری میری پٹی چا گدی ہے
 رُون کروندی دے تیر ٹٹھی
 ہتی پردیس گئی نوں سہکدی ہے
 اپڑے اتھڑ ودی پیر پچھو
 اُداس تُو ہیاں ول جھا کدی ہے
 اجنی پیر دے سنگ مہندی ہے

اجنی پیر دی اوس مہک چھو ویں
 اوہ ٹٹھی روز پر ہا کندی ہے
 وچھوڑا چاڑھ تھیں چھدی ہے
 اوہ ٹٹھی روز پوچھدی ہے
 کوئی دکھد اگیت چکی پسدی ہے
 کوئی ہوکا روز چھے بالدی ہے
 ندی وچ روز تارے روز ہدی ہے
 ندی چوں روز سورج کڈھدی ہے

اجنبی پیڑ دامو نہہ لہدی ہے
 اجنبی پیڑ دامو نہہ گجری ہے
 ندی دے نیر رڑھدے تاریاں وچ
 کوئی اک دن چیک ۛ کے ڈبدی ہے
 کو ارادہ رکھدے اُونگھدے ہے
 اجنبی پیڑ کدھرے جمدی ہے
 ادھورا گیت ڈھولک ۛ جمدے ہے
 کوئی میلا شہید پلن جھولدا ہے
 اداسی پوترے وچ وکھدی ہے
 ندی دے چیر ۛ لڑ چھدی ہے

جننی پیڑ دی سو پیڑ او لھے
 بخت بول واء وچ سنگدے نیں
 بوڑھاں پٹھ ۛ جمدی ہے
 میری جننی دی متا جاگدی ہے
 دکھ دے برچھ دیہہ تے جھوندے نیں
 سوئی گئی ہوں نہوند رماردا ہے
 اشہدی چھہ چھاتی جگھدی ہے
 ندی دینر ۛ سنگھدی ہے

اداسے بُہیاں دی ویلھ وچوں

انجانا گیت باہر جھا کدا ہے
ادھورا شہد و پڑھے کھیز دا ہے
تو تلی چھہ گھر وچ اُونکھدی ہے
بودھی پیر دندی کڈھدی ہے
ندی داسوہ مخھی چھڈدی ہے

ندی وچ روز سورج اُونکھدا ہے
ندی وچ روز سورج ڈبدا ہے
ادھورا گیت ماں نوں چھدا ہے
ادھورا گیت بھنوں چھدا ہے
ادھورا گیت جگ نوں چھدا ہے

میری ماں جنم میرے دی
اے تک میل نہیں نہاتی
میری کچھ ٹوٹکی دیہہ وچ
جیوری مہک ہے باقی
ستارے روز چنگھدے نیں
میری ماں دی گن چھاتی

میری ماں تاریاں نوں
چد کدے وی دودھ چنگھاندی ہے
تاں اوہدے دودھ دی
کوسی ندی وچ پاڑا آندی ہے
اوہ آپے تھھائے دودھ کولوں
تر بھک جاندی ہے
تے مینوں تاریاں سنگ روز
ندیئے روڑھا آوندی ہے

میں دُھدی ندی وچ زُڑھدا

جدوں وی بید وندا ہاں

تاں پاڑی ندی دے

دو پتھراں وچ اکک جاند ہاں

تے اوہناں پتھراں وچکار

کوئی ویہل ہے جہڑی

میں او سے ویہل وچ

چھ جھاؤا سا مسکرا اند ہاں

تے لکھاں تاریاں سنگ روز

ندیئے ڈوب جاند ہاں

جدوں دُھدی ندی

دن چڑھدیاں تک سک جاندی ہے

تے گوری دُھپ وچ

جد ریت داسپنا ہنڈ اندی ہے

میری ماں نوں میری تے

تاریاں دی یاد وندی ہے

اوہ موئے تاریاں نوں

گل وچ لے کے ولک پیندی ہے

تے میری لاش نوں اوہ روز

اک لوری سنا وندی ہے

میری کچھ سوتلی دیہہ نوں
اوہ پالے سپن پاندی ہے

جدوں اوہ تاریاں دے پوترے
دھوندى تے روندی ہے
سیوئے کچھ تے ویران ہو ہے
آن ڈھوندى ہے
تے اوہناں ہو ہیاں او لھے
اوہ میری میل نہاؤندی ہے
تے ہو ہیاں توں
اوہ آسب پتیاں دے سہرے توڑ دیندی ہے

جدوں جیوند اکوئی تارا
دوہڑی ہنن ضد کردا ہے
تاں دودھ دی ندی تے
راتاں نوں سورج آن چڑھدا ہے
تے کالی دھپ وچ
گوری ندی وارو پ سڑدا ہے
تے اوہنوں تاریاں توں
اک انجھ خوف لگدا ہے
اوہ ضدی تاریاں توں

دودھ نہیں پُسن ڈر چٹکھدی ہے
تے میرے پوترے دج روز پُسن
اک سب سلامندی ہے

میرے پُسن پوترے واسپ
میںوں روز لڑا ہے
تے میری تھاں میری ماں دے
تھناں نوں زہر چڑھا ہے
تے اوہنوں انج لگدا ہے
کہتا ہے ہارا دے جسم چوں
گجھ روز مر دا ہے
تے اوہ دے حسن دا تانا
و نوں رنگ پھڑا ہے

تے اوہ پُسن تاریاں نوں
جدویہ ہوئے (تھن چٹکھاندی ہے
تھناں: چوں سپیاں دی دودھ نوں
پُسن چھان لیندی ہے
اوہ ٹھنڈی سپن پٹی نیند
میرے مونہہ چٹکھاندی ہے
تے کالی دودھ دی
تقدیر اتے مسکراندی ہے

میں او سے سچے ہوتے
 سراپے دھڑوں جگھدا
 اداسے گھر دی جد
 دہلیز ٹپ کے باہر جانا ہاں
 میں بوڑھاں ہٹھ پیٹھی ننڈیا
 نت گھریا وندا ہاں
 ترچن کندیاں دی
 مشکری وچ مسکرا وندا ہاں
 تے کھو میں ڈیاں
 میں گراں چوں چھلک جانا ہاں!

میرے تن تے پئی ننڈیا
 میری ماں روز و ہندی ہے
 تے میرے سہل ہے تن توں
 اوہ ننڈیا جھاڑ و ہندی ہے
 اوہ میری گھرتے
 اک بہت گوتھا پیا و ہندی ہے
 تے میرے پوترے دے سہل نوں
 نت مار و ہندی ہے

میری ماں نوں مولن
روز ہی جدا آجگندی ہے
میری ماں پہر دے تڑکے ہی
پر ہاکست سیدی ہے
اوہ مٹھے لوک گیتاں دی
سٹراک پہن ہندی ہے
تے میرے گھر دے ویرھے وچ
دوہنی بول پیندی ہے

جدوں نر بہہ مولن
رکھتے اُچی چلکدی ہے
تریلے تاریاں دی لوہ
بیرے تے لٹکدی ہے
میری ماں نوں ایویں لگداے
جو یں اوہدی روح ولکدی ہے
تے دوہنی وچ جو یں اوہ دودھ نہیں

راتیں رڑکدی ہے
تے چائی چوں اوہ سورج کٹھ کے

گلگنیں چھو کدی ہے!
تے فرجہ پنڈ دے مندر دا
ٹھنڈا سٹکھ وچدا ہے
اُپسی لیندیاں گھو ہاتیاں
اوہنوں خوف لگدا ہے
اوبدی گا گرواپنی
پنڈ دے موڑاں توں ڈردا ہے
تے آئے دن اوبدی گا گرج
میلا بول تر دا ہے

تے پھر جد مونیا
ہو ہاں سچ سورج آن کھڑا ہے
تے سونے دی کھڑاں پکے
گراں وچ تیر دھردا ہے
میرا سیاہ ٹھوڑا تھڈ کے
کندھاں تے چڑھا ہے
تے اک دن پتیاں رُکھاں دی
چھائیں آن کھڑا ہے!

میں پہلوں پہلے جدا وہ
 رنڈ مرنڈا رکھ نکلا ہاں
 میں کھڑ سکے تے آپر۔ چھاویں جے
 جنگل تے ہسد اہاں
 میں آپی ہں چتھی چوں
 اوہناں دے پتر نکند ہاں
 تے گاچی تے میں لکھ لکھ کے
 اوہناں دے نام رنڈا ہاں
 تے نر چھاویں جی چھاں دے
 میں ماں نوں ارتھ دسد اہاں!

تے بکھر جد چنڈیاں بوڑھاں
 تے سورج آن بہند اہے
 تے ال دے آکھنے وچ بیٹھ کے
 جد پر پھیلاؤندا ہے
 تاں بڈھا بوڑھ کدے ہونگھدا
 کدے کھنگھ لیندا ہے
 تے گواں کھیڑ دا چلماں داؤھواں
 بحث پیندا ہے
 تے میری ہان دا ہاسا
 ندی تے ٹٹونج جاندا ہے

دندا سا بول رل کے
 پہلاں تے پتنگھ پاؤندا ہے
 میری ماں دی عمر دا حسن
 سو سونیاں رنگاں دا ہے
 بھرے پنڈ وچ میرا سایا
 او دوں وی گھر وچ رہندا ہے
 تے ماں دی روز تہدی چپھہ نوں
 پا را چٹاندا ہے

تے پھر جد بیلیاں چوں
 منگوواں دے وگ مُردے نیں
 تاں سورج دے ندی دے پائیاں
 وچ آگ تھر دے نیں
 تے دو پر دیش گئے ہوئے پیر
 ست راہواں وچ گھلدے نیں
 تے دو غمگین جے سائے
 ندی وچ روز رُزھدے نیں
 تے دستِ نروء جے تارے
 ندی تے آن جڑدے نیں
 تے فرمئی تے ہر اک رات
 پُپ پُپ آن بہندی ہے

میری ماں اوس پُچھ لوں

روزِ غلھے ہال لیندی ہے

اودھتی وٹ کے

تے روز دیوے تیل پوندی ہے

تے کافی رات گئے تک

اوس پری دی گل سناؤندی ہے

جو اودھے واگ نیل جھیل وچ

کلی ہی رہندی ہے

مینوں جد جل پری دی تیج اُتے

نیںداؤندی ہے

تاں پھرے داردی آواز

پنڈ وچ گونج جاندی ہے

میری ماں تیج میری تے

ستارے آوچھاؤندی ہے

تے میرے سُپیاں وچ

روز سورج تیج آؤندی ہے

تے مت سنے کھڈاندی لوں

ناکھنی نینداؤندی ہے

میرے ٹی اوس دن سورج

بڑا منحوس چڑھیا سی

میں اپنے سا بنے جد آپ

پہلی وار مر گیا سی

میں اس دن بہت رویا سی

میں اس بہت ڈر گیا سی

میری لوری گوجیڑی غمر سی

یاں بول گوا گے

جدوں کناں چ سگدے بول

پہلی وار زلجے

میری ماں دے گر بھوچوں

میرا بائل نہیں لیھے

تاں پہلی وار ماں دے نقش

مینوں او پرے لگے

میں جد مر یا ہو یا اوس روز
آپنے گھر پر تداہاں
میں ماں دے پر جتی اتھنائے ہوئے
نیتاں چ نکداہاں
تے او بدے گر بھو چ اوس دن
ہزاراں وار لکھداہاں

میں ماں دے گر بھو چ لکھیا
جدوں بابل توں لکھداہاں
عجب شرمندگی دے بو بھو پٹھاں
آن دہداہاں
ٹھرے بولاں دی اک سہرن جی
پنڈے چوں لکھدی ہے
تے میں بیتک جی محسوس کر کے
رون لکداہاں
میں بوڑھاں پٹھ کھلی بن کے اوے
بول پھڑاہاں
تے اوہناں دے تلجے تے تنگن جے
ارتھ کڈھداہاں

میرے اگدے ہوئے دھڑتے

اے میرا سس نہیں اگیا
 جویہناں گلن بولاں دے
 باقاعدہ ارتھ کر سکے
 اگن پیری جی تہمت
 جو پنڈ وچ روز گھمدی ہے
 کیہ اوہ اس اگن پیری دی
 سلگدی پوڑ پھڑ سکے
 تے ماں دے گر بھ چوں
 بابل دے لکھے حرف پڑھ سکے

میں ماں دے گر بھ چوں
 اک پل لئی جد باہر آؤندا ہوں
 پر ایہ سس آئے پنے
 دھڑتے لاکے بیٹھ جاندا ہوں
 میں ماں سنگ بول بولن توں وی نہیں
 گھر ناچھی کھاندا ہوں
 تے لو ہے دی ڈلی نوں
 ندی دے پھر چٹاؤندا ہوں
 اگن پیری نوں لہمن واسطے
 پرھیں بچ جاندا ہوں
 مینوں اوس دن اگن پیری

بھرے پنڈ وچ نہیں لہدی
 تے ناں میرے۔ بائل وا
 کوئی گھوہ بہوڑ نہیں دسدی
 تے دُوب وچ ہوکلدے لوہے دی
 ہر پل پیاس ہے ودھدی
 تیری شرمندگی میرے تے ہی
 اک وار ہے کردی

میری شرمندگی میرا خون پی
 جد مسکراؤندی ہے
 میرے موئے دی گل اڈکے
 میرے گھر پہنچ جاندی ہے
 تے میری ماں میرے دھڑتے
 گراں دے سیس لاؤندی ہے
 اوہ گھبرائی ہوئی سوسو
 مسیجے گھر بلاؤندی ہے
 تے جد بینوں ہوش آؤندی ہے
 میری معصومیت بنیاں چوں دگ کے
 دُکھ جاندی ہے
 سدھوئی درد دی اک مہک
 تن وچ ہول جاندی ہے

تے میری لوریاں دی عمر
میتوں بھل جاندی ہے
میں اوس دن توں لے اج تک
جدوں گھر پیر رکھدا ہاں
میں ہر ک شام نوں
مریہ ہو پیہی گھر پر تدا ہاں
میں اپنی موت تے روند اووی ہاں
تے نار ہسد اہاں
تے میں بدلا اج وی
گر بھرووی بھون کھدا ہاں

ہئے سورج دی انگاری
ندی وچ آن کھی ہے
تے باگاں چوں سکندھیاں وی
ہئے اک ڈارڈی ہے
تے پنڈوے ہر دے کھیتاں وچ
پیا آن اُگی ہے

ہئے پھیر پری پتلاں تے
دستر۔ بین نہاؤندا ہے
ہئے پھیر پری کھیتاں وچ
نگے پیر تری ہے
تے کچے ڈھاریاں توں پردا
پئی موڑ مودی ہے
تے مہکے ہوئے شریہاں بیٹھ بیٹھی
مہک چندی ہے

جدوں دی اس طرحاں پٹیا
 میرے پنڈ پیر پاؤندی ہے
 ندی تے پنڈ دی تصویر لگی
 جوک جاندی ہے
 ملا حاد دی ٹھری آواز
 پتیاں تے بڑاندی ہے
 کھڑی ہوئی ریت تے
 پار دی ڈھانی آن بہندی ہے
 اوہ بکے سپیاں لئی
 ریت دے گھر گھر بناؤندی ہے
 تے ٹھنڈی اک جہی بحر اں تے
 بلدی تجھ جاندی ہے

تے جد میں وی
 ندی دی اک دیکھن باہر آؤندا ہاں
 میں اپنی اک گوانڈھن
 پال۔ پٹیا نوں بدلاؤندا ہاں
 تے مہکی ہوئی برتی وا لگ ہی
 میں مہک جاند ہاں

میری معصوم جہی پٹیا

جدوں کوئی گل کر دی ہے
 میرے پنڈے دی لوئیں وچ
 کھنی آن وڑ دی ہے
 تے اک مہکی ہوئی کنہی
 میرے پیراں نوں چڑھ دی ہے
 تے اکڑیویں جیسے وی پڑ
 آنگاں بچ کھڑ دی ہے

جدوں میرے آکڑے انگاں نوں
 پُچھا ہتھراؤندی ہے
 میری لوئیں بچ سستی کھنی
 تہ جاگ پیندی ہے
 تے جاگی کھنی
 تہ ریت اُتے گُنج ہندی ہے
 تے ناگی ریت دی
 اک گتکل ری نکل جاندی ہے

تے فراسیں ہمدی ہوئی ریت دے
 گھر گھر بناؤندے ہاں
 تے ریت دے گھراں وچ
 بال جپے سُپے سلاؤندے ہاں

تے نئے گھراں نوں
پتھراں دے چندرے ماراؤندے ہاں

جدوں دن چڑھدیاں تک
ریت دے گھر ڈھٹھ جانداے نیں
میری پیا دے نیے نیں
کھڑکھڑا ہس پینداے نیں
اوہ آپنی تے میری معصومیت تے
مسکراؤندے نیں

تے پھراک دن میری پئی
میںوں اک گل سناؤندی ہے
کہ اوبدی ماں ایہ کہندی ہے
کہ میری ماں دے گورے گر بھوج
اک ڈین رہندی ہے
جو میرے تال کھیڈے گا
اوہنوں اوہ ٹھکھ لیندی ہے
میری پیا جدوں ایہ گل سنا کے
پر ت جاندی ہے
بریتے تے وچھی ہوئی چاننی
میںوں چھ جاندی ہے

میرے ہی اوس دن پکپا
ندی وچ ڈوب جا ندی ہے
ندی دی ریت اک طوفان بن کے
اڈ پیندی ہے
تے او ہے ریت اڈ اڈ کے
میرے بنیاں چ پیندی ہے
تے اج تکن میرے بنیاں چ
تکھی رٹک پیندی ہے

ہر سال میرے ہنڈ جہ
رتاں سیالی آؤندیں
ہر سال تیر کھنھیاں
انہرچ آ منڈل وُندیں
کھیتاں وے پیلے گیت وچ
ہریں سہراں لہراؤندیں
تے پریتی پوناں تھہرے
رُکھ چھوہ چھوہ چاندیاں
گھرے دئی بُکل مار کے
دھویاں تے شاماں بہندیں

دھویاں تے شاماں بیٹھ کے
جہ بات کوئی پوئندیں
تاں روڑا لکھی ٹپ کے
چنگیاڑیاں مڑ وُندیں

چنہیاں تے پتاں چڑھدیاں

کوہاں ج مہکاں چاندیاں

بیراں داؤ کر چھوہندیاں

ماہیہ تے پئے گاؤندیاں

تے ہسندیاں ہس ووندیاں

گھراں نوں پرت چاندیاں

ساوا تے پیلا کھاندیاں

پھاں وے سنے ہندیاں

تے فیر میرے گھر جدوں

لے ج کرناں بہندیاں

کرناں جہیاں گجھ ٹڈھیاں

چندن دے پیرڑھے ڈاہندیاں

تے چرخیاں دی گھوک تے

بجناں دلہہ ہاگاؤندیاں

گجھ یاد کتن آؤندیاں

گجھ دان کتن آؤندیاں

ت بہت ڈونگھی رات تک

بھورے ج رل کے بہندیاں

تے فیر ٹھریاں کھتیاں

سر تے جدوں آ چاندیاں

ماٹھاں تدوں پر رانڈیاں
ہتھیاں نوں عینداں آؤندیاں
دیوے نوں مٹھو کر مار کے
جناں دے سنے لیندیاں

گجھ ہنڈیاں مُٹھنڈیاں
بھورے بچ بھوتر جاندیاں
کسے کرن دے مہکے ہوئے
مڈھے ووندر کھاندیاں

تے فیر جد لگراں لو میراں
ہس ہساسوں جاندیاں
دوگل مویاں سپیاں
نہیرے بچ اجمر آؤندیاں
میرے بال تن توں تو ہندیاں
اگ دی کہنی پاؤندیاں
میری چھو دیاں کنیاں
گجھ لوانیاں ہو جاندیاں
تے جاگدے تن تے میرے
گجھ لویاں اگ آؤندیاں

تے فیر جد ہر تالیاں
ہلاں اہی لیندیاں
تاں گوں موہیاں سپدیاں
رہی ہوئی گنج پوندیاں
ندے نہاؤن جاندیاں

تے فیر جد ٹھریاں سویراں
پتھیں آہندیاں
کرناں نوں نہاؤن دیکھ سکے
چتاں نوں دندلاں پندیاں
تے بال سوچاں میریاں
کرناں توں ہن شرماء دندیاں
کچھ کنبدیاں کنباندیاں
تے لوریاں دی عمر میری
سپیاں کھا جاندیاں
ذہراں دیاں کہانیاں
نیں سن جھر مٹ پوندیاں

میری ہنس لوریاں دی عمر
میںوں بھل چکی ہے
میرے جنگل تے میری چائنی
ہنس ڈلھ چکی ہے
تے مٹھی صندنی ہبکی سیری
ہل چکی ہے

میرا جنگل جہدے وچ
میں کدے بلگل اکا ساں
اوہدے وچ سمت رنگے کچھنؤ
ہنس آن وے نیں
تے کوئلاں قمریاں موراں دے نغے
سن نچے نیں
تے شیشے دی ندی
جو کندھ تے خاموش وگدی سی

میرے جنگل دے بھسائے
اوہدے وچ آن لکھے نہیں
اُداسے حسن دے پانی
رتا گوا آن رتے نہیں

میری مَن چائی
جیوں جیوں میرے جنگل تے پندی ہے
میںوں جنگل چ سوئی سہنی
اک نظر آؤندی ہے
تے میرے مہک پئے سایاں دی گل
گھوہ تے پندی ہے
ترنجیں چہدیاں تل۔ چوہیاں سنگ
مُسکراؤندی ہے
تے چچی دے ہارے تندر پندی
ٹٹ چندی ہے

میں پنڈ دیوں میں گلیاں چ
جدآ پنے مہک پنے جنگل نوں لے کے
باہر جاندا ہاں
تاں میں رنجھیلیاں، بھرینیاں
توں شرم کھاندا ہاں

تے آپے اُگ پنے جنگل نوں
اوہناں توں چھپا نداہاں

جدوں اُمن پنڈ دی کوئی ر کرن
ندیے آن نہاؤندی ہے
یاں میری نظر کدھرے
اروہنگی اگ بہندی ہے
میرے جنگل دے پنڈے نوں
پیاز پیون چھوہندی ہے
میرے جنگل جی سوئی سہنی
چندن تے سوندی ہے
تے جد جنگل تے نیلی کاشنی اُھپ
آن بہندی ہے
میرے چندن تے سستی سہنی
تد جاگ پندی ہے
ندی وچ نہاؤندیاں
کرناں دی مینو پیاؤندی ہے
میرے جنگل تے پیٹھی ڈار
مزمز چھپاؤندی ہے
تے تنگی میری تیج اُتے
آن بہندی ہے

تے پھر جنگل بچہ میری نیند
ننگے پیر بھاوندی ہے
تاں ننگی ندی میرے سپیاں سنگ
آن ساوندی ہے
تے تہن جنگل دے چھواڑے
میری چھاں روز روندی ہے

پہلے پہل مینوں جدوں
اک سہنی نے ڈنگیا
میں جوانی دی اچے
دہیز ہی ساں لٹھیا
حالے میرے سپیاں وچ
دوریاں دی مہک سی
جدوں میرے سپیاں
ٹھیسے داپانی مٹگیا

ایہ میری 'کروٹ' ہے
نہندے دوتاں دی بات سی
متھے چ جدی مسیا
ہنڈے تے گچھ پر بھات سی
اوہ میری پہلی تے میلی
سپن۔ چھوہی رات سی
میرے اندر پھیلایا
اک لچلجھا احساس سی
تے لچلجھے احساس چوں

پہنی دی آئی ہاں سی
 اوہ رات ساری نکلن سی
 تے بہت ہی اُداس سی
 میں اوس اُداسی رات نوں
 سوہا رہیا نہ بھیا
 تے آپنے جنگل ج میں
 چنن دے واکن اُگیا
 میں آپنے صحر اُچ
 پہلی ریت بن بن اڈیا
 تے فیر جدا اوس رات دا
 سورج گراں دج ہجیا
 میں سپیاں دی بھل دج
 چنن دے ون دج ہجیا
 پر بھٹکن واسفراہیہ
 کئی روز تک نہ ہجیا

تے فیر میرے چند ک
 پہنی پرونی آگئی
 جھوٹھی زری لاہور دی
 اکھیاں نوں اک تھی آگئی
 تے پون میرے وناں دی

گنجھ ہو روی نشیا گئی
جدوی دو گھوڑا بوسکی
گلپے بزارے لنگھدی
تے پیاس میرے حسن دی
شیشے د پانی منگدی

تے فیر شیشے دی کہانی
اوس پڑاتے تے ج گئی
کہ سہنی دی گنج
شیشے دی ندی وچ ڈب گئی
تے فیر اک دن شام
شیشے دی ندی توں رنگ گئی
اوہ سہنی پھرنکار دی آئی
تے مینوں ڈنگ گئی
لہر لہر ڈولدی
ساری ندی ہی کسب گئی
تے تو تیاں دی ڈار
کچیاں پیریاں توں گلھ گئی!

جدوں اک سہنی داڈنگ
مینوں کجھ چاند اے
میرے دھڑتے میرا اک سیس جہیا
اُگ آؤندا ہے
تے اُگدے ساری
ملیو سیاس وچ ڈب چندا ہے!

جدوں میں سیس پیناس
اودوں بھہ سیس سن میرے
جدوں ہن سیس وانا ہاں
تاں کوئی سیس نہیں میرا
ندی ڈکھ ریت تے چائن
کدے سٹھ میت سن میرے
تے ہن خود آ پنا
احساس تک وی میت نہیں میرا!

تے تہن اک دن میرا احساس

دس وچ ڈوب کے کافی

جدوں پھنی دی لائی گنج اوپر

گیت لکھدا ہے

تاں گنج والا ہر کی ٹوٹا

میںوں میرا میت دسدا ہے

میرا تہن سیس میرا گیت پڑھ کے

پاڑسدا ہے

میرا احساس ویہوے شبد

جدوی چھوہ کے آؤندا ہے

میںوں اک اردھ جنیا ہال

آ کے نت ڈراندہا ہے

میں جووی گیت لکھدا ہاں

اوہ آ کے پاڑ جاندا ہے

تے تہن میں تے میرا جد سہیں

رل کے آن بہندے ہاں

اسیں اوس اردھ جھونے ہال کولوں

خوف کھاندے ہاں

اسیں اک دوسرے کولوں

نہت آپنے مومہ چھپاندے ہاں
 بچہ کدھرے میل ہوندا ہے
 خمو شے لنگھ جاندا ہے ہاں
 تے دل وے موکلے دیڑھے چ کدھاں
 ماریندا ہے ہاں
 تے آینی میں نوں
 دو حصیاں وچ ونڈ لیندا ہے ہاں

میرے جھے دا میں ہر دم
 میرے ہُن ناں رہندا ہے
 تے دوجی اروہ ”میں“
 گھروں گھٹن وچ بیٹھ رہندی ہے
 اوہ مویاں سپیاں دی روز
 کوئی گنج لاہندی ہے
 تے میرے گیت لئی
 نہت گنج دا کاغذ بنا دی ہے
 تے مویاں سپیاں وے گیت
 سپاں نوں سناندا ہے

میرے جھے دی میں ہیری
 میرے ہُن ناں رہندی ہے

پڑیوی ہتھنچھیاں کسے راس میلے

روز جاندی ہے

تے نارو وال دی کجھری

قوای پان کھاندی ہے

رلی ہوئی جٹلی میرے ناں دیاں

ویاں کراؤندی ہے

میرے جھے دی میں

ہن نت شرابی ہو کے آؤندی ہے

میرے جھے دی میں

ہن پنڈ وچ بدنام ہوندی ہے

تے میری سپیں وے گھر

سویروں شام ہوندی ہے

میرے اُجڑے ذہن دے موڑاں تے
دن بھر خاک اُڑی ہے
میں سُپا ہے کسے جنگل چ
میری عُمر اُگی ہے

نئے پوتاں دے ہتھ
جنگل چوں جہڑی مہک آئی ہے
اوبنے اک ڈب کھڑی
دھپ چھاں دی بات پائی ہے
کہ جنگل وچ عُمر اُگن دی
صدیاں توں منای ہے
جو جنگل وچ عُمر اُگے
سدا ہوندی پرائی ہے

جنگل وچ عُمر اُگن دا مطلب
عُمر نہیں ہوندا

عمر دا اگنا جنگل ج
اک اپرادھ ہوندا ہے
شہر دی نظرو ج
جنگل ج اگن پاپ ہوندا ہے

اے میری پیڑوی
کالی ہواو ج ہونگدے جنگل
میں جنگل دی عمر
اج شہر وچ لے کے کوئیں جاواں
میں آپی عمر اگن دی
شہر سنگ بات کنج پواں

میں جنگل دی عمر لے کے
جدوں دی شہر جاواں گا
قتل ہو کے ہی آواں گا
تے زنگھ۔ گھراں دی روئی ج
آ پنامونہہ مٹھپاواں گا
میں مڑ کے شہر وچ جانوں
بڑا ہی خوف کھاواں گا

شہر جانوں تاں چنگا ہے

کہ جنگلِ خُدشی کر لئے
یاں میری عمر نوں جن کے
شہر دے شور نوں جرئے
تے ہر اک رُکھ جنگل دا
ہرے کنن تے ہتھ دھر لئے

او جنگل دے پتا پر کھو!
میرا تھیں قتل کر دو
تے ساؤ خون اک رُکھ دا
شہر دی تلی تے دھر دو
شہر دے شور دی تھیں
میںوں جنگل وچ دفن کر دو

میں جنگل والیو!
جنگلاں دی چھاں وچ گم جاواں گا
عمر بھر تکھیں سولاں دی میں
سیماں ہنڈاواں گا
قتل ہوون لئی پر شہر وچ
ہر رگوزہ جاواں گا

میرے ہنر و چتا پر کھو
میرے تن دے رہ چنہا رو
مہر یا نو بیز رگوں شکر و انو
تے سمجھدارو
تہاڈی آون والی ونش دا
قاتل میں حاضر ہاں
تہاڈی آخری پیر بھی دا میں
نرونش حاضر ہاں
تسیں جووی سزا دیسو
میںوں منظور ہووے گی

چتا پر کھو مہاں پر شو
اوچپ دے موسموں
تے سر دھوئے خون دے رکھو
اوہ میں ہی ہاں کہ جس نے
گر بھجونی ہون ماری ہے
تے پشتو پشت گڑ دے لہو دی

گردش کھلا رہی ہے
 سورج ہنسپو پت و پتو
 میری گل دیو نازے
 کلا و پتو، سنکھو
 پچ پرستار و وفادارو
 میں آج اک سن کیا ہے
 میں آج اک پاپ کیا ہے
 میں اک سنے نون نگی خون جیونوں
 روکتا ہے
 پرانے جسم دے جنگل ج
 آ پنا خون کیا ہے
 تہاڑے تھناں داؤدھ
 ہر صدی لئی ہوڑتا ہے

او میری ہوند دے
 سادائے سر جن ہار یو کو
 میں جہڑے دور وچ جیونداں
 میں جہڑے دور وچ رہنداں
 او بدے وچ کسے وی ناری دی لکھ
 ہن بانجھ نہیں جھدا
 سگوں اک سوال جھدا ہے

تے جے سوال دی زوشٹا توں

آپ کنبدی ہے

او میرے سر جگو

تن دے تراشتہار بنکارو

تھاڈی وٹش وچ ہُن ہاں نہیں

اک سوال ہمد اسی

جہدا اترو می موڑن توں

گساں سمھناں نے سنگنا سی

تے جد میری دودری ڈھپ نے

میرے جنگل چو لگھاسی

تاں بدھی بھیٹانے

شہر دے موڑاں تے کھنگھناسی

تھاڈے اردھ جگو نے سوال دا

قاتل میں حاضر ہاں

تھاڈی آخری پیڑھی! میں

زوش حاضر ہاں

میں آپنے آپ دا قاتل

میں آپنے پاس حاضر ہاں

تسیں جووی سزا دیو

میںوں منظور ہووے گ

میرا دل دی روپ ہے
تے نالے اکھروئی ہے
میرے اج شہر وچ
اک اردھ جوئی موت لئی ہے

تسیں اُتسک ہوو گے
اردھ جوئی تا کس طرحاں مر یاے؟
کہ اوہ مر یا نہیں
چھہ دینہ سگوں قتل ہو یا ہے
بڑا اترتھ ہو یا ہے
ہمیش وسطے اک کُل دے تھن دا
دودھ موپا ہے

جی اوہ قتل میرے شہر دی
شہ تے ہی ہو یا ہے
نہیں تاں ونش دا قاتل
کدوں کوئی باپ ہو یا ہے؟

جی ہاں 'اوہدی عمر حالے
مساں بس دو مہینے سی
پر اوہنے گربھ وچ
میری عمر دے سال جی لئے سی

جی ہاں 'اوہدے جنازے نال
گجھ اوڑا شامل سن
یاں دو بیمار شامل سن
تے گجھ گمناہن زسالاں دے
یاں گورے ہتھ شامل سن

جی اوہدی موت دا کارن
ایہ میرے شہر والے ہن
تے اوہدے ماں پیو
جنگل دے کہندے رہن والے سن

جی ہاں 'اوہدی موت دا
میں عمر بھر ماتم مناواں گا
تے آپنے آپ داہن قتل
موکاں توں چھپاواں گا
میں پیریں ہنھ کے گردش
تھلاں نوں نکل جاواں گا

میں پیریں پنھ کے گردش
تھلاں نوں نکل ٹریا ہاں

میرے پیراں نوں منزل دا
کوئی وی راہ نہیں آؤندا
خدا توں میں خلاء تک
وردوی بس ریت ہاں گا ہوندا
تے ہن وی ذہن چوں
جنگلی عمر دا خوف نہیں جاندا

ایہ جنگلی عمر
میری پک وچ راتاں نوں روندی ہے
میری نیند رچ میرے نال
جنگلی چپک سوندی ہے
تھلاں دی ریت، میرے ناں
ننگے پیر بھوندی ہے
میرے پنڈے، تے اک کنہی وی جھاڑی
اگ کھلوندی ہے

میں اس جھاڑی دی چھاویں
جدے کدے وی آکھلوندا ہاں
میں ات دی دھن و ہونی
ناروی پھڑھی تے روند اہاں

تے میں اک دُش دا
نر دُش ہو پاگر بھ چھوہندا ہاں

میری ہٹھ تے کھڑی
اک پیڑ تے ایہ کون ہسدا ہے
ایہ کس دا رو دھ بھو نا بال
میری پیڑ تکلدا ہے
تے سارے شہر دے ساہویں
ایہ مینوں باپ دسدا ہے؟

میرے تھل دی خوشی وچ دی
ایہ شور کیسا ہے
شہر توں دُور آکے وی
ایہ ننگا بول کیسا ہے
تے تھل دا سٹروی میرے لئی
کیوں شہر جیسا ہے؟

اک دن ریت نوں
تھل وچ ہوا ملن آئی
تے میرے واسطے اوہ شہر توں
اک خبر لے آئی
کہ جس ہد بخت جنگل وچ
کدے میری عمر آگئی سی
تے جس گناہ جنگل وچ
کدے میرا قتل ہو یا سی
اوہدی کل بھر دپہرے
شہر دے وچ موت ہو گئی ہے

میںوں اک پل لئی
ایہ خبر سن کے اس طرحاں لکھا
میں جیکن تھل وچ اؤدی ریت تھلے
دب گیا ہوواں
تہو راج گئی ہوواں
تہ چپ دے سفر وچ وی
شور دے گل لگ گیا ہوواں

تے فر جنگل دے ننگے برچھ
 اکھاں ساہنے آئے
 تے لکھاں لرز گئے سائے
 ذہن وچ مورچے کوکے
 تے دل وچ سپہرائے
 تے تھل وچ بھٹکدے سائے
 مینوں ہی کھاں نوں آئے

تے فر میں دیکھیا
 جنگل دی ہر اک ٹاہن سج رہی ہے
 تے کالے شہد دے کھلے تے
 میری عمر اُگ رہی ہے

میں اپنی عمر اُگدی تک کے
 نیند روج برڑایا
 میں جنگل واپس
 جنگل ج پیدا ہوں نہیں آیا
 میں معصومیت کا رن ہی ساں
 جنگل ج اُگ آیا
 پر تو نہد وچ ریت ہی
 اک بوس دی میرا ہیر نہ آیا

میں فرکتیا کہ میرے شہر دے
 گجھ ٹنگ دل لوکیں
 گجھ ٹنگ الف ٹنگ پوسٹر
 کندھاں تے لار ہے نہیں
 پوشیدا انگ واہر ہے نہیں
 تے میرے قتل دا وہ مجرم
 میرے تے ہی پار ہے نہیں

تے فر ایک شور چپ نوں چیرا
 کناں وچ آوڑیا
 کہ جنگل وی بھا دے نال
 کیوں تھل وی نہیں مر دا
 جو جنگل واسی اپرا دھی
 کیوں اوہدے نال نہیں مریا

تے فر تھل وچ میرے ساہویں
 میرا اک بنجواں گے یا
 تے میری چپ نے موشہر دے
 گھر پیر نہ پیا
 ہمیشہ تھل چ ہی وسیا
 کدے موشہر نہ آیا

فر میرے گم نام دل آئے
بہت ہی بد نام دل آئے
ساتھ دینا سی کیہ بھلا لوکاں
کنڈ آ پئے ہی
دے گئے سائے

ہاں میرا ہن خون تک ادا ساسی
ہاں میرا ہن ہس تک ادا ساسی
چو طرفیں سو گوار سو چاں سن
یوں یہاں واڈیل ہا ساسی

سفر سی ریت سی خموشی سی
ذالالت سہم سی خموشی سی
خلا سی افق سی تے سورج سی
یوں آ پئی پیڑ دی
زنجیر دے ہن کچھ وی نہ سی

کہ جس نوں ویکھیاں
متھے ج پالا اُگدا سی

زندگی سی
کہ غم دا بو جھلئی
تھے ہوئے عمر دے
ماڑو تھلاں چوں لنگھندی سی
تے میتھوں گھٹ چھں دامنہ اسی
پر میری نضرو ج
اک بول داوی بر چھ نہ سی

میں آپے قتل تے
ہن بہت رونداساں
سرائی پُپ دے
ہن تاں بھونداساں
تے مونہہ تے ڈھک کے
غمگین چاننیوں
وچھ کے ریت خیالاں ج
گھوک سونداساں

میں پُپ دے سز وچ ایہ ویکھیا

کہ چُپ گاؤندی ہے
چُپ روندی ہے، مُسکراؤندی ہے
تے چُپ نوں بہت سوئی
زبان آؤندی ہے
میں تھس دی ریت توں
چُپ دی ساں ہُن زبان سیکھدا
گواچی چاننی نوں
ریت دے میں خط لکھدا

میں چُپ دی مون بون
سکھ رہیا ہاں
میں چُپ دا گیت
ہر سنی دی اکھ وچ لکھ رہیا ہاں

میری چھاتی دے وچ روز
کھنڈ راگ رہیا ہے
تے میرے سبیس وچ
مکڑی دا جالا اُڑ رہیا ہے
میں چُپ دی مون بولی
سکھ رہیا ہاں

نیلے گگن تے کھنھیاں دے حرف
چھپدے نیں
گگن توں دھرت تے
پانی دے حرف وسدے نیں

میں چُپ دی مون بولی

سکھ رہیا ہاں

ٹھیکری

بے تے گیت گاؤندی ہے

اُداستی تھوہر

اک تَقّے دے کول رہندی ہے

میں چُپ دی مون بولی

سکھ رہیا ہاں

قبرستان وچ

تکھی دُپہر آؤندی ہے

کریراں پیٹھ کجھ پل پیٹھ

پر ت جاندی ہے

میں چُپ دی مون بولی

سکھ رہیا ہاں

ایہ چُپ دی مون بولی

سہیاں دی بولی ہے

میں پہلی وار چڑی اس جہاں وچ بولی ہے

چُپ دی واج سُنو
چُپ دی واج، صرف عاشق دی
رت سُن دی ہے
یاں کھنڈراں دی چھت سُن دی ہے
یاں سہنی دی اکھ سُن دی ہے
چُپ دی واج سُنو

مُنے جو ساوے رُکھاں دے وِچ
واعہ بولی ہے
مُنے جو پنچھی نے اُتار اں توں
چھاں ڈو لھی ہے
ایہ میری چُپ ہی بولی ہے
چُپ دی واج سُنو

چُپ ٹوں سہنی دی اکھ واکن
پیار کرو
چُپ ٹوں کھنڈراں واکن
رل کے یاد کرو

پُچپ داقبراں دا کن ہی
تیکا رکرو

تھل وچ آ پنی چھاں سنگ
رل کے سفر کرو
انھے گھوہ چوں
اوہی راتیں ڈول بھرو
وگدی واء وچ
پڑھے بوڑھاں پیٹھ بہو
پر بت اپرا گے
ساوے حرف پڑھو

میری پُچپ سنگ
سو جسماتوں یاری ہے
میں پہنی دی اکھ وچ
عمر گزاری ہے
پُچپ دی واج جسم بھوگن توں
پیاری ہے

پُچپ دی واج سنو!
پُچپ دی واج سنو!
پُچپ دی واج سنو!

میں بوی سپیاں دی
بول رہیاں
میں سنگا چھریاں ج
دوڑ رہیاں

کسے وی چہرے ج
شبہ نہیں باقی
کسے وی چہرے ج
گیت نہیں باقی
صرف ج سماں ج
انگ باقی میں
صرف انگاں ج
اگ بلدی ہے
اشہد انا س
بس سنگد ہے
جو پل بھر سنگ کے

تے مجھدا ہے

میں ننگا چہریاں ج

دوڑ رہیاں

میں بون سہنی دی

بول رہیاں

ایہ بولی شہودی

سراپی ہے

ایہ میری چپ ای سی

باقی ہے

کسے عورت دے چہرے چوں
میںوں ہُن گیت نہیں لبھدا
کسے عورت دلچہراوی
میںوں ہُن ریت نہیں لگدا

میںوں ہُن تک صرف
عورت دے گچھ کو انگ لیھے نیس
کدے عورت نہیں لیھی
میں بس کچھ سلگدے انگاں چوں
آپنی بھکتا دلی
یاں راتیں اڈ کے مونہہ تے
جسم دی اک ہے کچی
میںوں گچھ انگ تاں لیھے نیس
پر عورت نہیں لیھی

میںوں عورت نے ہر موسم بچ

جنگل وچ قتل کینا

سراپیا آدھ میں پچنا

تے مونہہ تے پوتر ات

میں عورت کدے نہیں مانی

میں ورجست بھوگ ہے کینا

جدوں وی میں کدے

عورت چوں آ پنا گیت لھیا ہے

میںوں عورت نے اک ہا فرہے

انگ پٹھو دیا ہے

جسم واسفر مکندے سی

میرا اوس ساتھ چھڈیا ہے

میںوں عورت نہیں

عورت داپ فراس لھیا ہے

میں سن عورت دے چہرے چوں

کدے کوئی گیت نہیں لھدا

میں دنیا وچ کسے عورت نوں

سن عورت نہیں سدا

میں ہُن تھداں وچ بھٹکداں
سچی ہی چھاں نوں ترسداں
سپنے خل وچ لکھداں

متھے ج بس ہُن ریت ہے
نہ ریت تے کوئی پیر ہے
نہ پیر جوگا سفر ہے

نہ سفر جوگا ساتھ ہے
نہ ساتھ جوگا حرف ہے
نہ حرف جوگا گیت ہے

نہ گیت جوگی ڈھپ ہے
نہ ڈھپ جوگا رکھ ہے
نہ رکھ جوگا چھاؤں ہے

اک سُنجھ ورگا شور ہے
 یاں شور و رگی چپ ہے
 ایہ جُد گشی دی رُت ہے
 ہن رُت جُد گشی دی
 پوری بہا رتے ہے
 ہر حادثے دا بھل ہی
 یہ نکھارتے ہے
 اک چپ چھپاؤندی
 دس دی چنارتے ہے
 ہن درد اجنی ہن
 آپا دیا رتے ہے

اجنبی اک درودے
ہُن ساتھ وچ بھوندا ہاں میں
نگیاں راتاں نوں مونہہ تے
اوڈ کے سوندا ہاں میں
تے آئے گل لگ کے
ہُن آپ ہی روند اہاں میں

ہُن کسے چہرے چوں مینوں
گیت کوئی لہجہ انہیں
ویرانیاں، میٹانیاں
دوہاں جی لگدا انہیں
تے موت دا احساس ہُن
دس نوں کدے جھڈا انہیں

ہُن چپ لٹی ہے
کہ چپ دی واج ہُن سکدا ہاں میں

تے درد ایسا ہے
کہ خُدتوں آپ ہی ڈروا ہاں میں
بد چمن راتاں دائیں
برڈکاں تے بھا کروا ہاں میں
تے فلسی شاماں دی ٹھنڈی
اگ وچ ہمد اہاں میں
ہُن روزی جیوند اہاں میں
تے روزی مرد اہاں میں
ہُن پٹھ تے جنگل اٹھا کے
شبر وچ چلدا ہاں میں

میں بوٹھتے پنک کے جنگل
شہر وچ چل رہیا ہاں

شہر دے موڑ تے بازار
میدنوں ویکھدے نہیں
سر و موسم وچ وی لوکیں
پے چھاواں وچکدے میں
میرے جنگل نوں اگ لاکے
تے ہتھ پے سیکدے میں

شہر دا اینا سینی شور
جنگل توں وی بھدا ہے
ایہ عورت دے تھناں وچکار
گھٹا کس لے بدھا ہے
اتے اس شہر دے وچ وچس رہیا
ہر مردادھا ہے
شہر وچ اُگیں جنگل

میرے جنگل توں وڈا ہے
وچدی سارگئی نوں دوستو
سفلس کوں ہو یاے؟

نرو دھی بھوگ پنھوں وی
شہر نوں گر بھ کچ ہو یاے؟
میرا جنگل شہر وچ آگ رہے
جنگل تے کیوں ہو یاے؟

پوشیدامرض واکن
شہر چہرے کیوں چھپندا ہے
ایہ آئے جنگلی چہرے
گھر یں کیوں تنگ آؤندا ہے
اتھے ہر گھر ہی
الماری وچ جنگل کیوں اُگاند اے
ایہ نوں دنوں شہر تے مینوں بھڑ
جنگل کیوں کہندا ہے؟

میں وٹھ تے چک کے جنگل
شہر وچ ٹھہر رہیا ہاں
میں ادھان وچ مریا ہاں
تے ادھامر رہیا ہاں

میں ادھا بن وچ مر پساں
تے ادھا مر رہیا ہاں
میں ادھا بن وچ جد مر یا
تاں میری ماں دیو گن سی
میں ادھا شہر وچ جد مر رہیاں
جنگل دیو گی ہے
میں ڈھپ وچ ورھ رہی
بدلی دے وا کن عمر بھو گی ہے
نے لکھ توں قبر تک
میرے سفر دی ہر پیز سو گی ہے

میں بن وے پچ کھنڈ راں وچ
جس دن جنم لاسی
تے کا را ڈوھ چاسی
میں اوس دن سمجھ لاسی
میرے در گے مسیخے واسطے

کھل بہت سستے نہیں
صلبیاں توں بناوی مران وے
کئی ہو رستے نہیں

سراپے دودھ نوں جدوی
کسے نے جنم دتا ہے
اوہنوں اوس مار دتا ہے
نموشی چپ دی سولی تے
اوہنوں چاڑھ دتا ہے
تے اوہدی میں نوں
دوہڑیاں وچ پاڑ دتا ہے

سراپے دودھ والے بھ مسیجے
بن چ مردے نہیں
تے لکھ چوں قبر تک داسفر
میرے وانگ کر دے نہیں

میں مرچکیاں
میں ٹھرچکیاں
میں اپنے درد دی سولی تے
چر ہو یا کہ چڑھ چکیاں
میں اپنے ساتھ سنگ آپے
تھیرا ساتھ کر چکیاں
میں اپنے آپ توں آپے
انیکاں وارڈر چکیاں
میں اپنے آپ نوں اپنے
نموئے مونہہ دکھا چکیاں
میں اپنے آپ توں اپنے
کلنکت مونہہ چھپا چکیاں
میں اکلاپ 'فولت چپ'
جھے دی ہنڈا چکیاں
میں مرچکیاں

میں سچ دسداں
 میں سچ کہنداں
 پیا نظریں جواج سداں
 ایہ میں نہیں ہو رہے کوئی
 جو تریا ساتھ وچ چندا
 ایہ میری بیت ٹکلی کل دا
 ہے کرگ چٹا یا
 میں اس توں بہت ڈاواں
 میں اس توں بہت بھگ کھانداں

میرا سکٹ سد امیہی
 میرا سکٹ سد امیہی ہے
 غم جہاں تی میرے
 میں اوس دے ہان دا نہیں ساں
 میں اوس دے ہان دا جد ہو یا
 اوہ میرے ہان دی نہ رہی
 سوہینوں کل دی عمر ا
 ہمیشہ اج ہٹانی پئی
 تے میری اج دی عمر ا
 میرے س روز ورتھا گئی
 نہ جیندی ہون میں بھوگی

سدا اک لاش چھوندی لئی
جو مینوں ہی اٹھانی پئی
جو مینوں ہی جدانی پئی

جے میری اج دی عمر
جے کدھرے اج مل وی پئی
جو بل دو بل لئی کدھرے
اوہ میرے کول بہہ وی گئی
نہ اوہ پہچان وی سکی
نہ مینوں ہی پہچانی گئی
سی ایسے غم حیا تی دے
ڑبھویں زندگانی دے
سی ورثے وچ ملی بھٹکن
تے قرضے مہربانی دے
سی ایسے بوجھ روح آپنی تے
آپنی ہی غلامی دے
کہ اپنی ویلھ نہ بھھی
کہ میں پہچان ہی سکدا
کہ میں اوہنوں مان ہی سکدا
کہ جنگل توں اچیرا
ہو رشتا جان کوئی سکدا

جدوں مینوں اج دی عمر ا
 جدوں مینوں اج ملدی ہے
 میں اوس دا جسم سنگھ لیتا
 میں اوس دا ماں کھا لیتا
 میں بھی عمر بھوگن دا
 وسیلا خود بنا لیتا
 میں دو پل بھوگ کے عمر ا
 کسے سیچا تے مر جاندا
 تے آپنا نام بھل جاندا
 تے اوس دا نام بھل جاندا
 تے بھوگے پلاں نوں
 میں سپیاں دا گیت کہہ لیتا

کیہ میری لوبھ چوں
 اج وی تہا نوں مہک آؤندی ہے؟
 کیہ میری لوبھ چوں
 اج وی تہا نوں بوئے نہیں آؤندی
 کوئی ایسی بوء کہ چہڑی
 ننگے پاؤں جیہندی ہے
 کوئی ایسی بوء
 جو موٹی چپ چوں سننی نوں آؤندی ہے

کوئی ایسی بوء کہ چھڑی
اک سراپے تھن چوں آوندی ہے
میں سبھتوں بوء خریدی ہے
تے سبھٹوں مہک وئی ہے
تے میں حیران ہاں
میری عمر چوندی کس نے بھوگی ہے؟
میں جدو یکھی ہے آپنے کور
آپنی لاش ویکھی ہے

میں بس گجھ عورتاں دی
مکھ وچ نعرے ہی مارے نیں
تے گجھ انگاں نوں بھوگن واسطے
کیتے مظاہرے نیں
سراپے تھناں نے
گجھ روح بھرے اشتہار پاڑے نیں
میں وچنی جلا وطنی دے
ایوں آپنے دن گزارے نیں

میں جو بچیا ہاں، میں نہیں
میریاں ہاراں دا ونجر ہے
یاں آپنے آپ توں لے

بدلیاں دی راکھ دی چٹکی
ایہ میری کل ہے ایہ اج نہیں
جواج ہے باقی
یاں آ تم گھات میرے دے
ولنبت گیت دی باقی
میں تچ دسداں
میں کہنداں
پیانظریں جواج آؤنداں
جو تر یا ساتھ وچ جاندا
ایہ میں نہیں ہو رہے کوئی!
ایہ میں نہیں ہو رہے کوئی!!
ایہ میں نہیں ہو رہے کوئی!!!

شوگماری مرتوتوں بعد دیاں کوتاواں

نوشتہ اینہاں کوتاواں وچ کُچھ تہاں اہیاں ہن جو پُتھل رسالیاں وچ تہاں
پرکاشت ہو چکیاں ہن لیکن کسے کلو سگریہ وچ حالاں تک نہیں چھپیاں۔

فرق

جدوں میرے گیت کل تیتھوں

ودائگی منگ رہے سی

تدوں یار

ہتھکڑیاں دا جنگل لنگھ رہے سی

تے میرے ذہن دی تڑکی ہوئی دیوار اُتے

عجب کچھ ڈب کھڑے نکلن سائے

کشب رہے سی

دیواری سپ تریڑاں دے

چو فیرا ڈنگ رہے سی

ایہ پل میرے لئی دوپھاڑ پل سی

دو چتیاں نال بھریا

دو ندیا سیت جل سی

میں تیرے نال وی نہیں ساں

تے تیرے نال وی میں ساں

مینوں ایسے ہی پل

پر کچھ نہ کچھ سی فیملہ کرنا

کہ تیرے نال ہے چلنا؟

کہ تیرے نال ہے مرنا؟

یاں اوہناں نال ہے مرنا؟

کہ یاں تلوار ہے بننا؟

کہ مینوں گیت ہے بننا

سی اگے رکھ سلاخاں دے
 میری اک سوچ دے پاسے
 تے دوجی طرف سن
 میرے اُداسے موہ بھرے پاسے
 تے اک پاسے کھڑے سائے سی
 جیل بُوہیاں دے
 بہناں پچھے میرے یاراں دیاں
 نردوش چیکاں سن
 بہناں دا دوش ایٹا سی
 کہ سورج بھال دے کیوں نہیں
 اوہ اپنے گیت دی اُگ توں
 چوراہیں بال دے کیوں نہیں
 اوہ اپنے درودا لوہا
 کشالی ڈھال دے کیوں نہیں
 تے ہتھکڑیاں دے جھگل وچ وی آ
 للکار دے کیوں نہیں؟
 تے فر میں کچھ سے لئی
 اس طرحاں خاموش ساں بیٹھا
 کہ نہ ہُن گیت ای میں ساں
 سگوں دوہاں پڑاواں تے کھڑا
 اک بھار ہی میں ساں
 ایویں خاموش بیٹھے نوں
 مینوں یاراں توں سنگ آؤندی

کدی میرا گیت گم جاندا
 کدے تلووار گم جاندی
 توں آکے جھڈی مینوں
 کہ تیرا گیت کتھے ہے؟
 تے میرے یار آکے جھڈے
 تلووار کتھے ہے؟
 تے میں دوہاں توں ایہ کنڈا
 مری دیوار پچھے ہے

مینوں دیوار والی گل کندے
 شرم جی آوندی
 کہ اوس دیوار پچھے تاں
 صرف دیوار سی رہندی
 تے میری نوح جلا ہے وی
 تلی وت جھکدی رہندی
 کدے اوہ گیت دل جاندی
 کدے تلووار دل جاندی

نہ ہن یار مل دا
 جھکڑیاں دے جنگل چوں وی خط آوند ا
 نہ تیرا ہی پہاڑی ندی ورگا
 بول سن پاندا
 تے میں دیوار دے پچھے ساں ہن

میں ہُن یا راں دیاں نظراں چ شائد
مر گیا ساں
تے تیری نظروچ
میں بے وفائی کر گیا ساں

پر ارج اک دیر پچھوں
سُورجی مینوں راہ کوئی ملیاے
تے ایسے راہ تے مینوں تِردیاں
ایہ سمجھ آئی ہے
کدے دی گیت تے تلوار وچ
کوئی فرق نہیں ہوندا
جو کوئی فرق ہوندا ہے
تاں بس ہوندا ہے سمیاں دا
کدے تاں گیت سچ کمنڈے
کدے تلوار سچ کمنڈی
ہے گیتاں چوں ہی
ہتھکڑیاں دے جنگل نوں سڑک جامدی
تے ہُن ایہ وقت ہے
تلوار لے کے میں چلا جاواں
تے ہتھکڑیاں دے جنگل والیاں دی
بات سُن آواں

پرائی اکھ

پرائی اکھ میرے متھے چوں کڈھ کے
سٹ دیو کدھرے
ایہ انھی ہو چکی ہے
مینوں ایس اکھ سک
ہُن اپنا آپاوی نہیں دسدا
تہانوں کج دیکھاں گا
بدلے موساں دی اگ ساوی
کج سیکاں گا

ایہ اکھ کیسی ہے جس وچ
پٹھے چنگدڑاں دا داسا ہے
تے پُشتو پُشت توں جی ہوئی
بڑھی زراشا ہے
نہ اس وچ درد ہے رائی
تے نہ چانن ہی ماسا ہے

ایہ اکھ میرے آد پتراں نوں
سمندر توں جدوں لہی

اوہناں سوراں دے واڑے وچ

ترکی بوءِ چ آدلی

تے میرے جنم چھن ویلے

میرے متھے چ آڈگی

تے فرسوراں دے واڑے وچ

کئی دن ڈھولکی دجی

تے فرسوراں دے واڑے نوں

میں اک دن کنندیاں سنیا

”ایہ اکھ لے کے کدے وی اس گھر جوں

باہر جائیں نہ

جو باہر جائیں تاں پترا

کدے اینوں گوائیں نہ

ایہ اکھ جدی امانت

ایہ گل بٹل بھلائیں نہ

تے کل نوں داغ لائیں نہ“

ایں اکھ سنگھ کھوہ چ تارے دیکھ نیں

سورج پر نہ دیکھیں

ایں اکھ دے گاہک لکھاں ملن گے

پر اکھ نہ و بھیں

بدلے موسماں دی اگ ساوی

کدے نہ سکیں

غدار

اوہ شہر سی، یاں پنڈ سی
ایہداتے مینوں پتا نہیں
پر ایہ کہانی اک کے
مدھ ورگ جے گھردی ہے
جس دیاں اناں دے وچ
صدیاں پرانی گھٹن سی
تے جس دی تھندی چلھ تے
ماواں دا دودھ سی برہمدا
نوتہاں دھیاں دے لال چوڑے
دو کو دن لئی چمکدے
تے دو کو دن لئی چمکدے
تے فیر میلے جا پدے

تے اوس گھردے کچھ کو جی
’حقیاں جِ فکر چھو کدے
یاں بت نہیں واجدے
پگاں دی عزت واسطے
اوہ رات ساری جاگدے

ایسے ہی گھر اوہدے ذہن وچ
اک پھل سُہا گیا

تے اوہوں اس دی عمر دی
سُوہے پھلاں دی ہاں سی
تے تتلیاں دے پراں دی
اوس نوں بڑی پہچان سی

اوہوں اوسدی بس سوچ وچ
پھلاں دے زکھ سی اگدے
یاں کھنباں والے نیل گھوڑے
انہراں وچ اُڈدے

تے فراوہدے نیناں دے وچ
اک دن کڑی اک اگ پئی
جو اوہدے نیناں چوں
اک سورج دے داکن چڑھی سی
تے کسے ہی ہو دے
نیناں چ جا کے ڈب گئی

ہُن سدا اوہدی سوچ وچ
درواں دا بُونا اگدا
تے پتا پتا اوسدا
کلی ہوا وچ اُڈدا

ہُن اوہ آپے دکھاں نوں
دیوتے کسندا سدا
تے لوکاں نوں آکھدا
دکھاں دی پوجا کرو

تے فیرا دہی قلم وچ
گیتاں دے بوئے اُگ پئے
جو شرتاں دے موڑھیاں تے
بیٹھ گھر گھر بُج گئے
اک دن اوہدا کوئی گیت اک
راج دربارے گیا
اوس ملک دے بادشاہ نے
اوس نوں واہ واہ کیا
تے ساریاں گیتاں داخل کے
بُج مہراں مل پیا

ہُن بادشاہ ایہ سمجھدا
ایہ گیت شاهی گیت ہے
تے راج گھر دامت ہے
تے بُج مہراں لین پچھوں
لہو اُسدا سیت ہے

پر اک دن اوس راج پتھ تے

اک نیارا دیکھیا
 تے جے اوسدا سیکھا
 اوس ماں نوں روندنا دیکھیا
 تے باپ روندنا دیکھیا
 تے بادشاہ نوں اوس رچھوں
 گیت نہ کوئی دیکھیا
 تے پنڈ ویاں سبھ میلیاں
 جھگیاں نوں متھا لیکھا

ہُن اوہدے متھے ج
 تلواراں دا جنگل اگ پیا
 اوہ سیس تلی تے رکھ کے
 تے راج گھر دل نرپیا
 ہُن بادشاہ نے آکھیا
 ایہ گیت نہیں غدار ہے
 تے بادشاہ دے پٹھواں نے
 آکھیا بدکار ہے
 تے اوس دسے رچھوں میں مُنیا
 بادشاہ بیمار ہے
 پر بادشاہ دا یار ہُن
 ہوکاں دا کہندے یار ہے
 ایہ مینوں پتہ نہیں
 ایہ کہانی کس دی ہے

پر خوبصورت بڑی ہے
چاہے کمانی جس دی ہے

دُھ دا قتل

میںوں تے یاد ہے اج وی تے تینوں یاد ہووے گا
جدوں دوہاں نے دل کے اپنی ماں دا قتل کیتا سی
اوس دا اہو جداں گتیاں کلاواں نے پیتا سی
آپنا ناں اسیں سارے ہی پنڈ وچ بھنڈا سی

میںوں تے یاد ہے اج وی کوں گھرنوں ہے اک لگدی
تے تینوں وی یاد ہووے گا...

جدوں اسیں رت و ہونے اردھ دھڑ گھر لیاے ساں
اسیں ماں دے قتل اپر بڑا ہی مسکرائے ساں

اسیں اس قتل لئی دوہاں ہی مذہباں دے پڑھائے ساں
تے دوویں ہی کپتر ساں تے مذہبی جون آئے ساں

میری دُھ دی عمر ماں دے قتل سنگ قتل ہو گئی سی
تے ٹھنڈے دُھ دی اوہ لاش تیرے گھر ہی سوں گئی سی

تے جس نوں اج وی میں یاد کر کے چپ ہو جانداں
تیرے حصے وچ آئے اردھ دھڑ وچ روز کھو جانداں

میرے جیسے وچ آیا اردھ دھڑ مینوں ماں دا نہیں لگدا
 تے اوس جیسے وچ میری اردھ لوری نظر نہیں آؤندی
 میرے جیسے دی میری ماں ادھورا گیت ہے گاؤندی
 تے تیرے اردھ دھڑ دے باجھ میرا جیا نہیں لگدا
 میرا تاں جنم تیرے اردھ دھڑ دی ککھ چوں ہویا سی
 میرے جیسے وچ آیا اردھ دھڑ میرے تے رویا سی
 تے میتھوں روز جُکھدا سی اوہدا کیوں قتل ہویا سی

تے تینوں یاد کر کے کئی دفعہ تیرے تے رویا سی
 تے تیتھوں وی اوہ جُکھدا سی اوہدا کیوں قتل ہویا سی
 ماں دا قتل تاں ہویا سی، ماں دا دل نہ مویا سی

ماواں دے کدے وی دل کسے توں قتل نہیں ہوندے
 پر توں اج فیر ماں دے دل اپر وار کیتا ہے

قتل ہو چکی ماں دا دوبارا قتل کیتا ہے
 تے سکیاں چھاتیاں دا دُھ تک وی ونڈتا ہے

پر ایہ یاد رکھ ماواں دا دُھ ونڈیا نہیں جاندا
 تے نہ ماواں دے دُھ دا دوستا کدے قتل ہوندا ہے
 ایہ ایسا دُھ ہے جس نوں کدے وی موت نہیں آؤندی
 بھادیں تاریخ کئی واری ہے دُھ دا وی قتل چاہوندی

بڈھی کتاب

میں میرے دوست
تیری کتاب نوں پڑھ کے
کئی دن ہو گئے نیں
سوں نہیں سکيا

ایہ میرے واسطے تیری کتاب بڈھی ہے
ایہ دے حرفاں دے جتھ کنبدے ہن
ایہ دی ہر سطر شمایا ہوتی ہے
ایہ بل کے بجھ گئے
اوتھاں دی اک ہے
ایہ میرے واسطے شمشانی سواہ ہے

میں بڈھے ہو نکدے
ایہ دے حرف جدوی پڑھا ہاں
تے جھر ڈائے ہوئے
واکاں تے نظر دھوا ہاں
تاں گھروچ وکھ کے
شمشانی سواہ نوں ڈروا ہاں

نے ایدے بجھ گئے
ارتھاں دی آگ چ جلد اہاں

جدوں میرے گھرچ ایہ
بڈھی کتاب کھنگھدی ہے
ہنی تے ہو نگدی
ارتھاں دا گھٹ منگدی ہے
تاں میری نیند دے
متھے چ رات کبندی ہے

مینوں ڈر ہے
یکتے ایہ بڈھی کتاب
میرے ہی گھر وچ
یکتے نہ مرجلوے
تے میری دوستی تے حرف آوے

سو میرے دوست
میں بڈھی کتاب موڑ رہیا ہاں
جو چوندی مل گئی
تاں خط لکھ دتیں
جو راہ وچ مر گئی
تاں خط دی کوئی لوڑ نہیں
تے تیرے شروچ

قبراں دی کوئی تھوڑ نہیں

میں میرے دوست
تیری کتاب نوں پڑھ کے
کئی دن ہو گئے نیں
سوں نہیں سکيا

پھانسی

میرے پنڈوے کے رکھ نوں
 میں سنیاے جیل ہو گئی ہے
 اوہدے کئی دوش سن
 اوہدے پت ساویاں دی تھاں
 ہمیشا لال اگدے سن
 پنا واءوے دی اڈوے سن

اوہ پنڈ توں یاہر نہیں
 پنڈوے سگوں اوہ کھوہ جُ آگیا سی
 تے جدوی، جھوڑا تاں اوہ سدا چھاواں ہلاندا سی
 تے دھپاں نوں ڈراندا سی
 تے راہیاں نوں ترے جاندا اوہ
 دھپاں توں پچاندا سی
 تے پانی بھردیاں کڑیاں نوں
 دھی کہہ کے ہلاندا سی

تے ایہ اسی سنن وچ آیاے
 کہ اسدے پیروی کئی سن

تے اوہ راہاں نوں مرڈا سی
تے پنڈ دے ساریاں رکھاں نوں مل کے
روز مرڈا سی

تے اوہ روئی ہوا دی گل کر کے
روز جھردا سی

بھلا یا رو عجب گل ہے
میں ساری عمر سبھ رکھاں ویاں
شافاں تاں تکیاں سن
کہ رکھاں دے وی میرے دوستو
کتے پیر ہوندے نیں؟

تے اج اخبار وچ پڑھیاے
کہ اوہ ہتھیار بند رکھ سی
اوہدے پلے بندو قاتل، عجب تے لکھاں سنگیناں سی
میں رکھاں کول سدا رہندیاں
چھواں تاں سنیاں سن
پر بمباں دی عجب گل ہے؟

تے ایہ جھوٹھی خبر پڑھ کے
میتوں اعتبار نہیں آؤندا
کہ اوہنے پنڈ دے
اک ہو رُکھ نوں مار دتا ہے
یہ ۲ پنڈ دے شاہواں دے گھر

دیر لھے چ آیا سی
جس توں روز کوئی کاگ
مُچھلی کرن اڈیا سی

تے اج کے یار نے دیاے
جو میرے پنڈ توں آیاے
کہ میرے اوس پنڈ دے رُکھ توں
پھانسی دی ہو رہی ہے
اوہدا پو بکراں ورگا
تے ماں بوری جہی رو رہی ہے

لُچی دھرتی

انہر دا جد کبیل لے کے
دھرتی کل دی سستی
مینوں دھرتی پُچی جاپی
مینوں جاپی گئی

سدا ہی راج گھراں سنگ سستی
راج گھراں سنگ اٹھی
جُھگیاں دے سنگ جد وی بولی
بولی سدا ہی رکھی

ایہ گل دکھری ہے کہ اوہناں
اکھیاں اُپر چکی
اوہ دھرتی نوں ماں کہندے ہن
بھاویں ایہ کپتئی

اوہناں ایہنوں لاڈ لڈایا
پر ایہ رُسی رُسی
کئی داری ایہدی عزت دل کے

سو سکندراں لٹی
ایسے راج گہراں چوں آکے
فروری بات نہ بچھی

اج توں میں ایہنوں لٹی سکندرا
اج توں میں ایہنوں لٹی
کل تک جہڑی ماں واکن میں
اکھیاں تے سی چکی

سدا

چڑھ آچڑھ آچڑھ آ
دھرتی تے دھرتی دھر آ
اج سارا انبر تیرا
تینوں روکن والا کھر ۲

چھڈ دلیزیاں
چھڈ پوڑیاں
چھڈ پرانہ ایہ ویزھا
ساڈے دل وچ چرتوں نھیرا
ایہ چن شدئے تیرا
ایہ سورج وی ہے تیرا
چڑھ آچڑھ آچڑھ آ
تینوں چکھن والا کھر ۲

سورج داناں میرا ناں ہے
چن داناں وی میرا
دھرتی وی میرا ہی ناں ہے
انبر داناں میرا

سورج نول سورج جد کیسے
گالھان کڈ حد اے نہیرا
چڑھ آچڑھ آچڑھ آ
تے پا انبراں وچ پھیرا
دھرتی چھڈنی مشکل ناہیں
رُکھ تھوڑا کوجیرا
انبرلنا مشکل ناہیں
جے ناں لے دیئے میرا
چڑھ آچڑھ آچڑھ آ
توں لے کے ناں اج میرا

ایہ جن شدیئے تیرا
ایہ سورج وی ہے تیرا
چڑھ آچڑھ آچڑھ آ
دھرتی تے دھرتی دھر آ

کندھاں

کندھاں کندھاں کندھاں
ایدھر کندھاں اودھر کندھاں
کچ کندھاں چوں لنگھاں
میرے متھے دے وچ وچ
میرے گھر دیاں کندھاں
میرے گھر نوں پیٹیاں کھاؤں
میرے گھر دیں کندھاں
مینوں، مَور کھ، جگ ایہ آکھو
جے کندھاں نوں بھنڈاں
مینوں مینوں، کندھاں لگس
میں کیہ کندھاں توں منگاں
میرے متھے دے وچ کندھاں
کندھاں دے وچ کندھاں
دل کروا اے سولی چاڑھاں
ایہ سچے ہی کندھاں
میرے ڈھ وچ کندھاں کندھاں
کہنوں کہنوں ونڈاں
مینوں جگ نے کندھاں دیتاں
میں کیہ جگ نوں ونڈاں

چھتاں

چھتاں یا رو چھتاں
میں کیکن سرتے چکاں
چھتاں اُپر جالے لٹکن
کنج اکھاں تے رکھاں
چھتاں میرا رستا روکن
کنج انبرنوں نکاں
چھتاں گھروچ نھیرا کیتا
کنج لوکاں نوں دساں
چھتاں جے میرے سرتے ڈگس
تاں میں رج کے ہساں
چھتاں جے نہ سرتے ہوون
میں انبروچ نہیاں
دل کروا اے چھتاں پیہواں
دل کروا اے کتاں
دل کروا اے چھتاں چھاناں
دل کروا اے چھتاں
چھتاں چھتاں چھتاں
میں جالے کیکن چٹاں

لفظ

میں کل لفظ چُندا سی
 اک لفظ بوڑھ تے بیٹھا سی
 تے اک پہل تے
 اک میری گلی وچ
 تے اک گھرے وچ پیا سی
 اک ہرے رنگ دا لفظ کھیتاں وچ پیا سی
 اک کالے رنگ دا لفظ ماس کھا رہیا سی
 اک نیلے رنگ دا لفظ
 سورج دا دانا مُونہ وچ لئی اُڑ رہیا سی
 مینوں دنیا دی ہر اک چیز لفظ لگدی ہے
 اکھاں دے لفظ
 ہتھاں دے لفظ
 پر بُلھاں دے لفظ سمجھ نہیں آؤندے
 مینوں صرف لفظ پڑھنے آؤندے نیں
 مینوں صرف لفظ پڑھنے آؤندے نیں

کھوٹا رُپیا

کل جد اوہنوں مل کے میں

گھر آ رہیا ساں

تاں میری جیب وچ جن داہی

ایہ کھوٹا رُپیا رہ گیا سی

تے میں اوہدے شر وچ

سڑکاں تے تھک کے

بہ گیا سی

سفر لہا سی

نالے زور دی مینوں مٹھک سی لگی

تے میں ڈر یا ہویا

پیا سوچداں ساں

کہ میں ہُن کیہ کراں گا؟

تے کبھی ریل یاں بس

رہج تے کیکن پھراں گا؟

تے آپے شر دے لوکاں نوں جا کے

کیہ کہاں گا؟

اوہ سوچن گے عجب مورکھ سی

کہ دانشواراں چوں سی؟

کہ جس نوں اس گل واوی
ذرا احساس نہیں ہویا
کہ جدوی اس ملک وچ
یار دا مومنہ دیکھنے جائی داے
تاں پیسے لے کے جائی داے

پر اوہناں نوں پتا کیہ سی
کہ پیسے لے کے تڑساں
پر آپے یار دے بوہے توں
میں سکھنا کیوں مڑیا ساں؟
میں سٹ کے اوہ رپیا
اوس دن دریا چ جد شیا
تے آپنا سیس اپنے گوڑیاں تے
رکھ کے بکیا
کئی چر جن دا
کھوٹا رپیا تیر دا بکلیا

گتے

کُتیو رل کے بھوٹکو
تا کہ مینوں نیند نہ آوے
رات ہے کال چور نیں پھروے
کوئی گھروں سنہ نہ لاوے

اُنج تاں میرے گھروچ کچھ نہیں
گُکھ ہو کے کُکھ ہاوے
گُتیاں دا مٹکور بڑا ہاں
راتوں ڈرنہ آوے

کوئی کوئی پر سنگی سنگ بچھا
ایویں بھونگی جاوے
چوراں نوں اوہ موڑے کاہدا
سگوں اُلٹے چور بھلاوے

کُتیو پر ایہ یاو جے رکھنا
کوئی نہ سپ نوں کھاوے
بھڑا کُتا سپ نوں کھاوے

سوئو ہی ہلکاوے

تے ہر اک ہلکایا سکتا

پنڈ وچ ہی مر جاوے

جیکر پنڈوں باہر جاوے

سرتے ڈانگاں کھاوے

انج جد وی کوئی گستا رووے

میں سمجھاں پریمھ گاوے

تے انج جد وی کوئی گستا رووے

میں سمجھاں پریمھ گاوے

رُکھ

گُٹھ رُکھ مینوں پت لگدے نیں

گُٹھ رُکھ لگدے ماواں

گُٹھ رُکھ فونہاں دھیاں لگدے

گُٹھ رُکھ وانگ بھراواں

گُٹھ رُکھ میرے بابے واکن

پتر ٹاواں ٹاواں

گُٹھ رُکھ میری دادی ورگے

چوری پاؤں کلاواں

گُٹھ رُکھ یاراں ورگے لگدے

چُٹاں تے گل لاواں

اک میری محبوبہ واکن

مٹھا تے دکھاواں

گُٹھ رُکھ میرا دل کردا اے

موڈھے چُک کھڈاواں

گُٹھ رُکھ میرا دل کردا اے

چُٹاں تے مر جاواں

گُٹھ رُکھ جدوی رل کے جھو من

تیز دگن جدواواں

ساوی بولی ست رُکھاں دی

دل کردار لکھ جاواں
میرا وی ایہ دل کردا اے
رُکھ دی جوئے آواں
جو تہاں میرا گیت ہے سُنا
میں رُکھاں وچ گاواں
رُکھ تہاں میری ماں ورگے نیں
جیون رُکھاں دیاں چھاواں

سپ

کنڈلاں مار کے
بیٹھا ہویا سپ یاد کروا ہے
تے سپ سہنی توں ڈروا ہے
اوہ اکثر سوچدا ہے
زہر پھلاں نوں چڑھا ہے کہ
یاں کنڈیاں نوں چڑھا ہے
سپ رچ زہر ہوندا ہے
سپ کوئی مور مروا ہے
جو سپ کیلیا جاوے
تاں اوہ دودھ توں وی ڈروا ہے
سپ کوتا دا ہائی ہے
پر اوہ لوکاں نوں لڑوا ہے
سپ مویا ہویا دتی جی پیندا
جدوں اوہ اک چ سڑوا ہے
سپ خیرے توں نہیں ڈروا
سپ اوہ دیوے توں ڈروا ہے
سپ واپتاں چ نندا ہے
نہ پر کندھاں تے چڑھا ہے
پر کنڈلی مار کے بیٹھا ہویا سپ

شرمسار

اک اداسی شام ورگی
گُزری میری یار ہے
خوابِ صورتِ بڑی ہے
پرِ ذہن دی تیار ہے
روزِ میتوں جُکھدی ہے
سورج دیاں بیجاں دا بھاء
تے روزِ میتوں جُکھدی ہے
ایہ پنج کتھوں ملن گے؟
میں وی اک سورج اُٹاؤں
لوچدی ہاں دیر توں
کیوں جو میرا لکھ سنگ
صدیاں توں ایہ اقرار ہے
سورج نوں نہ جن لئی
کچے جسم تے بھار ہے
تے اوس دن بچھوں میری نہن
دُھپ شرمسار ہے

چُپ

چُپ دی واج سُنو
چُپ دی واج صرف عاشق دی
رَت سُندی ہے
یاں کھنڈراں دی چھت سُندی ہے
یاں پئی دی اکھ سُندی ہے
چُپ دی واج سُنو

ہُنے جو ساوے رُکھاں وے وِج
واء بولی ہے
ہُنے جو پنچھی نے انہراں توں
چھاں ڈالھی ہے
ایہ میری چُپ ہی بولی ہے
چُپ دی واج سُنو

چُپ نوں پئی دی اکھ واکن
پیار کرو
چُپ نوں کھنڈراں واکن ہی
مں کے یاد کرو

چپ دا قبراء واکن ہی
ستکار کرو

تھل وچ پئی چھاں سنگ

رل کے سفر کرو

انھے کھوہ چوں

ادھی راتیں ڈول بھرد

وگدی داء وچ

بڈھے بوڑھاں پیٹھ ہو

پریت اپرا گے

ساوے حرف پڑھو

میری چپ سنگ

سو بنماں توں یاری ہے

میں پئی دی اکھ وچ

عمر گزاری ہے

چپ دی واج جسم بھوگن توں

پیاری ہے

چپ دی واج سنو

چپ دی واج سنو

چپ دی واج سنو

گُمنامِ دِن

فر میرے گُمنامِ دِن آئے
بست ہی بدنامِ دِن آئے
ساتھ دینا سی کیہ بھلا لوکاں
کنڈ آپنے ہی
وے گئے سائے

ہاں میرا ہُن خون تک اُداسا سی
ہاں میرا ہُن ماس تک اُداسا سی
چو طرفاں سو گوار سوچاں سن
یاں یاراں دا ذلیل ہاسا سی

سفر سی، ریت سی، خاموشی سی
ذالالت، سہم سی، نموشی سی
خدا سی، اُفق سی، تے سورج سی
یاں اپنی پیڑ دی
زنجیر دے بن کچھ وی نہ سی
کہ جس نوں ویکھیاں
متھے چ پالا اُگدا سی

زندگی سی
 کہ غم دا بوجھ لنی
 تے ہوئے عمر دے
 مارو تھلاں چوں لنگھدی سی
 تے میتھوں گھٹ چھاں دا منگدی سی
 پر میری نظروں ج
 اک بوس دا وی برچھ نہ سی

میں اپنے قتل تے
 ہن بہت روندنا ساں
 سراپا چپ وے
 ہن نال بھوندا ساں

تے مونہ ڈھک کے
 غمگین چائیاں
 دچھا کے ریت خیالاں ج
 گھوک سوندا ساں

میں چپ وے سفر دچ ایہ ویکھیا
 کہ چپ گاؤندی ہے
 چپ روندی ہے، چپ کراہوندی ہے
 تے چپ نوں بہت سوہنی

زبان کو نندی ہے

میں تھل تے ریت توں
چپ دی ساں ہن زبان سکھدا
گواچی چانی نوں
ریت دے میں خط لکھدا

چیرے والیا

اسیں کچیاں اناراں دیاں شمنیاں
ہسیاں ہسیناں جھوم وے رہیاں چیرے والیا
چیرے والیا دلاں دیا کالیا
ہسیاں ہسیناں جھوم وے رہیاں چیرے والیا

اسیں جنگلی ہرن دیاں اکھیاں
ہیلیاں چچ مل وے رہیاں چیرے والیا
چیرے والیا دلاں دیا کالیا
ہیلیاں چچ مل وے رہیاں چیرے والیا

اسیں پتھن تے ہسیناں بیڑیاں
ہسیاں ہسیناں ڈب وے رہیاں چیرے والیا
چیرے والیا دلاں دیا کالیا
ہسیاں ہسیناں ڈب وے رہیاں چیرے والیا

اسیں کھنڈ مصری دیاں ڈلیاں
ہسیناں ہسیناں کھروے رہیاں چیرے والیا
چیرے والیا دلاں دیا کالیا

ہنیاں ہنیاں کھروے رہیاں چیرے والیا

اسیں کالے چندن دیاں گیلیاں
ہنیاں ہنیاں دُکھ وے رہیاں چیرے والیا
چیرے والیا دلاں دیا کالیا
ہنیاں ہنیاں دُکھ وے رہیاں چیرے والیا

اسیں پکیاں گھراں دیاں کندھیاں
ہنیاں ہنیاں بھروے رہیاں چیرے والیا
چیرے والیا دلاں دیا کالیا
ہنیاں ہنیاں بھروے رہیاں چیرے والیا

اکھ کاشنی

نی اک میری اکھ کاشنی
دو جارات دے آئیندرے نے ماریا
نی شیشے ج تریڑ پے گئی
وال واہندی نے دھیان جد ماریا

اک میرا دیور نکڑا
بھیڑا گھڑی مڑی آن کے بلاوے
کھیتاں چوں جھکانی مار کے
لسی پین دے بمالے آوے
نی لوہدے کووں سنگدی نے
اچے تیک وی نہ گھنڈ توں اتاریا
نی اک میری اکھ کاشنی...

دو جی میری سس چندری
بھیڑی روہی دی ککرتوں کالی
گلے کتھے ویر پندی
نت دیوے میرے مایاں نوں گالھی
نی رب جائے تترمی دا

سکرۃ لاپیاں دا
باغ میں اُجاڑیا
نی اک میری اکھ کاشنی۔۔

تجا میرا کنت جویں
رات چانی ج دُودھ دا کنورا
نی پھلڑے سندھوری رنگ دا
اوپرے نیساں دا شرابی دُورا
نی لاماں اتوں پر تے لئی
نی میں بُوریاں جھماں دا دُودھ کاڑھیا
نی اک میری اکھ کاشنی

لچھی کڑی

کالی داتری چنن دا دستا
تے لچھی کڑی واڈھیاں کرے
اوبھے نیساں وچ لپ لپ کجلا
تے کنناں وچ کوکھے ہرے

”کھ تے پسینا اوبھے کھاوے انج میل نی
جوہیں ہوندی کیاں تے کتے دی تریل نی
اوبھی ہتھ جیڈی می دھون ویکھ کے
پیلاں پاؤنوں مور وی ڈرے
کالی داتری۔۔۔

رنگ دی پیاری تے شرابی اوبھی نورنی
باگاں وچوں لنگھدی نوں لڑ جانے بھورنی
اوبھے واماں وچ سب نوں ویکھ کے
کتنے چن ڈب کے مرے
کالی داتری۔۔۔

گورے ہتھیں داتری نے پیا اے ہنیرنی

وڈھ وڈھ لائی جاوے کنکاں دے ڈھیرنی
اوہنوں دھپ رچ جھکھدی نوں دیکھ کے
بدلاں دے نین نے بھرے
کالی داتری چنن دا دستا
تے پچھی کڑی واڈھیں کرے

کوہ کوہ لے وال

میرے کوہ کوہ لے وال

وے میرے ہانیا

جویں میساوچ سیں

وے میرے ہانیا

ساہ نواں سچ جائے کلیجا ٹھنڈی پون دا

جانگی کبوتران ٹوں ساڑا میری دھوق دا

وے میں ماراں ویہ ہتھ چھال

ٹپ جاں پنڈ تیرے دا کھل

وے میرے ہانیا

میرے کوہ کوہ لے وال

زمرے دے پھل جیسا لونگ میرے تک دا

اک گٹھ مر کے وے میچا میرے لک دا

میری دیکھ شرابی چل

ایہ کٹکال جھومن میرے نال

وے میرے ہانیا

میرے کوہ کوہ لے وال

رنگ میرا پھل جویں رتیاں دی وں تے
پھل نہ وے ماریں کتے نیل پے جاؤ گھلتے
میرا اڈوا ویکھ گلال
باگیں بھورے پن دھمال
وے میرے ہانیا
میرے کوہ کوہ تے وال

راتاں کالیاں

جُھر مٹ بولے، جُھر مٹ بولے

سارا... رارا... را

راتاں کالیاں، کلی نوں ڈر آوے

ہائے اوئے راتاں کالیاں

جُتی لئی، جُتی لئی چھین مین دی

بھر پی سو دی سوا گز آوے

ہائے اوئے راتاں کالیاں

جُھر مٹ بولے، جُھر مٹ بولے

بولے کالے باگیں

جیکن ڈار کونجاں دی بیٹھی

رُدن کریندی ڈھائیں

ویر تیرے پن نیند نہ آوے

جاگیں نندے جاگیں

راتاں کالیاں کلی نوں ڈر آوے

ہائے اوئے راتاں کالیاں

جُھر مٹ بولے، جُھر مٹ بولے

بولے فی وچ راہواں
 سونے چنچھ مرھاواں تیری
 اڈوے کالیا کاواں
 ماہی میرا جے مڑے لام توں
 گٹ گٹ چوریاں پاوہں
 راتاں کالیاں کلی توں ڈر آوے
 ہائے اوئے راتاں کالیاں

جھرمٹ بولے جھرمٹ بولے
 بولے فی وچ روہیاں
 کسنت جہناں دے لائیں رُگے
 اوہ جیوندے جی موہیاں
 میرے دا کن وچ زمانے
 اوہ ہوئیاں نہ ہوئیاں
 راتاں کالیاں کلی توں ڈر آوے
 ہائے اوئے راتاں کالیاں
 جتی لئی، جتی لیتی چمین مین دی
 جھڑی سودی سوا گز آوے
 ہائے اوئے راتاں کالیاں

ساون لنگھ گیا

لنگھ گیا وے ماہیا
ساون لنگھ گیا
ساری دھرت نذری
ساوی رنگ گیا

ہاں میرے دیں ٹریں چڑیاں
باگیں پیسٹھاں پائیاں
میں تڑپی پی یاد تیری سب
کھینڈاں پون سلائیوں
آؤن تیرے والارا
سولی جگ گیا
لنگھ گیا وے ماہیا۔۔۔

وکیہ گھٹاں وچ اڈوے بگلے
نیناں چھبیر لائی
آپ تاں ترگنیوں لاماں اُتے
جند میری کملائی
کالا شیر ناگ

ہجر واذنگ گیا
نگھ گیا وے ماہیا...

کنت ہوراں دے پرتے گھرنوں
توں کیوں دیراں لائیاں
تیرے باجھوں چل سک گئے
ترنجتیں غمیاں چھائیاں
در حد ابدل ساتھوں
اتھرو منگ گیا
نگھ گیا وے ماہیا...

میری جھانجھ

میری جھانجھ تیرا ناں یسندی
کرے چھم، کرے چھم
تے میں سمجھاں ایہ چن کسندی
میری جھانجھ تیرا ناں یسندی

گدھیاں جچ ہوواں جاں میں جھوم جھوم پنجدی
ناں تیرا میراں سیلیاں نوں دسندی
نکا نکا رووے نالے مٹھا مٹھا ہسندی

جے میں جھڑکاں چندری رُس ہسندی
میری جھانجھ تیرا ناں یسندی

ماہی کوں سنگدی سنگاندی جاں میں لنگدی
ٹٹ پٹی سولی اُتے جان میری لنگدی
بھج جاں سینے نال تے میں جاواں کتندی
جوہر اگ اُتے ماڑی ماڑی بھور پیندی
میری جھانجھ تیرا ناں یسندی

جدوں کدے جنگ چوں ہے چٹھی تیری آوندی
راتاں نوں ایہ لک لک روندی تے گاوندی
پڑھ پڑھ خط تیرا سینے نال لاوندی
نت سنے چ ماہی دے ایہ کول رہندی
میری جھانجرتیرا ناں لیندی

ہائے فی

مینوں ہیرے ہیرے آکھے
ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا
فی مُنڈا لبرٹاں دا
مینوں وانگ شدائیاں جھا کے
ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا
فی مُنڈا لبرٹاں دا

صبح سویرے اُٹھ ندیے جاں جانی آں
مل مل دی دیاں مٹھیاں نہانی آں
فی اوہدے پانی ج سُننوں ہاسے
ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا
فی مُنڈا لبرٹاں دا
مینوں ہیرے ہیرے آکھے
ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا
فی مُنڈا لبرٹاں دا

صبح سویرے اُٹھ کھوہے تے جانی آں
سُہا سُہا گھڑا جد ڈھاکے میں لانی آں

فی اوہ لگا میری وکھی سنگ چاپے

ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا

فی مُنڈا لبرٹاں دا

میںوں ہیرے ہیرے آکھے

ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا

فی مُنڈا لبرٹاں دا

صبح سویرے جد باگے میں جانی آں

چن چن مروا چنیلیاں میں لیانی آں

فی اوہدے ساہاں دی سوگندھ آوندی چاپے

ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا

فی مُنڈا لبرٹاں دا

میںوں ہیرے ہیرے آکھے

ہائے فی مُنڈا لبرٹاں دا

فی مُنڈا لبرٹاں دا

ناول۔۔ افسانے

ماٹرو پڑو	گاڈ فادر
لیو ٹائٹل	حاجی مراد
البرٹ کلمیو	اجنبی
شفیع عقیل	جلیان کی عوامی کمائیاں
ہائرش بول	کیتھارینا بلوم کی کھوئی ہوئی عزت
برہنخت	لمحہ کا ادور کوٹ
ارنسٹو سیاتو	سرنگ
آندر یف	پھانسی
مرتب: اقبال قیصر	ٹیگور کے شاہکار افسانے
مرتب: ملک اشفاق	کلیات ظلیل جبران
مرتب: ملک اشفاق	ظلیل جبران کے شاہکار افسانے
مرتب: طاہر اصغر	شاہکار سندھی افسانے
مرتب: طاہر اصغر	عشق کے نمائندہ افسانے
سلانی مسعود	خانماں برباد
جیلانی بانو	نئی عورت
اجیت کور	گوری
اجیت کور	فالتو عورت
اجیت کور	دھوپ والا شہر
اجیت کور	پہلی اداسی
یوگیش کمار	ٹوٹتے بکھرتے لوگ
فیور دوسٹوئیفسکی	ذلتوں کے مارے لوگ
ہرمین ہیسم	سدا سدا تھ
میگم گوری	ماں
ہنری ڈی بالزاک	تاریک راہوں کے مسافر

فکشن ہاؤس

۱۸۔ فرنگ روڈ، لاہور

